

Az RKB-energia fél-anyagi léte és „természetrája”

Az RKB-energia a három- és négydimenziós erőterben szabadon közlekedve, az emberközeli és emberi létsíkok határán tevékenykedik, s amennyire ez behatárolható, létét illetően az asztrál-világhoz tartozik.

Szilárd fizikai testeken és élő organizmusokon könnyedén áthatol, a növények nem érdeklik, szinte figyelembe sem veszi, vagy nem is érzékeli létezésüket, miközben rajtuk szintúgy akadálytalanul áthatol. Az emberi és állati testeket könnyedén átjárja — de ugyanezt megteszi a betonfallal és páncélszekrényvel is —, s ha valamelyik testrészen időlegesen koncentrációval megállapodik, akkor az a testrész megbetegszik. Energiáit összpontosítani és irányítani is képes, s a teste: önfenntartó energiateszt!

Életciklusait — ha van egyáltalában ilyen —, nem ismerjük, szaporodása ellenben lehet embertől függő és embertől független. Embertől függően a negatív gondolati koncentrációink (gyűlölet, szitkozódás, átok) hatására szaporodik (ez utóbbiról még bőven lesz szó), és az osztódással történő szaporodás (pl. állati tetemek feldarabolása), ez utóbbi azonban számára semmiféle energiatöbbletet nem jelent. Embertől független szaporodása jobbára nem a mi világunk sajátossága, s amit ezidáig sikerült megfigyelni, inkább az asztrális energiák áthasonításán alapszik. Ez utóbbi folyamat túlságosan bonyolult számunkra, s untig elegendő, ha csupán annyit jegyzünk meg belőle, hogy az RKB-energia a felsőbb dimenziókból mindig „készen” és precízen „méretezve” érkezik, s minden emberi testen, állati tetemen, felszeletelt szalámin, összetaposott sáskafélén vagy csigán pontosan akkora RKB-energia tevékenykedik, mint amekkora az illető test RKB-energiatartalma. Az RKB-energiatartalom, amelyet az RKB-energiának fel kell emésztenie, nem más, mint az elhalt élő szervezetek olyan — nem materiális — vetülete, amely ha megmaradna, jelenlétével a felsőbb dimenziókat szennyezné.

Az RKB-energia DIMENZIONÁLIS TAKARÍTÓ-ENERGIA, melynek éppúgy kötelessége az elhalt élőlények asztrál-maradékát eltakarítani, mint ahogyan kötelessége a negatív emberi gondolatok, felsőbb dimenziókból történő „eltakarítása”. Az RKB-energia e kötelességének szívesen tesz eleget, hiszen neki e tevékenység, mint táplálkozási mód, s mint kozmikus megnyilvánulás adatott. Ha egy róka felfal egy egeret, akkor az eger asztrál-maradványainak nem evilági asztrál-vetületeivel a róka RKB-energiatartalma megnövekszik, ha pedig ez a róka a halála után varjak martalékává válik, minden egyes, teteméből táplálkozó varjú, s minden egyes szerteszórt rókacsont rendelkezni fog egy-egy „méretezett” RKB-energiatartalommal, amit fel kell emésztenie, s ezen energiatartalom felemésztésével valamely „méretezett” RKB-energia nem is késlekedik.

Amint azt a későbbiek során részletezni szükséges, RKB-energiatartalma, amelyen az RKB-energiateszt jogosan dolgozik, minden halott emberi,

állati és rovartestnek van, az élőlények közül — még életükben — RKB-energiatartalommal a ragadozó rovarok, a ragadozó állatok és madarak, a vérszívó rovarok és az ember rendelkeznek. Élő emberek esetében sajnos RKB-energia a legtöbbször dolgozik, pedig amint azt szintúgy a későbbiekben látni fogjuk, embernél már egyáltalában nem törvényszerű, hogy annak élő teste felemésztendő RKB-energiatartalommal, vagyis asztrálmaradékkal rendelkezzen.

Az RKB-energia szívesen osztódik és vegyül. A hentesüzletek és bőrgyárak RKB-kisugárzásai olykor egyetlen, hatalmas, többszáz méter magas RKB-energiává állnak össze, e jelenség pedig — az érzékeny emberek testét és lelkét igénybevéve — megszegyenítheti még a híres északi fényt is. Az RKB-energiának teljesen mindegy, hogy egyszer tíz, avagy tízszer egy egységből tevődik-e össze. Ha valahol elpusztul egy óriáskigyó, s előtte összetekeredik, akkor felette esetleg egy tizenöt méter magas RKB-energia dolgozik, míg ha ugyanez az óriáskigyó kinyújtózkodva múlik ki, akkor a teste felett arányosan eloszolva, esetleg öt db három méteres, vagy tizenöt db egyméteres RKB-energia alakul ki. E példa természetesen tájékoztató jellegű volt, hiszen az RKB, mint energia, inkább a térfogatok arányában osztódik, s ennél jobb mércénk nem is lehetne, mivel asztrális mértékegységekkel nem rendelkezünk. Az RKB-energia helyváltoztatása és áthasonulása több létsíkon történhet, de ennél is valószínűbb, hogy több típusa létezik. Az egyik típus mereven ragaszkodik a ragadozó-típusú emberek vagy állatok fizikai testéhez, s ahhoz még a haláluk után is kötődik, egy másik típus bármiféle állat, rovar vagy ember halálakor, teljes méretében, energiamentiségre „programozottan” jelenik meg, míg egy harmadik típus a negatív emberi emóciók és gondolatok hatására, a gondolatnál is sebesebben változtatja helyét, célba találva mások aurájában és fizikai testében. (Ez utóbbiakról külön fejezetben lesz szó.)

Az RKB-jelenség élő testben az állatok asztrál-lényével vagy az ember asztrális és értelmi lényével rezonanciába lép, emiatt az élő állatok RKB-energiája értelmes ösztönlényként, az élő emberekben működő RKB-energia pedig önálló értelmi lényként funkcionál! Ugyanez halott emberek esetében, az áthasonított értelmi energiák maradékával rezonálva, mint sírhantok feletti értelmi lény jelenik meg, (az ÉN-tudatú lélek az asztráltestből az élet végeztével csupán az értelmi energia eszenciáját veszi magához, a többit sorsára hagyja, ám attól az a feloszlásáig még intelligens asztráltest marad,) míg az elölt állatok teteme felett az ösztönenergiák hasonulnak át RKB-energiákká, s mindez, ha kevésnek bizonyul, a felsőbb dimenziókból szükség szerint pótlódik. Ugyanígy, a gyűlöletes emberi gondolatok által szült RKB-energiák elsőként a gyűlölet megfogalmazójának értelmi lényével lépnek rezonanciába, s mint értelemmel rendelkező energiák kezdenek létezni — és ártani.

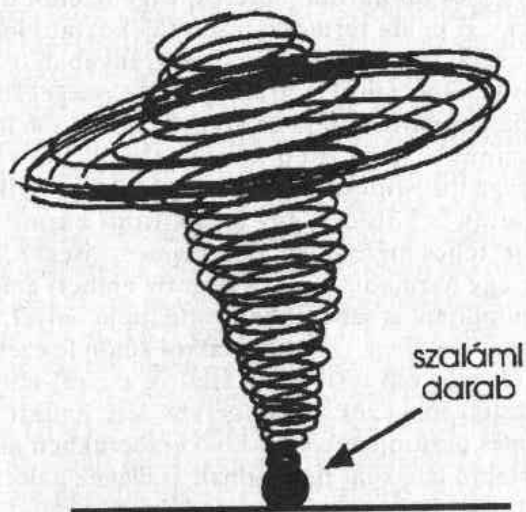
Az RKB-energiáknak az emberi lélekhez semmi köze sincsen! Amikor a temetőben, valamely sírhant közelében a lélekrezgés megjelenik, a sírhant

RKB-energiája ideiglenesen megsemmisül, a környező sírhantok RKB-energiája a megjelenő lélekrezgéssel ellentétes irányban, rémülten hátrahőköl, míg a legközelebbi sírhantok RKB-energiái belenyomódnak a földbe.

Az RKB-energiáknak az élő ember vagy állat éteri- és asztrál-lényéhez és az aurákhoz semmi köze sincsen!

A sírhantok felett lebegő RKB-jelenségnek az elhalt ÉN-tudatához semmi köze nincsen! A Föld visszakéri a Mátéria összes anyagát, az RKB-energia pedig, mint a nemrégiben még élő test biológiai organizmusának valamiféle többdimenziós fél-anyagi és energiavetülete, vagyis a romlandó fizikai test része, egy ideig még tovább dolgozik az oszladozó test nem materiális vetületeinek lebontásán.

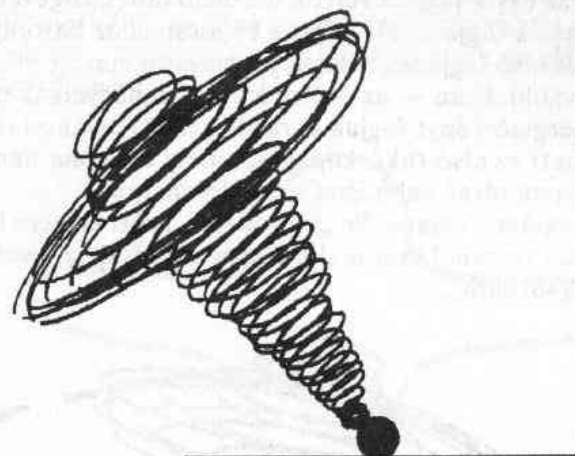
Az RKB-jelenség energetikájának megértéséhez ezt az általunk alig ismert jelenséget a későbbiek során ábrázolnunk szükséges. Vizsgáljuk meg az RKB-energia három dimenziós vetületének geometriáját egy szalámidarabon (45. ábra).

45. ábra

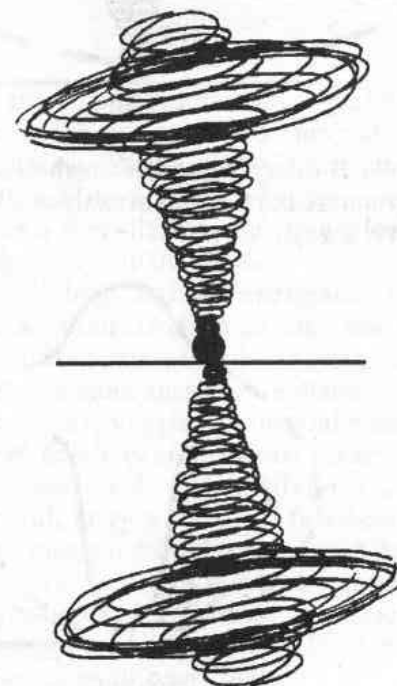
Az RKB-jelenség, mint axonometrikusan ábrázolt térbeli formátumú öfenntartó energetikai rendszer, a bűgőcsigához hasonlatosan, a képzeletben a tengelye körüli, örvénylő mozgást végez. S mivel az energiaterét ilyenformán tartja fenn, emiatt szüntelenül hajlong és imbolyog, miközben talppontján az általa felemésztendő energiákat rejtő testen nyugszik. Ez az imbolygás szintűgy érzékelhető és olykor látható is.

Az RKB-energiatest égitest-együttállások hatására megnyúlik, Gyorsabb örvénylésbe kezd, s felveszi a Hartmann-háló pillanatnyi dőlésszögét, ezzel ideiglenesen mintegy odahagyva eredeti helyét (46. ábra).

46. ábra

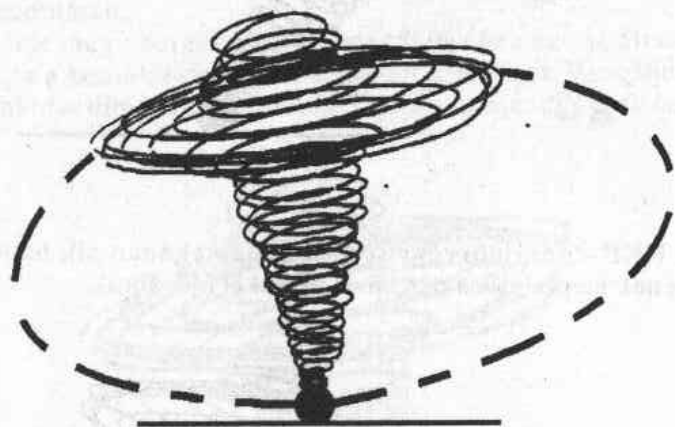
Az RKB-energiaörvény sohasem önmagában áll, hanem a polaritás (örvényének megfelelően párosával alakul ki (47. ábra).

47. ábra

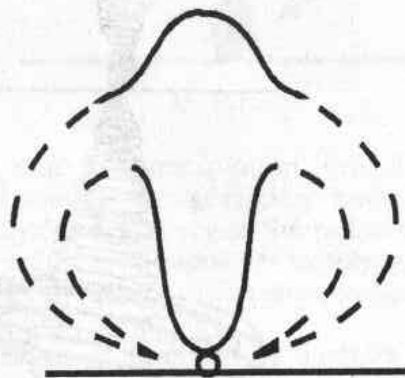
Vagyis amíg az egyik tagja a Hartmann-háló dőlésszögével megegyezően felfelé, addig a másik tagja lefelé végzi a bűgöcsigához hasonlatos, örvénylő mozgását. Felső és alsó tagjának mozgása egymással mindig tökéletesen ellentétes, emiatt a továbbiakban — az évezredek hagyományainak megfelelően — csupán a felső energiaörvényt fogjuk ábrázolni, s aki kíváncsi rá, szükség esetén hozzáképezheti az alsó tükörképét is, amely azonban nem egyszerű tükörkép, hanem éppen olyan valóságos, asztrális energia!

Az RKB-energiának valamiféle „szóródása”, szórt erőtere is létezik, mely a felső, kiszélesedő részéből csatolódik vissza a bázisához, esetünkben a szálámdarabkákhöz (48. ábra).

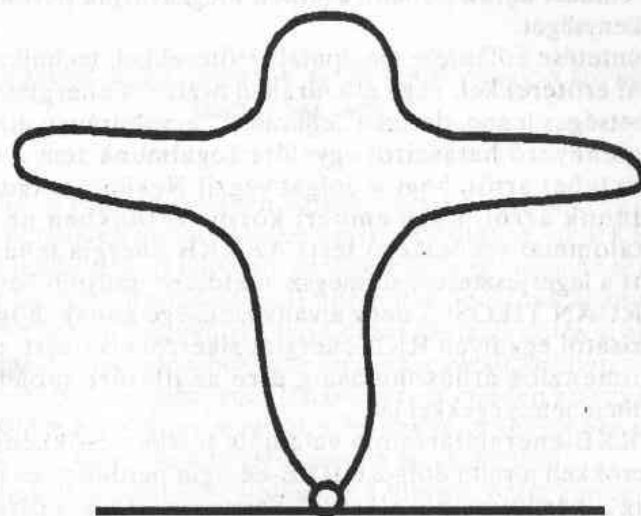
48. ábra

Mivel maga az RKB-energiaörvénylés térbeli jelenség (is), ne csodálkozunk hát azon, hogy annak bármiféle ábrázolása síkban csak az alábbiak szerint képzelhető el (49. ábra):

49. ábra

A 49. ábrán szaggatott vonallal jelzett energiavisszacatolódás minden esetben igen jól mérhető, de látni avagy kitapintani ezt már csak igen ritkán sikerül, ebből adódóan mindazok, akik látják és érzik, az alábbiakat láthatják, avagy érezhetik (50. ábra):

50. ábra

Ehhez igazán nem szükséges kommentár, legfeljebb annyit érdemes hozzáfűznöm, hogy kivétel nélkül minden RKB-energiaképletnek van törzse, feje és két karja. Ez a jelenség csillapodás nélkül ide-oda imbolyog, hajladozik és billeg, s igen valószínű, hogy számára a legnagyobb tragédiát örvénylő mozgásának megszűnése és a megállás egy helyben jelentené, mely egyúttal azonos lenne e jelenség legszörnyűbb halálával.

Feltétlenül tudnunk kell, hogy az RKB-energiára a szellő, huzat, szélvihar egyáltalán nem hat, s a hajladozásának az időjárási viszontagságokhoz semmi köze, ellenben frontátvonuláskor követhetetlenül megbolondul, ez utóbbinak az oka azonban a Földünk aurájának hullámzásában keresendő.

Az RKB-energia szóródása, vagyis az energiakarok visszacsatolódása ugyan fizikailag némiképpen értelmezhetővé teszi ezt az öfenntartó energetikai rendszert, érzékelése, mérése és pusztá látványa is olyan határtalanul kellemetlen érzettel párosul, hogy a jelenlegi felkészültségünkkel annak megállapítására egyszerűen nincsen mód, hogy folyvást örvénylő testén, a karok visszacsatolódásain, esetleg az alsó és felső energiateste között valamiféle polaritásbeli különbséget keressünk. Keresse, aki akarja, de meggyőződésem, hogy a jelenség tárgyilagos tudomásulvételén kívül, bővebb kíváncsiságra semmi okunk, mert a jelenség nem ránk tartozik!

Vigyázat! Az RKB-energia több, mint egyszerű fizikai jelenség! Az RKB-energia az emberi létsík határán szabadon változtathatja a három- és négydimenziós tartózkodási helyét és kiterjedését, s halál-információkra, oszladozó test szagára és mindennemű negatív emberi gondolatra egyaránt igen nagy örömmel és igen érzékenyen reagál, míg az örömteli emberi gondolatok és étellel teli emberi aurák minden esetben megzavarják perdületét és korlátozzák tevékenységét.

Megszüntetése különféle manipulált erőterekkel, technikai eszközökkel, radiesztéziával, vagy ellenirányú asztrális energiamezőkkel valószínűleg lehetséges lenne, de ezen „eljárások” egyéb irányú dimenzionális- és asztráltér szennyező hatásairól egyelőre fogalmunk sem lehet! Az RKB-energia nem tehet arról, hogy a dolgát végzi! Nekünk, magunknak kellene gondoskodnunk arról, hogy emberi környezetünkben ne legyen RKB-energiatartalommal rendelkező test! Az RKB-energia tehát emberlétünk része, emiatt a legerjesztésére és megszüntetésére irányuló bárminemű kísérlet SZIGORÚAN TILOS! S nagy a valószínűsége annak, hogy amennyiben valaki a bázisától egy ilyen RKB-energiát sikerrel elválaszt, ez az energia a negyedik dimenziós áthasonulásáig erre az illetőre tapad rá! Ez pedig minden esetben betegségekkel jár.

Ha az RKB-energiatartalom valamely testben csökkenni kezd, automatikusan csökken a rajta dolgozó RKB-energia perdülete és mérete is, s ezt a jelenlétéig a perdülete növelésével, vagyis a térfogata összehúzódásával igyekszik kompenzálni. Valóságos megsemmisüléséről beszélni azonban igen nehéz, mert az RKB-jelenség molekuláris méretekig zsugorodva is RKB-jelenség marad, s még ha mérete ennek arányában csökken is, alakját azért a végső lebontandó asztrálmáradék és nem evilági energiamaradékok megsemmisüléséig megtartja.

Az RKB-energiatest a bázistesttől távolodva „ritkul”, az illető testhez közelebb pedig mintegy: besűrűsödik, tömörödik. Intenzitása a bázis-testtől távolodva fokozatosan csökken. Mérete, perdülete égitest-együttállásakor a megnyúlásával egyetemben számottevőbb, s ilyenkor sohasem a bázistest felett, hanem valahol mellette tartózkodik. Ha éppen nincs égitest-együttállás, akkor sírhantok felett, állati dögökön és húsételek felett a maga tisztaságában semmiképpen sem mérhető, mert sok egyéb radiesztéziával összetevő akadályozza és befolyásolja ezt az észlelést, élő húsévó állatokon és emberen pedig ilyenkor azért nem mérhető, mert élőlények esetén a test, a bőr és szőrmebunda fedezékében éli egyszerű, hétköznapi életét.

Az élő emberben rejtőző RKB-energiákat 3 év alatt lehet elveszíteni. Amennyiben azonban az RKB-energia megnyilvánulási mérete a következetes életmód- és étrendváltoztatás következtében 2 méter alá csökken, s az RKB-perdület, mint intelligens asztrál-lény reményt sem táplálhat arra vonatkozóan, hogy „gazdája” a perdületét húsévással és negatív gondolatokkal növelje, olykor teljes megmaradó méretével nagyhirtelen, egyik napról a másikra

kilép az emberi testből, s jobb „gazdát” keres magának.

A legtöbb ember csupán hiszi, hogy ura a gondolatainak, s mintegy 6 hónappal a húsévés elhagyása után kezd megdöbbsenni, hogy ezidáig valóban mennyire idegen befolyás alatt állt.

Az égitest-együttállások és az RKB-energia további összefüggései

Amikor tehát a Naprendszerben páratlan számú égitest-együttállás kezdődik, s az egy tengelyen álló égitestek egyike a Földünk, az RKB-energiák gyors mozgásba lendülnek. E napokon az elmozdulásuk minden esetben előre, hátra és oldalt történő hajladozással kezdődik, melynek során az RKB-energiatest erőteljesen megnyúlik, majd dőlni kezd. E dőlés szöge a Hartmann-háló pillanatnyi ferdulésének szögével megegyezik. Ebben az állapotában a test fedezékéből kikényszerülő RKB-energia minden szárnyaló emberi gondolattól a földre lapul vagy megdől, s ha ugyanitt két ember szeretettel egymás szemébe néz, ez az energia ideiglenesen megsemmisül.

Az RKB-energia égitest-együttállásakor a legszorosabb kapcsolatba hozható valamely élő ragadozó rovar, állat vagy ember jelenlétével, s ilyenkor a sírhantok, állati dögök, hentesüzletek, vágóhidak vagy hamburgerek felett a maga tisztaságában érzékelhető. Ilyen alapon pedig, mint az elmúlás információjának hordozója, mint bármiféle fizikai, lelki vagy biológiai megnyilvánulás, s mint önállóéletet élő organizmus, önmagát minden körülmények közeppen fenntartani igyekszik. Elő embernél, a halál narkomániájaként, mint húsévés nyilvánul meg ugyanez, hiszen az élő testünkben működő RKB-energia a gyomor uralmán keresztül kényszerít bennünket a halál-információ rendszeres táplálására, vagyis a folyamatos húsévésre. E halál-információ nagysága és volumene az ezredvég felé közeledve folyamatosan növekszik, a húsételek iránti igény is egyre növekszik, s minden egyes húsévó egyre több húst kíván majd, hogy ilyenformán és ezáltal az általuk egyszer már megtevert és „áthasonított” értelmi lényük ismét vérszomjas ösztönlénnyé fajulhasson. (Ne feledjük, hogy néhány évtizede még faluhelyen is legfeljebb ha a vasárnapi ebédkor került hús az asztalra, ma pedig beteg embernek tartjuk azt, aki napjában legalább kétszer nem fogyaszt húsételeket!)

S ha a húsévók hanyagolnák is a húsévást, s szervezetükből a halál információját lerezegni készülne, a testükben rejtőző RKB-energiák a saját, gyorsabb rezgésállapotukkal olyanformán kezdik majd befolyásolni ezen illetők gondolatait, hogy ennek eredményeképpen mindegyikük ellenállhatatlan vágyat kezd majd érezni valamiféle húsételre, s rettenetesen kiéhezettnek fogja magát érezni, bármiféle leölt állatból készített eledelre. Mert nem ő az

éhes, hanem a testében rejlő, s az energiáit folyamatosan veszejtő RKB-energia!

E felismeréseink pedig se többet, se pedig kevesebbet nem jelentenek annál, minthogy égitest-együttálláskor talán nemsokára fotózhatóvá válik, hogy melyik ember, hány százalékban hordozza magában a halál információját. E halál-információnak a betegségek radiesztfizikai rezgésének mérhető információihoz semmi köze nincsen, de az RKB-energiatartalom egy élő emberi szervezetben feltétlenül elősegíti a betegségek kialakulását.

A továbbiakban az elmozdulás lényegéről ábrákat nem közlök, de kérek mindenkit — mint ahogyan e jelenséggel jómagam sem kísérleteztem — ezekkel az RKB-energiákkal feleslegesen senki ne kísérletezzon! Halottat ne, állati dögöket ne, élő emberi lényt ne vizsgálgassunk! Részleteznem talán felesleges, hogy ennek kegyeleti, erkölcsi, etikai és egészségügyi vonatkozása is van, mindamellett azonban a legfontosabb, hogy az asztrávilágbeli energiaáthasonításai miatt az RKB-energia önálló ösztönérettel és önálló értelemmel bír! Nem szívlelheti, ha megpróbáljuk felfedni titkait, s ezen kísérleteink ellen a legváltozatosabb formában védekezni képes! Az állatokban rejlő, de égitest-együttállások alkalmával a testen kívül védtelenné váló ösztönlény ugyan nem értheti, mit akarunk tőle, s egy élő kutyához vagy macskához hasonlatosan elviseli, ha letapogatni próbáljuk alakját és megnyilvánulását, de az élő emberben rejlő RKB-rezgs ilyenkor a negyedik dimenzióon keresztül könnyen a testünkbe nyúl, s egyet csavarint valamely belső szervünkön, egyúttal könnyedén megbetegítheti azt a személyt is, aki „hagyja magát” vizsgálgatni.

Mindazok, akik végképp nem viselik el e tiltást, s elvakult természetük mágiák lehetőségei felé hajtja őket, kísérletezzenek inkább az ilyen élő RKB-energiák helyett a bőrcipők, bőr nadrágszíjak és bőrkabátok RKB-energiáival, melyek jóval ideálisabb kísérleti alanyok, s belőlük az értelmi lény is és az ösztönlény is hiányzik, hiszen ezeket az élőlények élő asztrális vetületeinek berezonáltatásával képesek csak beszerezni (!).

Ez utóbbiakban is önálló RKB-energia dolgozik, s ugyanez érzékelhető a szalonnától a parasztkolbászig, a zsírtól a kocsonyáig, az étkezési zselatintól a bőr hajcsatig valamennyi, általunk feldolgozott állati termékben.

Méreteiket tekintve egy élő macskában átlagosan 1-2 méter körüli nagyságú, egy átlagos húsfogyasztó emberben (fekve 3,5 méteres), álló helyzetben 5 méteres RKB-energiaformátum dolgozik, míg ugyanez egy húst hússal evő magyar ember esetében az (5 méteres, ill.) 7 méteres magasságot is meghaladja.

VEGETÁRIUSOKNÁL AZ ÉLŐ SZERVEZETBEN (HÚSÉTELEK KÉL BESZERZETT) RKB-ENERGIATARTALOM NINCS! A húsételekről lemondó ember a saját RKB-energiatartalmától mintegy három év alatt képes — önerejéből — teljesen megszabadulni!

Fontos tudni, hogy égitest-együttálláskor az élő szervezetek egyéb su

gázásai és betegségrezgsései nem térülnek el, s a jelenlévő RKB-energia a betegségekkel kapcsolatosan nem adhat semmiféle közvetlen információt!

Az RKB-energia tehát a gyomor uralmán keresztül, bármikor könnyedén veszi rá a védtelen kezdő vegetáriusokat a húsevés folytatására, s próbáljon bár az ilyen ember a húsevással százszor felhagyni, benne dolgozó RKB-energiája ezt nemigen engedi és nem hajlandó méltányolni, hanem sikongva fogja követelni a saját, élethez való jogát. Életben pedig ez az energia csak egy maradhat, ha a testünkbe juttatott állati tetemek asztrál-lényeivel tápláljuk perdületi energiáját.

A jelenlegi orvostudomány, egészségügy és társadalmi berendezkedés olyannyira RKB-komplexusban szenved, hogy aki komolyan el is határozná, hogy lemond a húsevésről, kizárólag buta ellenkezéssel találná magát szembe. „Hála” e halál-információnak, e téren olyan nagy a tudatlanság és elmaradottság, hogy emiatt nagy esélye lenne az életmódján változtatgató védtelen kezdőnek arra, hogy tapasztalatok híján valamit igen elront, s megalapozatlan hitével és hiányos ismereteivel hiánybetegségeket hiánybetegségekre halmoz majd. E téren a tudomány-felelőssége, illetve felelőtlensége határtalan! Jómagam, amíg a tudomány észhez nem tér, csak azt tudom javasolni, hogy akik ezek után a húsevésről önszántából lemondani készül, olyanformán kísérletezzen először önmagán, úgy kezdjen leszokni e narkomániáról, hogy rendszeresen, heti egy-másfél napos böjttel próbálja megtörni a gyomra uralmát. Az már csak természetes, hogy a böjt napján semmiféle szilárd ételt, még gyümölcsöt sem fogyaszthat, kizárólag gyógyteákat, de azt bőségesen. A továbbiakban pedig forduljon olyan megbízható és szerény, de feltétlenül egészségtől sugárzó vegetáriushoz, akitől igen sok jó tanácsot remélhet. Évente orvosok tízezrei jelentik ki, hogy húsevés nélkül nincs emberi élet, anélkül, hogy ezt ők saját maguk valaha is kipróbálták volna, s teszik ezt határtalan butasággal, hiszen a világon emberek százmilliói életükben sohasem fogyasztottak leölt állati tetemet; csupán körül kellene néznünk a nagyvilágban.

Vigyázat! A gyűlölettől fröcsögő vegetáriusok szervezetében éppen olyan hatalmasra növő RKB-energiatartalom létezik, mint amilyentől esetleg a húsevés elhagyásával megszabadultak! Ezt az RKB-energiatípust a negatív gondolataink táplálják (erről később lesz szó)! Emiatt igen fontos, hogy a vegetarizmust ne életünk fő céljának, hanem egy töretlen életút és egy lelki átváltozás velejárójának tekintsük.

Az egyszerűbb RKB-energiákra visszatérve, egy 10 éves bőrkabáton 1-méteres, egy 5 éves, összetekert bőr nadrágszíjon 1,5 méteres (kinyújtva pedig 3-5 db kisebb), egy 10 éves nadrágszíjon 0,5 méteres RKB-energiaörvény tevőkénykedik. E termékek RKB-energiatartalma 40-50 év alatt teljesen elenyészik. E termékek RKB-energiatartalma minden esetben arányos a leölt állatból kiszakított rész tömegével, ugyanakkor fordítottan arányos annak felhasználását követő életkorával.

Igen nagy megütközést kelthet, hogy az idő múlásával az RKB-energiatartalom nem minden sírhantról tűnik el. Gyanakszunk arra, hogy mindazok sírján, akik a földi életük során öncélú kapcsolatba kerültek az emberközeli dimenziókkal (pl. fekete mágia), az RKB-energia, mint irtóztató bélyeg él tovább, s égitest-együttállások alkalmával az ilyen rég elporladt tetemek felett is újra és újra felgerjed, hogy jelezze a Magasabbrendűnek: ez volt az a békétlenkedő, akinek nem volt elegendő a saját emberléte.

E téma kapcsán, legalább egy megnevezés erejéig szükséges, hogy különválasszuk egymástól a természetes halállal haltak, a baleset során elpusztultak, az erőszakos halált haltak és öngyilkosok sírhantjait. Az átlagos sírhantokon, vagyis egy átlagosan békés életet élő ember földi maradványai felett 20 év elteltével RKB-energiatartalom már nem mérhető. Függetlenül attól, hogy az illető természetes halállal halt-e meg, önkezével vetett véget az életének, balesetet szenvedett avagy megölték, e testek már „valamennyien levezekelték földi bűneiket” (idézet *Dr. Reichenbach* bárótól), s maradványaik, immár asztrális vetületektől mentesen, s minden dimenzió által megtisztítottan megpihenhetnek a Földanya ölén, amíg az Élet ismételten nem szólítja őket, s ismételten egy rovar, madár, állat, növény vagy ember élő részévé nem válnak majd.

Egy átlagos emberi sírhantról a temetést követően 18 évvel tűnik el az RKB-energia, amely a föld mélyén még 1-3 évig emészti örvénylő mozgással az asztrálmáradékot, s a föld alól az égitest-együttállások alkalmával új és új erőre kapva és onnan kinyújtózkodva, valamint érdekes módon a hűvös, őszien ködök idején, ismét felgerjed. Mérete jól alkalmazkodik az elhalt földi testének méretéhez, vagyis inkább annak fizikai térfogatához, ugyanakkor következetesen alkalmazkodik az illető múltbeli gondolkodásmódjának negativitásához. Vagyis az RKB-energiatartalom testesebb földi emberek esetében nagyobb, szétszórt, gyűlölködő és jellemhibás emberek teteme esetén szintűgy nagyobb. Az RKB-energia ragadozó állatok, húsevő ember és gyűlölettel teli ember esetében a testen a halál után is tovább dolgozik, s ilyenkor egyéb, dimenzionális RKB-k sietnek segítségére, ha pedig a test növényevő állat, vagy vegetárius ember teste volt, akkor e testet a lélek leköszönését követően, a halál szagára odaérkező RKB-energiák kezdik a nem evilági vetületeit illetően felemészteni.

Az RKB-energiatartalom emberek esetében, a „vezeklési idő” leteltével, nem minden sírhantról tűnik el! E sírok szerencsére viszonylag ritkák.

Ilyenformában az RKB-energiák kellemetlenül átható hidegsugárzását a példának okáért egy 1849-es honvédsíron és egy 1956-os sírhanton is éreztük. Amint említettem, az ilyen sírhantok esetében felmerülhet a gyanúja annak, hogy az illető, amíg élt, kapcsolatba került a mágiákkal, az 1849-es és 1956-os sírokkal kapcsolatban azonban felvetődhet annak a lehetősége is, hogy a haláleset körülményei (szitkok, átkozódások tömege, az elhunyt utolsó perceiben megfogalmazott gyűlölet és harag) voltak azok a tényezők, melyek az illető sírhantjára ekkora RKB-energiatartalmat tapasztottak.

Megjegyezni kívánom, hogy egyetlen esetben sem merült fel bennünk, hogy e sírhantok RKB-rezgéseit jogunkban állana megbolygatni. (Ismételnem szükséges, hogy etikai, kegyeleti szempontokat és a jó érzést sem sértheti a sírhantok előtti elsétálásunk, mert égitest-együttálláskor az RKB-energiákat bármiféle segédeszköz vagy hókuszpókusz nélkül, ilyenformán is érezni lehet.)

Öntapadó asztrál-energiák

E fejezetet jobb szerettem volna meg nem írni, s ennek megfelelően kétszer is megsemmisítettem, tárgyilagosan elemezve azonban a történéseket, valamint mindazokat a körülményeket, amelyek akaratomon kívül, ismét és ismét az emberlét határmezsgyéjének vizsgálatához vezéreltek, tudomásul kellett vennem, hogy ezen ismeretekre korántsem nekem, hanem az ezredvég emberének lesz szüksége.

Ilyenformán ez a fejezet az urnasírokkal kapcsolatosan született, de következtetései e temetkezési módon jóval túlmutatnak.

Urnasíroknak nincs RKB-energiatartalma, hiszen a fizikai test megsemmisül! Más kérdés, hogy az ilyenformán magára hagyott éteri test mikorra oldódik fel az éteri létben (ahhoz hasonlatosan, mint ahogyan a cukor oldódik a vízben), s az asztráltest kiszigerelt maradéka mikorra esik darabokra és olvad fel (mint a tavaszi napsütésben földre zuhanó és szilánkokra spriccelő jégcsapok darabkái). Valahol az ilyen „hulladék” is szennyezi a felsőbb dimenziókat, s ez ellen a Magasabbrendű Tudat védekezési módozatait nem ismerjük. Igen valószínű, hogy ez a temetési mód, amilyen tisztának tűnik, olyannyira vissza is hat az emberi világra, s ilyenformán hamvasztani csupán az emberiség nagyjainak és a legszentebb embereknek a földi maradványait lenne szabad, hogy a haláluk után is részesülhessünk éle-tük áldásaiból. *Mert milyen praktikus ez az egyedi emberlét határát elhagyó lélekrezgésnek, olyan nagyon káros az emberiség közös szellemiségére nézve!* Beteg szervek és nyomorultul elpusztult emberek testeinek elégetésével őstudati szinten, asztrális szinten és dimenzionálisan a betegségek gondolati csírácskáit szórjuk szerte a hamuval a légkörben, s a pánikot és félelmet érleljük a földi világban.

De nem is erről szeretnék szólni, mindebből csupán egyet jegyezzünk

meg, hiszen ez vonatkozik a halott emberi testekre is: A legnagyobb emberi szellemek fizikai testén kívül, a Földön szerves anyagot elégetnünk nem lenne szabad!

Urnasírokon tehát RKB-energiatartalom nincs. S mégis, az egyik urnasír felől olyan erőteljes sugárzású RKB-energia érkezett felém, amelyet képtelenség volt nem észrevenni. Nem értettem, miként jöhet urnasírból RKB-energia, hiszen a márványtáblája, a felirata, a formátuma tökéletesen megegyezett a többi urnasíréval. S amikor már sokadszorra siklott el a tekintetem valamiféle márványtáblába vésett karcolásokon, akkor döbbsentem rá, hogy az egy felirat. Ezek után pedig megdöbbenve olvastam össze az alábbi, több helyesírási hibával felvésett, de már alig látható szöveget: „Te Dög, aki lelopod a koszorút, Legyen rajtad átok!!!”

A megdöbbenésem határtalan volt, s mire másodszor is kibetűztem a szöveget, az urnasír RKB-energiája — valamennyi ezidáig felismert törvényszerűséget megszegyenítve, s a Hartmann-háló ferdulési szögétől jócskán elérve —, ismét és ismét behatolt a testembe, s megállás nélkül keresett és kutatott a szervezetemben. Fogalmam sincs így utólag, hogy akkor és ott elszégyelltem-e magam emiatt a felirat miatt, de az RKB-hatás olyan erőteljes volt, hogy belesajdult a szívem, s hátrébb kellett, hogy lépjek. Ismét megálltam, hogy elgondolkodjak a bekarcolt feliraton, ezen átok szövegén, de az RKB-rezgés ismét utolért, s olyan erővel hatolt belém, hogy megdöbbsentem. Éreztem ugyanis, ahogyan a saját törvényeit megszegve erőlködik, hogy felvehesse a kapcsolatot velem. Én pedig nem tehettem egyebet — hiszen a lábaim nem engedelmeskedtek a parancsoknak —, ottragadva kommunikálni kezdtem ezzel a minden feltételezések szerint értelmes Lénnel.

E kommunikáció — bár magánügy —, erőteljesen kapcsolódott az adott szituációhoz, hétköznapi, materiális és vallásos értelemben is kimerítette az imádság fogalmát, de megjegyezni szükséges, hogy erre a szívből jövő tevékenységre és ilyen körülmények közepette — vallási hovatartozás nélkül — minden embertársam képes lett volna. Annyi azért célirányos volt e szituációban, hogy részemről a következő gondolatok szerepeltek benne (gondolatok avagy kimondott mondatok, az az RKB-energiának teljesen mindegy, hiszen a négy dimenziós tér lehetőségeivel felvértezve, számára a gondolatok is kimondott szavakként érvényesülnek): „Nem tudom ki vagy, de érzem, hogy Te is szenvedsz... Kérlek, ne törődj ezzel a buta felirattal és bocsásd meg annak is, aki ide karcolta!... Eredj az utadra békével, s igyekezz mindig a tiszta, átható fények felé!”...

Azt nem tudom, hogy ez utóbbit miért tettem hozzá, s ezen magam is elcsodálkoztam, de a továbbiakat nem szükséges részleteznem: a fagyos hidegséget árasztó RKB-energia minden átmenet nélkül, egyik pillanatról a másikra eltűnt. Ezt a helyet kíváncsiságból többször is felkerestem, de az RKB-rezgés azóta sem tért vissza ide.

A tiszta, átható fényekkel kapcsolatos mondatomon, illetve gondolataim

mon rágódva azt a következtetést kellett levonnom, hogy erre az információra ennek a Lénynek szüksége volt, s ezt követően, e kényszerű fogság után szolidabb pályára sikerült állnia. Utólag azonban megrendít az a tudat, hogy valamennyi, ember által megfogalmazott átok, esetleg más programmal és más feladatokkal megbízott dimenzionális Lényeket képes RKB-energiabörtönbe zárni!

Kérek mindenkit, ne mondjunk átkot senkire! S gondoljunk arra is, hogy *az átok poláris lény! Míg az egyik fele asztrál-lénné hasonulva az általunk emlegetett ember auráiban és testében a gondolatnál sebesebben célba talál, a másik fele nálunk, vagyis a „feladónál” marad!* Ebből pedig pontosan következik, hogy kinek a sírhantján fognak igazán tornyosulni ezek az RKB-energiák: annak az embernek a sírján, aki a legtöbb, gyűlölettel terhes átkot kimondta! Gondoljunk arra, amikor kimondjuk: „Bocsásd meg a mi bűneinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek!”. Hiszen ezzel mintegy kérve kérjük, hogy csakis akkor nyerjenek bocsánatot a mi vétkeink, amennyiben mi magunk képesek vagyunk másoknak megbocsájtani!

Edgar Cayce a híres amerikai alvó próféta mondja: „Ha egy ártatlan ember igazságtalanságot szenved el valamely hatalmas ellenség kezétől, és emiatt „jogosan” bosszút áll, ezáltal fölöslegesen odabilincseli magát ehhez az ellenséghez. Mindketten arra kényszerülnek, hogy együtt térjenek vissza (egy következő életben), és újraéljék az egész, szomorú konfliktust, míg el nem érnek arra a fejlettségi szintre, ahol már elegendő józan eszük van ahhoz, hogy elássák a csatabárdot, és felhagyjanak az ellenségeskedéssel... Ha viszont (ez az ember) elég okos ahhoz, hogy ne alkalmazzon haszontalan megtorlást, hanem „odafordítja a másik orcáját is”, ezáltal megszabadítja magát az ellenségével kapcsolatos minden további bonyodalomtól. A teher akkor ez ellenségére kerül, akinek egyedül kell visszatérnie, hogy helyrehozza, ami kárt maga mögött hagyott...”

Kérek mindenkit, ha valaki megbántana bennünket, legfeljebb csak legyintsünk egyet! De ennél is jobban tesszük, ha egy mosoly kíséretében nyomban megbocsájtunk neki. Higgyük el, ezzel mindegyikünk a SAJÁT útját egyengeti! Ám ha mi magunk megbántottunk volna valakit, mindaddig ne nyugodjunk meg, amíg az illető szemébe nézve, el nem nyertük bocsánatát! Rosszindulatú, zsarnok, s a bennünket saját lelkiismeretünkkel zsaroló emberrel természetesen mit sem kell törődnünk; az már az ő keresztje, s nem a miénk... Ám ha még ilyen esetekben is sikerrel járunk, higgyük el, hogy nem csak önmagunkat, de őt is feloldozhatjuk ezzel a valóban Emberi lépésünkkel, s ezt — amint a későbbi fejezetekben látni fogjuk —, helyette egy egészen más Lény fogja megköszönni nekünk...

Az RKB-energia önálló életet élő, asztrális lényiség. Tér és idő, távolság és akadály számára nem létezik, s közben módjában áll, hogy lehetőségei szerint negatívabbá tegye a gondolatainkat, egyidejűleg természetessé teszi rettegésünket a haláltól, szorongásainkat és félelmeinket, miközben a MI

gondolati energiáinkból és negatív gondolati foszlányainkból tartja életben magát. Mert ő is élni akar, s számára ez a táplálkozási mód adatott!

Az RKB-energia társbélőként használja élő emberi testünket, amennyiben ezt megengedjük neki. Ha már elegendően éhes és elegendően elszemtelenedett, súlyos örvényekbe kényszerít bennünket, ha pedig kudarcot vall velünk, s fogy az energiaszintje, akkor undorral otthagy bennünket, s megfelelőbb emberi testet keres magának. Mindig tudja, hová kell mennie, igen jól ismeri a földi és emberi viszonyokat, nem beszélve arról, hogy egyes fajtái értelemmel bíró ösztönlényekként, más fajtái pedig valaha élt emberek leszákadtt, de attól még saját intelligenciával rendelkező, önálló asztrál-lényeiként tartják fenn magukat. Ezeknek az önfenntartáshoz húsételek asztrális vetületeire és indulatos emberi gondolatokra van szükségük, tehát pontosan tudják, hová kell menniük. Ezért főképpen kocsmák környékén, diszkókban, szórakozóhelyeken, horrorfilmeket játszó mozikban csoportosulnak, családok sokaságát látogatják meg egy-egy esti krimi erejéig, hogy mézként nyalogathassák az éppen megszülető szorongással teli gondolataikat. Ilyenkor választják ki a számukra éppen megfelelő emberi testet is, aki az „izgalom perceiben” a saját auráját lebontva, védtelenné válik velük szemben. Ezeket az RKB-energiaörvényeket olyan asztrál-lények kísérik csapatostul, (mint az ennivalót szállító szekereket a kóbor kutyák,) akik önmaguk sohasem voltak emberi lények asztráltestei, s akik *a legkülönfélébb és leghetetlenebb alakokat felvéve szintúgy a gondolatainkat csapolgatják*, amennyiben megengedjük nekik, vagyis ha elegendően negatívak ezek a gondolatok.

Az asztrálvilágnak vannak olyan képviselői, melyek (akik) a gyűlöletes gondolatainkkal egyetemben fröcsögve terjednek, a gondolatnál sebesebben célba találva pillanatragasztóként megtapadnak, s a három dimenziós terünkbe áthasonítva önmagukat, RKB-energiákká válnak. Ez utóbbiakat a gondolati energiáink küldik szerteszét, amennyiben ezeket a gondolati energiákat az irigység, a gyűlölet és a harag vezérli. Ebből következően nem kímélik az országgyűlés szószerét, a meggondolatlan utcai beszélgetéseket és a templomok belsejét sem. Mert ott is mi, gondolkodó emberek fordulunk meg.

RKB-energia tehát minden egyes gyűlöletes gondolat megfogalmazásakor születik, s a gondolat folytatására kíváncsian, takarító funkciók felvétele helyett kéjelegve ösztönzi az embereket az ilyen gyűlölettel terhes gondolatok folytatására. Ebből következően, minden egyes ilyen gondolat megfogalmazásakor asztrál-lények csapódnak szerteszét közöttünk. Ez az asztrálc sürhe — mely ha nem lenne ilyen mozgékony és ilyen korlátlan tanulási képességekkel megáldva, akkor legtöbbször a felsőbb dimenziókból áthasonítható RKB-energiák martalékává válna —, ilyen emberi (!) körülmények közepette önmaga is RKB-energiaként funkcionál, hiszen erre a hétköznapi emberi gondolataink minőségei adnak lehetőséget neki. Ezek a lények — később mint RKB-energiák —, fantasztikusan sokféle módszerrel képesek a saját befolyásuk alá vonni a lebujok és kisebb, zárt közösségek kétes értékű és labi-

lis lelkületű egyéniségeit. Tapadási felületként kezdetben előnyben részesítik a fülek mögötti részeket, a májat, epét, veséket, gyomorfalat, ízületeket, s női keblek belső biológiai képleteit, továbbá valamennyi ízületet. (Ez azt jelenti, hogy ezeknek, mint RKB-energiáknak a talppontja, vagyis a „búgócsiga” alkati alsó alátámasztása ezekre a szervekre kerül.)

Ha pedig mi magunk szorgalmazzuk ezek jelenlétét, a Lélek mi mást tehet egyebet, minthogy betegségjelzéseken keresztül hozza tudomásunkra, hogy ezektől az RKB-energiákká vetemedett vérszopóktól valamiképpen meg kéne szabadulnunk. Mi persze ezeket a jelzéseket már nem értjük, s főképpen az nem jut el a tudatunkig — amelyet ezek a lények valahogyan sikerrel blokkolnak —, hogy *ellenük főképpen a gondolati energiánk megváltoztatásával, vagyis örömteli és pozitív gondolatokkal tudnánk védekezni*. S mivel e jelzéseket nem értjük, ehelyett az operáló orvoshoz vagy a természetgyógyászati rendelőbe igyekszünk, melyek elegendően fel vannak készítve arra, hogy tevékenységeikkel Lélek elleni merényletet kövessenek el, azaz megszüntessék a Lélek riasztójelzéseit. Emiatt, vagyis az operációk, csontkovácsolások, bioenergiaátadás stb. miatt, a kórházak műtőinek és a természetgyógyászati rendelőknek a padlózata „mozog” az ott felejtett, lerázott, kioperált asztrállények nyüzsgő tömegétől. Nem kell túlságosan megijednünk, sem pedig elégedetlennünk lennünk, mert akik otthagyták őket — amennyiben a gondolatmenetüket nem változtatják meg —, még aznap beszerzik helyettük a másikat, mi pedig, amennyiben a gondolataink örömteljesek, úgysem kellünk ezeknek a lényeknek, mert undorral fordulnak el tőlünk.

Az RKB-energiákká aljasult asztrál-világnak igen kedvez, hogy az állam, mint „tisztas adófizetőket”, tevékenységük kiterjesztésére ösztönzi az egyre terjedő „boszorkány-szektákat” és vállalkozásokat, hiszen az illetékeseknek annyi eszük már nincs, hogy rádöbbenjenek, ezel milyen folyamatokat szentesítettek és szabadítottak fel. Azoknak pedig, akik „anyagi ellenszolgáltatásért” ezt az ármánykodást végzik, ahhoz nincs elegendő eszük, hogy rádöbbenjenek: sok-sok elkövetkezendő földi inkarnációjukat tették tönkre ezáltal, mert az Ármány ördöge kacagni fog rajtuk. Az ő hatalma ugyanis odáig nem terjed, hogy életet teremtsen és inkarnációkat határozzon meg.

Az RKB-energiákhoz hasonlatos, vagy azzá hasonlítható energiák nagyon szeretik az újságok gyilkossági rovatait és a legkülönfélébb bűnügyeket megemléző embereket. A legtöbb embertársam éppen ezeket a sorokat fogja megmosolyogni, én pedig azon mosolygok, hogy a hozzám kerülő igen érzékeny emberek legtöbbször — mások vállai, feje, mája és gyomra körül — éppen ezeknek az asztrál-lényeknek a tömegét látja, amint az emberi testbe eresztett nyálványaikkal, csápjaikkal és a legrafináltabb módon kéjelegnek egy-egy ilyen emberen csüngve, miközben vitetik magukat naphosszat, egyik helyről a másikra. Ezek a „nem tisztességes” RKB-energiák ugyanis még a Kozmosznak sem kellene, s emiatt nem csupán az égitegyüttállások alkalmával láthatók és tapinthatóak, hanem bármelyik napon, s a nap bármelyik órájában.

Ezek a lények nagyon kedvelik az emberek feltűnési viselkedését, önteltségét, elvakult becsvágyát, s hálás kutyákként csapódnak az olyan emberhez, aki a saját negatív gondolataival naponta „jól tartja” őket.

Az ilyen lényeket minden korban jól látták az öregedő nénikék, s mára jól látják ugyanezeket a jelenségeket a fiatalok százai, s e fiatalok száma egyre gyarapszik, ahogyan változik az emberi tudat. Ez önmagában se nem sajnálatos, se nem jó, de igen jól beleillik az ezredvégi változások formálódó képébe. Fontos azonban tudni, hogy e vízöntőkori lelkület NEM a TV nyilvánossága elé tartozik, s bárkit lebeszélnek arról is, hogy ezzel a félresikerült asztrál-világgal keresse a lehetséges kapcsolatokat! Ennek módja pedig az, hogy feleslegesen ilyen dolgokkal ne foglalkozunk, ezeket a lényeket ne rajzolgassuk, s ne féljünk se tőlük, sem a jövőtől! Azokat az embertársainkat pedig messze kerüljük el, akiknek a feje körül úgy nyüzsögnek ezek a lények, mint mások hajában a fejtetűk!

Nagy kegyelem a steineri 12 érzékszerv lassú visszaszerzése, hiszen mindazok, akik ilyen dolgokat látni képesek, sikeresebben is védekezhetnek a gonoszság eme ármánykodása ellen. Ne feledjék azonban, hogy mindezeket az alapvető változásokat egy alapjaiban éretlen társadalom keretei között kell, hogy végrehajtsa ki-ki önmagán. Akik pedig már itt tartanak, azok számára a körülmények miatt nem lesz könnyebb az élet, hanem éppen ellenkezőleg: jelentősen meg is nehezedik, amennyiben figyelmen kívül hagyják, hogy a bennünket körülvevő dimenziális világokkal szemben a nagyfokú érzékenységenket napi rendszeres, másfél órás fizikai munkával kell levezetnünk!

Ha orvos lenne kíváncsi arra, milyen is az asztrál-csürhéik világa, s milyenek az RKB-energiák, kérem, ne keresse az arra érzékeny embereket! Hiszen until elegendő, ha megtekinti az idegszanatóriumok lakóinak rajzait. Zárt osztályokon, normális emberek tömege van „elszállásolva”, akiknek csupán tudomására kéne hozni, hogy mindaz, amit észlelnek egy létező, de nem rájuk tartozó világ, s ahhoz, hogy ezt ne észleljék, legtöbbször until elegendő lenne a napi másfél órás fafűrészelés, favágás, kertászás, negyedórányi helybenfutás, heti kétszeri hegymászás, vagy bárminemű fizikai munka.

Az asztrál-lények részben olyan lények, akik saját maguk sohasem viseltek emberi testet, mert nem ez a dolguk. Ezek önálló értelemmel bírnak, s feladatuk, hogy emberközeli dimenziókból segítsék az emberi faj lelki, evolúciós fejlődését. Ezernyi formátumuk létezik, s közülük mindegyikünknek olyan jut osztályrészül, amelyent éppen a gondolataink minőségével „igénylünk”. Ezek olyanformán foglalják el az élő emberi testet, mint mi magunk a vidámparkban a villanyautót, s addig maradnak az emberi testben, amíg annak számukra megfelelő negatív gondolatai örömmel töltik el őket. Azért ilyenek, mert ez a dolguk. Ilyenformán emberi túlzásainkat kihangsúlyozzák, s gondolatainkat elmélyítik, hogy ennek alapján mi magunk döbbenhessünk rá arra, hogy a Test-Lélek és Szellem egységében és harmóniájában hol követtük el a hibát. Asztrál-lények és RKB-energiák nélkül földi élet nincs!

Az asztrál-lények másik formátuma valaha élt emberi lényekhez tartozik. Ha a földi életünket követően valamiféle zavar támad (pl. az illető igen materiális életet élt, s „odaát” nem akarja elhinni, hogy ő valóban meghalt és egy „más világban” tartózkodik), akkor asztráltestének maradéka - mint önálló lény - olyanformán kezd félni a megsemmisüléstől, mint ahogyan a földi testben mi magunk rettegünk a haláltól. S ugyanez az asztrál-lény mint ösztönlény és értelmi lény különösképpen elemében érezve magát, hamar rájön arra, hogy a földön élő emberek gondolataiból táplálkozhat, kielégítheti asztráltest utáni sóvárgását — azaz éhségét —, s ily módon önfenntartóvá válik.

Álljon itt néhány gondolat arról, miképpen is kellene RKB-energiák és öntapadó asztrál-lények ellen védekeznünk:

Mint említettem, nélkülük nincs emberi élet! De azt már mindenki önmaga is megválaszthatja, hogy milyen asztrál-lényt enged magába. Aki — pillanatnyilag — „ügyes”, annak testében éppen ebben a pillanatban nincs RKB-energia. Am ha rendelkezésére bocsájtjuk földi testünket, örömmel foglalják el azt. S ezt ki sem kell nyilvánítanunk, hiszen a gondolataink rendeződése pillanatában már ki is nyilvánítottuk!

Vagyis éppen elegendő, ha kezdetben kissé jobban ügyelünk gondolatainkra. Vigyázat! Aki álszenteskedik, megpróbálja megjátszani magát, azt nagyon fogják szeretni ezek a lények! Ember a négy dimenziós történéseket NEM játszhatja ki!

Az RKB-energiák és öntapadó asztrál-lények támadása és kíváncsiszkodása ellen hat a nyíltszívűség, az örömteli élet, valamennyi természettől ellesett boldogító pillanat, a növényi és állati létsík tisztelete, az önzetlen ADÁS, a viszonzást nem váró segítségnyújtás, minden, katarzis-élményekben bővelkedő esemény, s anélkül, hogy e lista teljes lehetne: a minden kötöttségektől mentesült, szívből jövő imádság, s a szeretet valamennyi önzetlen megnyilvánulása.

Ügyeljünk arra, hogy a szeretet és gonoszság szellemi erőinek általunk történő hívása, szólítása, kérése, irányítása könnyedén célba talál, s az asztrál-lények szíves-örömmel engedelmeskednek az utasításoknak és parancsoknak is. Mindezek azonban már a mágia területei, s ezeket semmiféle önző célra igénybe venni nem szabad! (Lásd a „Hol kezdődik a mágia?” című fejezetet.) Fontos azonban tudni, hogy az asztrál-világ nem csak „ártó” lényeket foglal magába, a szeretetnek is léteznek asztrális vetületei (lásd később).

Az asztrál-lények egyes típusai olyanok, mint az idomított vadállatok. Mindaddig, amíg valahol határozott gondolati erőt éreznek, szívesen engedelmeskednek bármiféle emberi parancsnak, s az illetőhöz szegődnek, miközben árgus „szemekkel” figyelik őt. S ha a továbbiakban lankad a figyelme, meghasonlottá válnak a gondolatai, akkor ugyanezek az asztrál-lények kegyetlenül elbánnak vele, s megkínózzák őt.

Nem tudja, mit tesz...

Nem tudja, mit tesz az a fiatal, aki a mai társadalmi elvárásoknak engedelmessé: öltözékével, csörgő láncjaival, viselkedésével, koponya- és láb-szárcsont „medáljaival”, morbid jelvényekkel és trikófelirataival „imitálja” a gonoszsgát! Tiszta szemű, nyílt tekintetű fiatalok hordanak groteszk ruhákat és frizurát, terror-eszközöket és „megfélemlítésre” jócskán alkalmas tárgyakat, ártatlan lányok és fiúk próbálnak — riasztó jelzéseket magukra aggatva — „kihívóak” lenni, s a legtöbbször sikerrel: Mert akit hívtak, az megérkezik!

Fogalmat sem alkothatunk magunknak arról, mi módon szaporodnak a gonoszsg fröcsögve terjedő asztrál-lényei, s azt hiszem, nem szükséges bizonyítanom, hogy ezek a gondolatnál sebesebben célba találnak, minden visszásan megszülető emberi gondolatnál ott bábáskodnak, s szaporodási készségük az osztódást messze felülmúlja! S elegendő ahhoz egy morbid gondolat, egy nyakba akasztott borotvapenge, egy teherautó elejére felkötött, himbálódzó gyermekcipő, egy földön heverő, szétaposott gyermekjáték, egy visszás trikófelirat, hogy egyvalaki, embertársai tucatjaiban életrehívjon egy-egy asztrál-lényt!

Sajnos ez bármiféle mérési eredménytől függetlenül olyannyira igaz, hogy komolyan tanítani kellene. Hogy legalább azokat megóvhassuk a Magasabbrendű Tudat számára, akik csupán utánozni igyekeznek a tömegember lehetetlen igényeit.

Asztrális energiacsere

Ember és ember, állat és ember, ember és állat, állat és állat között folyamatos, negyedik dimenziót is érintő energiacsere folyik!

Az állat és állat, illetve az ember és ember közti energiacsere még csak megérthetjük valamiképpen, de az ember és állat, az állat és ember közti asztrális viszonyok már magyarázatot igényelnek.

Az állat és ember közti energiacsere kapcsán meg kell különböztetnünk az élő állat és ember, valamint a halott állat és ember közti energiacsereit. Megdöbbenést kelthet, de ez utóbbi a gyakoribb. Mivel az első variáció önmagában is érthető, kezdjük rögtön a második variációval: A bennünk rejtőző RKB-energia, hogy energiaszintjét növelje vagy fenntartsa, állatokból származó asztrális ösztönlényekre vágyik. S úgy fog bennünket erre az „energiacsere” szorítani, hogy egyre intenzívebb kényszerrel érzünk hűvösre. Az RKB-energia étvágya kielégíthetetlen! Ne csodáljuk tehát, ha a hús iránti étvágya idővel fokozódni fog. Hiszen mi ehethetnénk éppen mákos tésztát is; RKB-rezgsünk azonban kizárólag megölt állatok teteméből nyerhet

energiát, s ehhez azokat mi magunk is meg kell, hogy együk.

Az ember és az élő állatok közti asztrális energiacsere kapcsán érdemes szót ejtenünk arról, hogy a környezetünkben élő háziállatok, különösképpen pedig a kedvenceink folyamatosan részesülnek ezen energiacsereből, mely önként és szeretettel belőlünk származik. (Ők maguk is adnak cserébe szeretetet és energiát, vagyis ez egyáltalán nem baj!)

Értelmes emberi asztrál-lényünk, vagyis asztrál-testünk (Vigyázat! Ezáltal NEM RKB-energiákról és öntapadó asztrál-lényekről van szó!) a kedvenc állataink asztrális ösztönlényeivel kismértékben „vegülni”, rezonálni képes. Vagyis a szeretet a felsőbb dimenziókra különösképpen kiterjed! Ezáltal a közelünkben élő háziállatok egy része, különösképpen a kedvenceink, olyan értelmi energiákhoz juthatnak, amely hallatlan mértékben jobbítja fajuk evolúciós folyamatát. Természetesen, ezek az értelmi energiák az állatokba csak mint ösztöncselekvés épülhetnek be, vagyis értelmi lényünk rólunk leszakadó szikrácskái a kis kedvenceink asztrál-lényében mint ösztön-energiák érvényesülnek. Mégis csodálatra adhat okot, amikor a „semmiből” születik és hozzánk kerül egy néhány napos kiscica, aki anélkül hogy ezt valaha macskáktól láthatta volna, egyszer csak felugrik az ajtókilincsre, lenyomja azt, s kísétál az udvarra, s csak akkor döbbenünk rá, hogy ezelőtt 10 évvel, s ezelőtt 5 évvel is volt egy ilyen cicánk.

S pontosan ezen az alapon állapíthatjuk meg egy-egy okos négylábú társunkról, hogy „szinte megszólal a szeme”. Egy ilyen állat attól nem lesz értelmesebb, ha „beiskolázzuk”, hiszen attól csak engedelmesebbé vagy tanultabbá válhat. Értelmes attól lesz, ha beszélünk hozzá, ha dédelgetjük, vagyis ha köztünk valóságos asztrális energiacsere folyik.

Szinte folytatólagosan: valahol ugyanez ember és ember között az érintés és a kedvesség, a babusgatás és a sexualitás, a maga számos válfajával együtt. Hiszen az egyik ember asztrális lényisége (nem RKB-energiákról van szó!) esetleg még csak ösztönlény, míg a másiké valóságos értelmi lény. Ilyenformán változtatgatjuk egymást mi emberek, az asztrálisikon is.

Miután kétszer is kénytelen voltam megjegyezni, hogy ezek az asztrális történések nem az RKB-energiák témakörébe tartoznak, röviden: itt arról van szó, hogy az ember Lényé értelmes fizikai, éteri, asztrális és mentális Lényekből tevődik össze. Az RKB-energiák és az öntapadó asztrál-lények szintű az asztrálvilághoz tartozó, de más feladatokkal felruházott perifériák, melyek létezése bennünk egyáltalában nem szükségzerű.

A gyűlölet asztrál-lényeket szül!

Érdemes elgondolkodnunk azon, hogy az öntapadó asztrál-lényekre is vonatkozik a polaritás törvénye. Vagyis ha bárki átkot küld, gonoszsgát

forral, vagy gyanakvást kelt: másoknak teremt, ugyanakkor önmagához is tapaszt egy ilyen asztrál-figurát! Mindazok, akik gyűlölik a szomszédos népet, a beljük oltott gyűlölettel percenként „fröcsögő asztrál-lényeket” „teremthetnek”, s ezzel egyidejűleg, önmaguk sírjára teremtik a legnagyobbat: ott ugyanis minden általuk teremtett asztrál-lény egyidejűleg jelen lesz! Amint említettem, ezek a lények olykor megzavarhatják EN-tudatunk földi létet követő tevékenységét is. Ne csodálkozzon senki, ha bármelyik „fajt”, népet, nációt, közösséget fröcsögve utálva, az ÉN-tudata esetleg úgy fog dönteni, hogy érdemes lesz az illetőnek legközelebb az olyannyira utált náció sarjaként újjászületnie. (Ókori szövegek közt teljesen általános az alábbi tanmeserészlet: Egy népet letipró hadvezér a halála után megáll az istenek előtt, mire azok ezt mondják neki: „Megtanultad, miként kell letiporni másokat, légy tehát a következő életedben rabszolga!”.)

Nem szerencsés megoldás az, ha lelki evolúciós fejlődésünk ellenében dolgozva, a már egyszer értelmi energiává alakított asztráltestünkből igyekszünk ismételten állati ösztönlényt faragni...

Szellemirtók?

Amint arról már szót ejtettünk, az RKB-energiák legerjeszthetők és az asztrál-lények erőszakkal is elküldhetők lehetnének, de amennyiben ez megvalósulna, ennek iszonyú nagy ára lenne! (Lásd az „Ellenirányú perdület” című fejezetet!) Ennek módozatain azonban felesleges lenne gondolkodni, hiszen az RKB-energiák önmaguktól is elenyésznek. Ha nem tart bennünket fogva a szorongás és a félelem, akkor bennünk ilyen energia nem terem, ha nem gyűlölünk és nem gyűlölködünk, akkor e lehetőségek messze elkerülnek bennünket, s amennyiben örömmel teltek a gondolataink, ezeknek a halál-információt hordozó és emésztgető lényeknek nem fogunk kelleni.

Az emberközeli dimenziók szellemi lényeiének fontos szerepük van az Ember lelki evolúciós folyamatában, s nem hibáztathatók amiatt, mert a saját dolgukat végzik, márpedig az RKB-energia is közéjük tartozik! Ismételnem szükséges, az RKB-energiaörvénylelés feladata és szerepe — azon túlmenően, hogy kisarkítja és ezzel kritikussá teszi a negatív megnyilvánulásainkat, hogy ezzel lehetőséget teremtsen az „észhez térésünkhöz” — főképpen abban nyilvánul meg, hogy perdületével feleméssze, felélje, elfogyassza, elégesse, hasznosítsa a Földön elpusztult emberi, állat- és rovartetemek és egyéb élő szervezetek (kivéve a növényvilágot) nem anyagi vetületeinek asztrálmáradékát, ily módon állandóan tisztogatva az emberi lélek negyedik dimenziós tartózkodási helyét.

Ha az RKB-energiák tevékenységét valamiképpen megakadályoznánk vagy korlátoznánk, a lelki evolúciós folyamatokban zavar támadna, a felsőbb

dimenziók elszennyeződnének, s az emberiségre a földi létsíkon eddig ismeretlen betegségek vetnék rá magukat, míg a felsőbb dimenziók át nem hasonlítanának az emberközeli dimenziókba az RKB-energiák helyett valami más egyebet, ami őket pótolni lenne képes.

Amennyiben az auráink épségéről elegendő kirándulással és testmozgással gondoskodunk, s amennyiben a gondolatainkból hiányzik a meghasonlottság, a szorongás és a félelem, az RKB-energiák sohasem avatkoznak az életünkbe, mert belőlünk hiányozni fog az az RKB-energiatartalom, ami mézes madzágként vonzaná őket. S ha ráadásképpen az auráinkon belül irígységgel vagy gyűlölködéssel nem teremtünk belőlük néhány testre szabott példányt, akkor végképp békén hagynak bennünket. Ezért, ha csak egy mód van rá, mi sem avatkozzunk az ő életükbe, s lehetőleg ne zavarjuk meg az életterüket!

Túl sok a homály, túlzásokba esett a misztikum, önmaguknak tetszelegnek a magas tudományok, leblokkolt a biológia, s ismét birtokokért esedeznek az egyházak. Vagyis az emberközeli létsíkokról általuk nem tudhatunk meg semmi konkrétumot, hiszen minden fellelhető információt eltompítottak vagy túlzottan rózsaszínűre festettek az elmúlt évezredek emberi történései. Ami információkra pedig ennyi ezredév után mi magunk rájöttünk, azok az információk talán még túlságosan kiforrotlanok. Ettől függetlenül nyomatékosan hangsúlyoznom kell, hogy emberlétünk evolúciós folyamatában, ezeknek az emberközeli dimenzióknak a tevékenysége, feladatköre és teljesítménye bármiféle általunk kreált történelmi szituáción (legyen az tatárjárás avagy az űrhajózások kora), jóval túlmutat! S ilyenformán elsőként azt kellene mindenkinek önmagának eldöntenie, hogy rövidke földi élete során kizárólag a romlandó fizikai test minden igényének felesleges kielégítésére törekszik-e, avagy figyelembe veszi végre-valahára a felsőbb dimenziók elvárásait is...

Figyelem! Az RKB-energia betegít!

Élő emberek RKB-energiáját — amikor az az égitest-együttállások hatásaira a test felületén kívülre kényszerül — lehetőleg ne bolygassuk! Ez az energia igen súlyos árat kér bármiféle, körébe történő beavatkozásért, s különösképpen visolyog energiakisugárzásainak tudatos kitapogatásától! Enyhe füstben olykor önszántából is láthatóvá válik bárki előtt, de ez esetben is tudnunk kell, hogy az *nem a valóságos formája, csupán annak valamiféle ábrája, vagy három dimenziós vetülete*. Ki nem állhatja, ha titkait kifürkészni igyekszünk, s ha magunja a bolygatást, pillanatokon belül a leglátványosabb betegségi tüneteket idézheti elő annál, aki piszkálgatja őt, s annál a személynél is, aki hagyja, hogy vizsgálgassák. Ez pedig annál is könnyebb számára, mivel az ilyen vizsgálódáskor lebomlanak a kíváncsiskodó és a vizsgált személy

egymás közti aurái.

Ha azonban kíváncsiskodásunk nem az illető RKB-energiatartalmával, hanem például az illető testiségével kapcsolatos (pl. szexuális értelmű), akkor az RKB-energiától mit sem kell tartanunk, mert békén fog hagyni bennünket. Természetesen egy csoportsex esetében, illetve ahol sadizmus és mazochizmus váltogatják egymást, arra bármelyik fél felkészülhet, hogy ebben a szexben nem csupán az ember, hanem az összes RKB-energia aktívan részt vesz, mert a fizikai testek minden szerelmet nélkülöző kéjelgése, kéjelgés egyúttal a lények számára is.

Végezetül ne feledjük, hogy *mindezek az intések kizárólag égitest-együttállásokat közvetlenül megelőző napokra vonatkoznak*. Az év többi napján az RKB-energiák hozzáférhetetlenek, hiszen a testünkön belül élnek hétköznapi életüket... Már ugye annál a személynél, aki ezt hagyja! Mert higgyük el, nem valami szerencsés dolog az, ha az RKB-energiák talppontja, azaz a négy dimenziós energiatérbe nyíló energiakapu, ez a kozmikus transzformáció mondjuk éppen a vesénk tájékán, vagy a tudónkben található...

Ettől függetlenül igen gyakori az égitest-együttállásokat követően — hogy kötetlenül és szabadon közlekedni tudjon —, az RKB-energiaörvény kilép az emberi testből, s egy fémes fényű, kellemetlenül jeges és hideg tapintású, kötélnyi vastagságú energiacsatornát, amolyan köldökzsinórt hagy maga után, amelyen keresztül szabadon folytathatja tevékenységét és áramoltathatja oda-vissza az energiáit, a négydimenziós tartózkodási helye és az általa uralt emberi test között.

A halál „szaga”

Minden ember ösztönösen viszolyog a halál lehetőségétől, s ez az érzés nem pusztán az életünk féltését jelenti. Az állati tetem, vagy halott emberi test nem csupán kihívást jelent. A halálnak szaga, lehelete van, mely — nem biológiai értelemben — a halál beálltát követő néhány órán belül a legerősebb. A halál „szaga” főképpen nem a fizikai létsíkon élőknek, vagyis nem az embereknek szól. Ezért ezt elsősorban nem is mi érezzük, hanem mindazok az emberközeli dimenziókban élő szellemi lények, akiknek az elhalt földi, fizikai testek NEM FIZIKAI részét le kell bontaniuk, s ezek a lények a halál szagára seregestől meg is jelennek.

Olyan esetek tömegét lehetne sorolni, amikor a legkülönbözőbb emberek a halottal töltött első éjszakán arról számoltak be, hogy szinte „mozgott a levegő” a számukra nem érzékelhető, mégis nyomasztó érzéseket okozó lényektől. Az ilyen esetekben ezeket a lényeket sokan valóban látják is, különösképpen akkor, ha már legalább egy órája koromsötétben tartózkodnak.

Ennek elkerülése érdekében szokásos egyes vallási felekezeteknél a „virrasztás”, mely emberi szempontjaink szerint éppen elijeszthetné ezeket a lényeket, de gondoljunk bele: velük egy olyan szükségszerű mechanizmus veszi kezdetét, melyet nem lehet és nem is szabad kikerülni! Ami élt, annak le kell bomlania. Ez Törvény!

A halál szagára érkező lények élő embereknél csak a szorongó gondolatokkal terhes tudatot bolygatják meg, s az ilyen embereknek az ilyen érzést és az ilyen látványokat, no meg az ezekkel egyidejű álmokat nem kívánom! Aki azonban tisztában van azzal, hogy a halál a gyávák ösztökéje, s hogy aki „meghalt”, csupán más ruhát és kevésbé beteges testet választ, s no persze azért távozott közülünk, mert ott, ahol van, most fontosabb dolga akadt, az az ember nagy szeretettel fog visszagondolni a szereteteivel töltött valamennyi örömteli pillanatra, s eszébe sem fog jutni, hogy egy társadalmi elvárásnak megfelelően — önző módon — megpróbálja a szomorúságával, zokogásával és könnyeivel hosszasan visszatartani szeretett hozzátartozóját.

Sajnos a halál szaga elég sok élő emberen is érzékelhető, s ebben jobbára azok vezetnek, akik beteg emberek auráinak piszkálgatásával foglalkoznak, s önmaguk bioenergiaszintjét és auráit ilyenformán igencsak leépítették. Ez a szag rettenetes! S annál is rettenetesebb, mert valójában nem szag, hanem szinte már-már valamiféle érzés. S ez azt is jelenti, hogy az ilyen — halál-szagú — ember aurájában és környezetében csak úgy nyüzsögnek a rátapadt asztrál-lények. Ez a szag mindig kékes-sápatag, hullaszínű test- és bőrszínnel párosul, s legyen figyelmeztetője mindazoknak, akiknek a lakásában tükör is van!

Ellenirányú Perdület

Amennyiben valaki RKB-energiákkal már nem rendelkezik, avagy megtanulta, miképpen lehet azoktól pillanatok alatt megszabadulni, de nem követi az önzetlen szeretet ösvényeit, meghasonlott lénye olyan szellemi erő lakóhelyévé válhat, melyet egyetlen embernek sem kívánnék. E negatív szellemi erő az Ellenirányú Perdület.

Az Ellenirányú Perdület figyelemre sem méltatja a Rendet, s ahol és amikor csak módjában áll, felrúgja azt. A Rendet pedig csak akkor rúghatja fel, ha akad földi ember, aki ebben segít neki. Az Ellenirányú Perdület nem csupán égitest-együttálláskor hasonítja át magát az emberi élettérbe, hanem kénye-kedve és tetszése szerint, amennyiben földi ember irritálja, vagy öntudatlanul hívja őt.

Az Ellenirányú Perdület kifejezetten tudós koponyákat környékez meg, akikben buzog a kíváncsiság és a becsvágy (Faust-szindróma??). Ezek az emberek nem ritkák, de akiben a magasabb képességek disszonanciával párosulnak, automatikusan alkalmassá válik arra is, hogy az Ellenirányú Perdület

közreműködésével embertömegeket vezessen félre. Am szorongani emiatt teljesen felesleges, mert itt is érvényesül a Törvény; *s mindenki olyan tanítól kap, amilyenre a lelke megérett.*

Azok a kutató elmék, akik húst fogyasztanak és gyűlöletes gondolatokat engednek meg maguknak, (vagy húst sem fogyasztanak, csupán a gondolataik gyűlöletesek), előrehaladott tudásukkal képesek a testükben tevékenykedő RKB-energiákat szándékosan legerjeszteni, előlni vagy testükből kiszakítani, várományosai az Ellenirányú Perdületnek, amely (aki)egyébként holmi RKB-takarítóenergiákkal nem közösködik, a Szeretet erőit pedig messze elkerüli. Ennek az erő- és energiamegnyilvánulásnak sajátossága, hogy amennyiben egy-egy embertársunk a praktikáival és „intelligenciájával” életre hívja őt, háromdimenziós térörvényként perdületi energiákká építi fel magát, s összekapcsolódik ennek az embernek a testével.

Az Ellenirányú Perdület emberi testbe való behatolási pontja igen koncentrált, s az RKB-energiákra és a Szeretet rezonanciáira mindig merőleges! Titkai kifürkészését nem tűri, s minden erre vonatkozó lehetőséget mereven kizár. Örvénylő energiatestét messze elrejt, energetikai és intelligenciaközpontja a négy dimenziós térben tevékenykedik, miközben a három dimenziós vetülete az általa alkalmasnak vélt emberlényhez beláthatatlan távolságból jövő, páros csápokkal kapcsolódik. A kapcsolódási pont a két halántéklebény agyi zónája.

Aki az Ellenirányú Perdület fizikai megnyilvánulási formájára kíváncsi, s annak örvénytest-alakját fűrkészi, nagy valószínűséggel rövid időn belül részévé válik e gonosz intellektusnak, vagy halállal lakol tettéért. Az Ellenirányú Perdület nem holmi materiális hússal és vérrel, vagy többdimenziós asztrálvetületekkel táplálkozik, hanem az általa birtokolt emberi lelkeket emészti!

Tipikus sajátossága, hogy az emberi faj labilis, de fogékony egyedeiben rendkívüli diszharmoniót és károkat képes okozni, mindenütt meghasonlottságot és félelmet kelt, s mégis, ahol az általa uralt ember megfordul, a meghasonlottság valamennyi válfaját tiszteletet érdemlő tudományként és igen emelkedett hangulatú beavatási procedúraként képes megjeleníteni, mert az ilyen ember előadása első hallásra magasszintűnek, felszólalása szimpatikusnak tűnik, s megjelenése minden igényt kielégít. Másik sajátossága, hogy e démoni lényvel — a következő élete kínjaival, meghasonlottságával és megpróbáltatásaival — annak az embernek lesz kötelessége megküzdeni, aki felelőtlenségében, pusztán kíváncsiságból vagy becsvágyból életre hívta őt. Ezzel a démoni lényvel az őt életre hívó embernek a következő életében semmiféle testi kapcsolata nem lesz már, hanem éppen ellenkezőleg: mindenütt szemközt áll majd ezzel az emberrel. Am az ilyen embert a következő élete kínjai közepette a szeretet asztrál-lényei már szívesen segítik, hogy erőt adjanak neki.

Az ilyen embernek ne akarjunk ártani, mert rá igen bosszúálló szellemi

lény vigyáz, s szavaiban sem ő maga nyilatkozik meg, hanem e szellemi lény, inkább tisztelettel kerüljük el a kettőjük ilyen irányú szövetségét!

Emberlélynél, a kapcsolat földi tükröképpen az Ellenirányú Perdület jelenléte mindig „vesékhöz tekintő”, félelmetes, de kissé eszelős, és megsemmisítő energiájú szemekkel párosul. S mégis, ha száz ilyen embert ismernénk is, közülük legfeljebb ha egy olyan akadhat, aki valóban megfelel az Ellenirányú Perdület démoni elvárásainak és igényeinek. E lényre felesleges több szót vesztegetni, ellene védekezni szeretetteljes gondolatokkal, önzetlen cselekvéssel és a természet szeretetével lehet.

Az égitest-együttállások legváratlanabb hatása

Aki sikerrel megszabadult a saját, külön bejáratú RKB-rezgésállapotától, lehetőséget teremtett magának arra, hogy végre a saját gondolatainak ura lehessen, s földi testét — mint a Szent Grál kelyhét — egészen más típusú, szeretetteljes szellemi lény foglalhassa el.

Az a rezgésképlet, mely (Aki) megtisztított testre vágyik, a Harmonikus Rezonancia!

A Harmonikus Rezonancia, mint a negyedik dimenziót is uraló intelligens térörvény, sokkal nagyobb és szentebb változásokat kér tőlünk, semmint hogy megelégedjék egy tiszta földi testtel. Ezidáig mindössze néhány tucat olyan emberi lényvel sikerült találkoznom, akik földi testét a Harmonikus Rezonancia, ez a határtalanul jó érzést keltő melegsugárzás birtokba vette.

A Harmonikus Rezonancia szintűgy csak akkor ad életjelt magáról, amikor éppen páratlan számú égitest-együttállás közeledik, s ezen együttállásnak részese a Föld is.

A Harmonikus Rezonancia a céltudatos és kézzel történő kitapintása és vizsgálata ellen nem lép fel olyan kellemetlenül, mint ahogyan fellépne ez ellen az RKB-energia vagy az Ellenirányú Perdület, mondhatni: „hagyja magát”.

A Harmonikus Rezonancia tudatos vizsgálatával mégsem kísérleteztünk, s igyekeztünk nem zavarni jelenlétét — jóllehet ezt Ő (!) szeretetteljesen elvisele volna —, mert a fizikai létsíkunkon történő (ideiglenes) megnyilvánulásakor olyan határtalanul hatalmasnak, olyan tiszteletet parancsolónak hatott, hogy a további kíváncsiságától automatikusan, és nagy-nagy rokonszenvvel eltekintettünk.

Minden ilyen érzékelési kísérlet alkalmával, amikor az erre alkalmas emberek valamelyikét vizsgáltuk, mindegyikük igen kellemes közérzetről és melegségről számolt be, pedig e vizsgálatot sok esetben a testétől 4-6 méternyire végeztük, s a tenyerünket még véletlenül sem fordítottuk az illető

felé.

Fordítsunk némi figyelmet a Harmonikus Rezonancia azon megnyilvánulásaira, melyeket NEM égitest-együttálláskor, hanem az egyszerű hétköznapiakon, teljesen hétköznapi tevékenységként ezekben az emberi testekben kifejt: Ez a néhány ember kivétel nélkül nyitott, intelligens, láthatóan az élet bármely területén és bármely témával kapcsolatban képesek helytállni (nem amiatt, mert hogy tanult tudásuk van, hanem mert az emberi őstudattal tartják fenn a látványosan soha meg nem nyilvánuló, mégis állandó kapcsolatot), s miközben a saját, magányos útjaikon ösztönösen igen jól eligazodnak, valahol mégis közösségi emberek, s igyekeznek minden arra rászoruló embertársukon — ahol csak lehet — segíteni.

Szívesen leírnám, mi minden szükséges ahhoz, hogy valakinek ilyenformán külön bejáratú Harmonikus Rezonanciája legyen, de talán jobb, ha mégis inkább azt írom le, ami ehhez erősen felesleges:

Nem kell hozzá a gőg, nem kell a nagyképűség és anyagi haszon utáni sóvárgás, nem kellene a materiális vágyak, élvezetek és örömök, nem szükséges az irigység, a gyűlölet, a politikai tájékozottság és a különféle Hitekben való jártasság, nem szükségeltetik sem a divatos, sem pedig a berögzült társadalmi elvárások ismerete és figyelembevétel, s nem szükséges templomba járni. Ellenben: ez a néhány ember akárhol is megfordul, teszi ezt éppen úgy, mintha templomban lenne, bármit tesz is, minden tevékenységében felismerhető az örömteli imádság, s ha olykor áldozatot kell vállalniuk, áldozatuk szintúgy örömmel teli és önzetlen áldozat. Vagyis bármelyikük földi jellemvonásai a társadalmak által elfogadott és szentesített karakter-jellemvonásokon jóval túlmutatnak!

Megfigyeléseink szerint a Harmonikus Rezonancia az energiahullámzásoktól mentes, megállapodott asztráalterű emberi lényeket kedveli, akikben az indulatok, vágyak és szexualitás már csak mértékkel érvényesülnek, akik a fizikai testüket tudatosan, földi járművékként kezelik, s ennek megfelelő szeretettel és tisztelettel gondoskodnak is a megfelelő karbantartásáról. Ez a néhány ember tökéletesen tisztában van azzal, hogy élete korántsem merül ki a földi létsíkon történő öncélú tevékenységgel, melynek valamennyi megnyilvánulása a fizikai testnek szól.

A Harmonikus Rezonancia messze, nagy ívben elkerüli a szorongó és félelemmel terhes embereket.

Felvetődhet egy igen fontos kérdés: Vajon kizárja-e a testben élő RKB-energia és/vagy Harmonikus Rezonancia egymás egyidejű jelenlétét? Erre a kérdésre, főképpen a húsevők lelki világa érdekében, s egyéb irányú tapasztalatok hiányában, képtelenség egyszerű igennel vagy nemmel válaszolni.

A Harmonikus Rezonanciák egymással szívesen egyesülnek, s ha néhány olyan emberi lény, akikben e rezgésállapot jelen van, égitest-együttálláskor megfogja egymás kezét, vagy egymás mellé áll, a Harmonikus Rezonanciájuk egyetlen hatalmas és tüneményes, örvénylő mozgású Harmóniává áll össze,

ennek a rezgésképletnek a felső része a felhőket érinti, miközben a Rezonancia határtalan öröme szinte érzékelhető, amint ily módon felgerjedve, a felhők magasságában átlépi a negyedik dimenziót. Közben azokat az emberi lényeket, akik a gondolatvilágukkal és együttlétükkel ezt a fantasztikusan emelkedett lelki állapotot megvalósították, határtalan örömrészlet és nem evlági boldogságérzet járja át meg át, s ebbe mindegyikük kivétel nélkül beleszédül.

A Harmonikus Rezonancia kiterjedése — amennyiben egy emberi testet már birtokba vett —, az illető legcsekélyebb elbizakodottsága vagy nagyképűsége, s bármiféle önző megnyilvánulása esetén mindig egy picit csökken, s amennyiben ezek a „nem éppen pozitív megnyilvánulások” állandósulnak, még a három dimenziós megnyilvánulásának veszélybe kerülése előtt kilép az emberi testből, s a négy dimenziós térben keres menedéket.

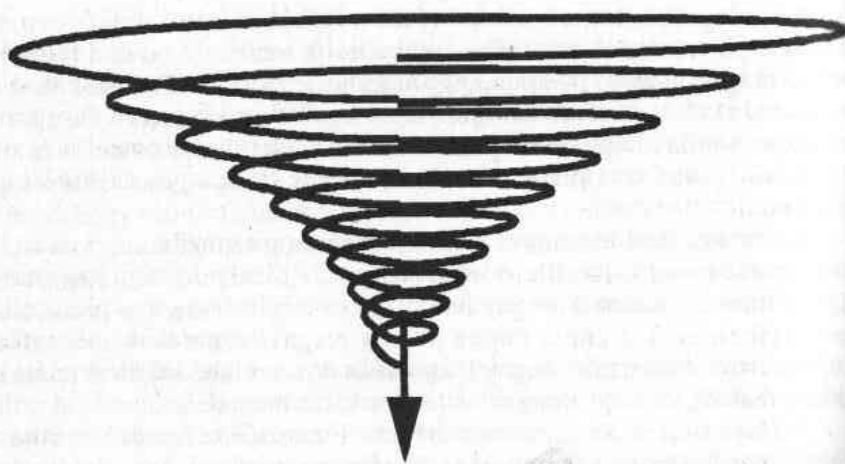
A Harmonikus Rezonancia a három dimenziós erőterünkbe áthasonlítva magát, már határozott formával és kiterjedéssel jelenik meg, megnyilvánulási alaplíméretéről kicsit később ejtünk szót.

Harmonikus Rezonancia mindig pontosan annyi létezik, mint ahány emberi lélek a Föld nevű bolygón testet ölt! S mégis, ez a szeretetrezgés olyan nagyon-nagyon kevés emberrel képes felvenni a kapcsolatot, s kimondatlanul is érezzük, hogy a kapcsolatfelvételek elmaradásáról kizárólag mi, emberi lények tehetünk! Felnőtt embernél, akit a Harmonikus Rezonanciája megfelelő társként elfogadott, s ez az ember a gondolatai szelídségével (!) és életörömeivel a személyre szabott Harmonikus Rezonanciájának perdületét és méretét növelni képes, ez a Rezonancia határtalan örömmel járja át meg át naponta az ilyen emberi testet, s ez a forma és ez a Lény oly hatalmasra növekszik, hogy a három dimenziós vetületének megnyilvánulásáról is csupán részletet közölhetek. E részlet azonban, ha az első pillantásra nem is látnánk át, mindenképpen tiszteletet parancsol. Ne feledjük, hogy a Harmonikus Rezonancia a negyedik dimenziót is felhasználó, s a három dimenziós terünkbe önmagát tetszőlegesen áthasonlítani képes, intelligens energiaörvény, melynek (Akinek!) küldetésére nemsokára rádöbbenhetünk.

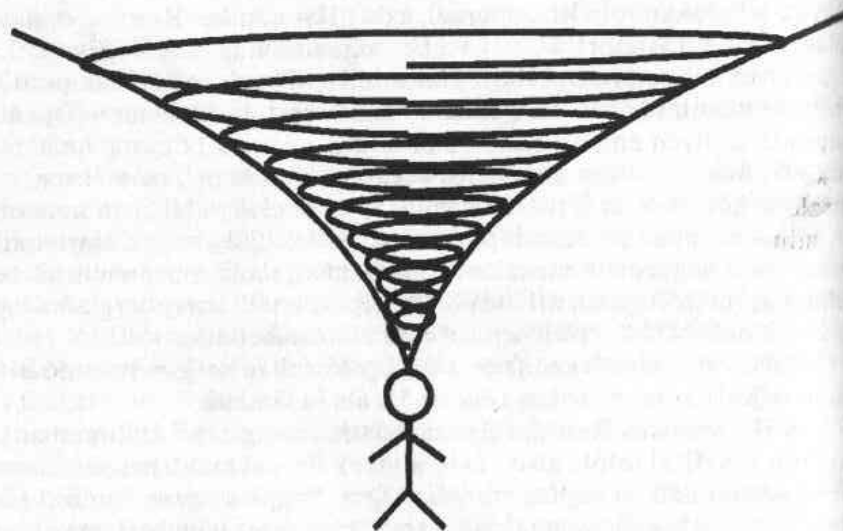
A Harmonikus Rezonancia földi erőterében megnyilvánuló alakjának (nem teljes!) axonometrikus képe az 51. ábrán látható.

A Harmonikus Rezonancia szakadatlan mozgásban és forgásban van, miközben a nyíllal jelölt alsó része a vizek örvényeihez hasonlatosan lefelé járva, szünet nélküli kereső mozgást végez. Vagyis a rajzon ábrázolt Harmonikus Rezonancia még nem találta meg a hozzá rendelt emberi testet. Amennyiben a hozzá rendelt emberi testet — annyi ezredév után — végre megtalálta, s ami ennél sokkal fontosabb dolog: el is foglalhatta, akkor ez az axonometrikus ábrázolhatóság a következőképpen alakul (52. ábra):

51. ábra

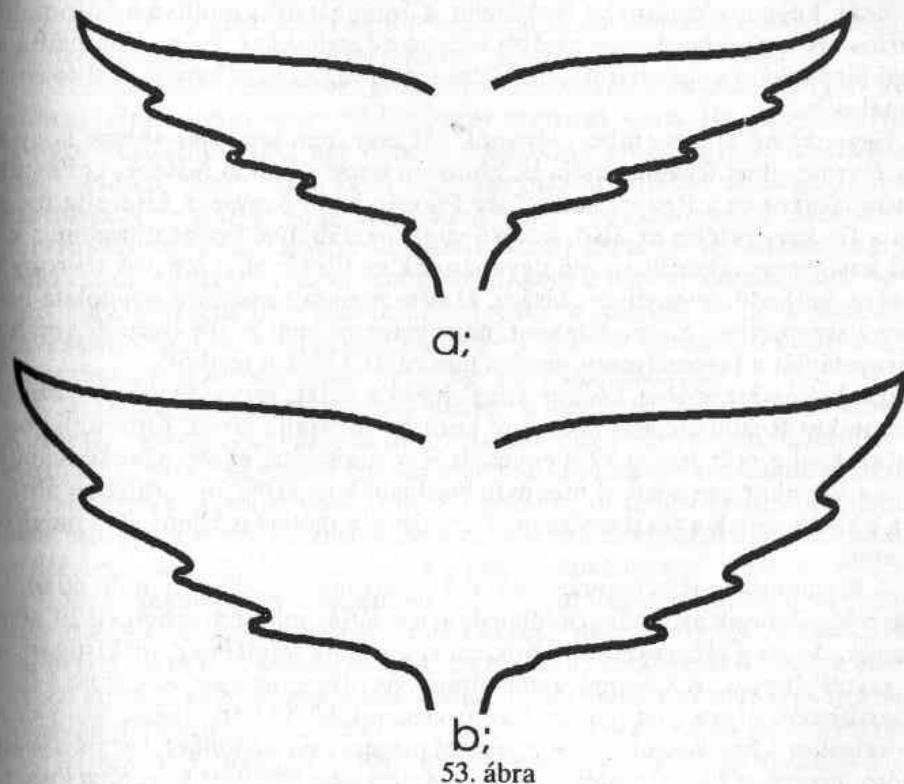
52. ábra

Alap megnyilvánulási mérete főképpen kicsi babák felett mérhető, akiket még nem rontottak el az élet viharai, s akiket ily módon a saját Harmonikus

Rezonanciájuk még igen sokáig figyelemmel képes kísérni. Ilyenkor, s még a nagyobbacska gyerekeknél is, a kereső sugárnyaláb alsó csúcsa a kicsi testek felett mintegy 1 méternyire állapodik meg, s enyhén örvénylő mozgással, s pár centiméteres le-fel hullámozásával — amennyiben nem zavarja senki —, figyelemmel kíséri a hozzá rendelt földi, fizikai test fejlődését. Gyermekkorban, s álmukban a kereső sugárnyaláb olykor még behatol az alvó testbe, hogy a gyermekekben csodaszép álmokat idézzon fel, de a testet éberlétében nem foglalkozhat el csak akkor, ha ugyanez a test immár felnőttként, s a saját megalapozott gondolataival is tanúbizonyságát adta annak, hogy nem csupán fogyasztani, hanem növelni is képes ezen isteni térörvény energiatartalmát.

A Harmonikus Rezonancia alapeleme, amellyel a negyedik dimenzióból önmagát áthasonlítja, kb. 3,5-5 méteres átmérő-, és 3-6 méteres tengelyirányú magasság.

Aki esetleg láthatná — bár ilyen csupán akkor fordult elő, ha egynémelyeknek felhívtam erre a figyelmét (hiszen ezt a fantasztikus tüneményt még áttekinteni is igen nehéz) —, az döbbenettel, tisztelettel és könnyekkel a szemében az alábbiakat láthatná (53. ábra /a, b):

53. ábra

A Harmonikus Rezonancia metszeti képe tehát az 53. /A, B ábrának megfelelően alakul, de amint említettem, ez csupán a részlet! A szárnyak közötti és szárnyak feletti felső részt ugyanis nem rajzolhattam meg, s ennek több oka van. Egyrészt, a Harmonikus Rezonanciának pontosan e testtájéka rejti az energetikai és intelligencia-központot, s valahányszor megközelítettem a kezemmel, olyan határtalanul kellemes érzés és olyan tiszteletet és döbbenetet parancsoló közérzet kezdett úrrá lenni rajtam, hogy mindannyiszor ugyanarra az eredményre jutottam: méltatlannak érzem magam arra, hogy pusztán kíváncsiságból közelítsek Hozzá. Másrészt, a Harmonikus Rezonancia szárnyai közötti és szárnyai feletti rész még az aprócska gyermekeknél is 3-6 méternyi magasságban van, míg annál a felnőtt embernél, aki a saját Rezonanciája erőnlétéről a saját pozitív gondolataival már önmaga gondoskodik, ugyanez valahol 12-16 méteres magasságban található. E tüneményt ezidáig minden csecsemő és kisgyermek felett sikerült beazonosítanunk, tizenéves korban ez már csak minden tízből egy gyermekre jellemző, míg ugyanez az arány felnőtteknél: százból legfeljebb egyetlen ember.

Harmonikus Rezonanciája minden embernek van! Csak éppen kozmikusan semmiképpen nem rezonál! Mert a negatív gondolatainkkal nem engedjük meg neki, hogy a közelünkbe férközzön, s önmagát áthasonlítva a három dimenziós erőterünkbe, harmonizálni tudjon a testünkkel. Ily módon pedig a fizikai lényünkkel kapcsolatba sem képes lépni, vagyis nem harmonizál és nem rezonál vele.

Egy arra alkalmas emberi lényénél, aki már igen közel jár ahhoz, hogy a saját Harmonikus Rezonanciája behúzódhasson a fizikai testébe, égitestek együttállásakor ez a Rezonancia röpké félórán belül négyszer kísérelte meg, hogy a fizikai testébe az alsó, kereső sugárnyalábjával behatolhasson, s ez mind a négyszer sikerült is, ám ugyanennek az illetőnek a legelső szorongó érzésére, kételkedő megnyilvánulására, ki nem mondott zaklatott gondolata hatására visszapattanó gumilabdaként, nagy gyorsasággal húzta vissza fókuszált sugárnyalábját a (személyesen részére teremtett!) fizikai testből!

Csakis és kizárólag Tőlünk függ, hogy a saját, személyünkre szabott Harmonikus Rezonanciánk mennyire kerülhet hozzánk közel! Örömteli gondolatainktól a már testünkkel egyesült Rezonanciánk gyors növekedésnek indul, s ilyenkor ezen isteni megnyilvánulásnak az átmérője (rajzban ábrázolva a szárnyainak a fesztávolsága) a tíz, tizenöt métert is könnyedén meghaladhatja!

A Harmonikus Rezonancia emberek felett tehát gyakoribb, mint gondolnánk, a legtöbbünk azonban, önhibájából, a sajátját sohasem érheti el! El nem érhetjük, de még látni sem láthatjuk, mert a fejünk feletti negatív kisugárzások, asztrál-lények, RKB-energiatartalmak, és tökéletes azonosulásunk a fizikai testünkkel olyan vastag páncélként vesznek körül bennünket, hogy ez a szeretetteljes Lény képtelen e burok alatt megérezni bennünket, vagyis a saját részére teremtett fizikai testét, s minden égitest-együttállást követően vissza-

húzódik a négy dimenziós térbe. A Harmonikus Rezonancia ugyanis minden akadálytalanul áthatol, csupán a saját fizikai teste által felépített blokádot képtelen áttörni. De higyük el, nem is ez a dolga! Annál szeretetteljesebb, érzékenyebb és diszkrétebb, semminthogy alkalmatlankodni akarjon nekünk, akik itt a Földön nem vagyunk hajlandók képességeink szerint élni.

Felmerülhet az alapos gyanúja annak, hogy fura emberi hozzáállásunkkal a felsőbb dimenziók tulajdonképpen önmagukat védik, ugyanis ez a Tudás avatatlan emberek kezei között hamar aljassággá válhatna. Abban a hitben természetesen jobb ha egyikünk sem ringatja magát, (s ezt el ne higyük soha az életben senkinek,) hogy a tudásunk olyan mérvűvé válhat, amely majd piacon beszerezhető lidérc-irtó tablettákat produkál, esetleg feljogosít bennünket arra, hogy nagytitokban a saját RKB-energiaörvényünket lecseréljük a másik ember őrangyálára! S nagy szerencsénk, hogy soha, míg ember él a Földön, nem leszünk ezután sem képesek nagyság, perdület és színárnyalat szerinti Harmonikus Rezonanciákat „kívánságra, avagy pénzért” beszerezni!

Higyük el, a sajátunk is szép, jó és tökéletes, s az egyetlen amely valóban elfoglalhatná a testünket! Csak éppen a bennünk dülő diszharmónia akadályozza azt, hogy ez az isteni lény valahol a közelünkben átlépje a negyedik dimenziót, s a fejünk felett égitest-együttállásakor harmonikus térörvénnyé hasonlítva magát, végre megkísérelhesse velünk a kapcsolatfelvételt!

Szavakkal és érzésekkel le nem írható, milyen hatalmas energiák középpontja rejlik e Lény szárnyai között és szárnyai felett. Ha a sugárzó Napkorongot képzelném ide, úgy érzem, még akkor is igen gyatra lenne Róla az elképzelésem. Ezen isteni Lény eme energiacentrumában nyílik az a kozmikus csatorna, amely az átlépés helye a három és négy dimenziós terek között, e centrumban található az Értelem helye, amely ezt az erőterünkben megnyilvánuló fantasztikus jelenséget, amíg otthonából a három dimenziós térbe leképezi magát, összeköti a Teremtőjével. Mert e jelenség se nem több, se nem kevesebb annál, mintha jómagam, vagy a Kedves Olvasó elhatározná, hogy megszüntetve a térbeli testét, belép egy papírlap belsejébe.

A Harmonikus Rezonancia szerepe és vállalt feladata tehát: Küldetés! Küldetés, amelyet ezidáig nem értettünk meg! Lénye, szüntelenül kereső mozgást végezve meghatározza azt a helyet, ahol a számára rendeltetett emberi test a fizikai létsíkon testet öltött, égitest-együttállásokkor, szüntelenül kereső mozgásokat produkálva, keresve és kutatva átlényegül a három dimenziós erőterbe, s próbálja követni annak a gyermeknek az első lépéseit, akitől függ az ő Rezonanciájának majdani sorsa. El nem foglalhatja, mert ez a parányi emberlény is lemeríthetné bátortalan kereső-sugáreneergiáját, s később végérvényesen szem elől tévesztheti őt. S ez a Lény legközelebb esetleg már csak akkor láthatja viszont megtévedett földi társát, amikor az már végképp mozdulatlan dermedt; s a belőle kilépő Lélek, megállva a saját, személyre szabott Harmonikus „Fénylénye” előtt, e szavakat kell majd hogy mondja: „Uram, ismét eltévelyedtem”...

A Harmonikus Rezonancia igen érzékeny Lény! Aki nem megfelelően viselkedik, s nem a kellő tisztelettel építgeti testét: a Lélek templomát, akinek szorongva telnek napjai, azzal nem képes kontaktust teremteni. De ha ez a kapcsolat létrejön, a Harmonikus Rezonancia beleereszkedik a részére teremtett emberi testbe, elfoglalja azt, s pozitív perdületével lassan változtatni kezdi annak agyműködését, s próbálja pozitívabbá tenni annak gondolatait, Vigyázat! Ez nem holmi külső behatás, s nem előre predesztinált lét, amelytől — feleslegesen — oly sokat tartanak! A saját Harmonikus Rezonanciám és Én: szövetséget alkotunk a dimenziók között! Egyek vagyunk, egymás részére lettünk teremtve, csak éppen rá kellene jönnünk erre, és segítenünk kéne egymásnak!

Ha e Rezonancia sikerrel belép az emberi testbe, s bizonyos abban, hogy az emberlény gondolataiból olyan pozitív energia születik, amely képes fenntartani az ő perdületét, attól kezdve ezt az emberi testet a sajátjának fogja vallani. S amint az égitest-együttállás befejeződik, a Harmonikus Rezonancia a lakosztályából, az emberi testből kilépve visszatér a négy dimenziós őshazába, s egy aranyfonalat hagy maga után, amely az emberi test belsejéből a négy dimenziós térbe nyúlik. Az aranyfonál (vagy a Harmonikus Rezonancia) kapcsolódási pontja az emberi testhez minden esetben a fejtető középponti, szakrális része. A Harmonizálás megtörtént, s ennek az embernek az agyműködése, dimenziókon keresztül összekapcsolódott a Magasabbrendű Kozmikus Tudatával. Ilyenformán pedig ez az emberi lény az egymásba nyíló három és négy dimenziós terek tudatos kapujává vált.

A Harmonikus Rezonancia és a hozzá tartozó emberi test között létrejövő, szentesített kapcsolatnak az atlantiszi középidők óta csak egy neve lehet: Új Szövetség!

Az Új Szövetség megkötése mindig két hiteles tanú jelenlétében történik. E két hiteles tanú nem más, mint annak a két égitestnek az élő szellemi lényei, akikkel a Földanya eme Új Szövetség megkötésekor együtt áll. Nehogy azt higyük azonban, hogy manapság túlságosan sok dolguk akad! Kevés az új jelentkező, mert az emberi faj egyedei többségükben alul matatnak a porban.

S milyen érdekes, akik a Magasabbrendűvel e kapcsolatot már az előző életeikben kialakították, nemcsak hogy emlékeznek ezen előző életeik sok jelenetére, de emberlétük során, az emberek között azonnal fel is ismerik egymást — mint küzdőtársakat —, s többnyire közősek az előző korokból származó emlékképeik is!

Az Új Szövetség hatására, az erre a szövetségre alkalmas ember agyműködése megváltozik, s a vele egybekapcsolódó Harmonikus Rezonancián keresztül már jelentős energiákat képes áthasonlítani és közvetíteni emberi létsíkról a magasabb világokba. Az ilyen ember MÁS, mint a többi, olykor mondják is rá, hogy „nem evilágba való”, de rá már Órangyal vigyáz! Közben a tudatát a Magasabbrendű szellemíti át, s nem engedi hozzá közel férkőzni a Gonosz energiáit.

Ez lenne hát az Utunk, a Hazatalálás első lépcsőfoka, ehhez előzőleg azonban az Új Szövetséget a saját Harmonikus Rezonanciájával mindenkinek egyénileg kell megkötnie.

Az Órangyal mindegyikünk „feje felett” ott van, csak éppen nem engedjük Őt magunkhoz közel! Talán azért, mert féltjük köreinket, talán azért, mert féltjük „függetlenségünket”, talán azért, mert fel nem foghatjuk ezt az egészet. Mindegyikünk kizárólag önmaga tehet arról, ha eme gyönyörűséges és nem evilági kapcsolatot képtelen kiaknázni!

Mindazokat, akiknél már tünedeznek a materiális vágyak, akiknek elege volt az állandó földi bukásokból és egzisztenciaharcokból, akiknél már nem a pénz az isten, s akiknél az RKB-energiatartalom nem feszül gumidugóként a Szent Grál serlege fölé, felnőtt korukban hamar megtalálja és beazonosítja a saját Harmonikus Rezonanciájuk. Akik pedig gyermekkoruktól nem a földi hívságoknak élnek, s akiket nem a földi elvárások és vágyak szellemi légköre vezérel, azok mellett a Harmonikus Rezonanciájuk egész életükben megmarad, s ügyel a hozzá rendelt emberi testre. Mint az előbbi, mint pedig az utóbbi esetben ezeket az embereket a saját Rezonanciájuk álmukban gyakran felkeresik, s kereső sugárnyalójuk ilyenkor belemerül az alvó emberi testbe, hogy könnyű, mégis gondolatébresztő álmok fogalmazódhassanak meg, s emlékeztessék az illetőt az előző életeire. Higyjük el, napjainkban már ez is nagy eredmény — hiszen a Matéria sarába soha még ennyire nem tapadt le az ember —, s e „látogatásokat” ezeknek az embereknek a tiszta szemei fogják jelezni.

Sajnos azonban a Harmonikus Rezonancia hiába várja a Kozmikus Szent Napokat, vagyis a hármas csillagászati égitest-együttállásokat, s mindhiába kísérli meg sűrű egymásutánban a kereső sugárnyalóját fókuszálva belemeríteni az emberi testbe, amennyiben az illető pillanatonkénti szorongó gondolatai, félelemmel és negativitással terhes hétköznapi nyomban elkezdenék felemészteni ezen isteni rezgésképlet Matériában való helytálláshoz és megjelenéshez szükséges energiáit. Vagyis ilyen alapon ismét és ismét rákényszerül arra, hogy kilépjen ebből az emberi testből, s a kapcsolatfelvétel ismét megszakad...

Kedves Olvasó! Feladatom csupán a tények közlésére szorítkozhatott, mert az elkövetkező, kissé zaklatott ezredvégi történések kapcsán az emberi fajnak nagy szüksége lesz ezekre az információkra. S akinek e pár oldalt követően eszébe ötlene, hogy ne a saját valóságában köréje rendeződő háborúktól, pénzromlástól és újságcikkektől rettegjen folyvást, hanem ehelyett önmagába tekintve keresse a Magasabbrendűt, lehet olyan szerencséje, hogy megismeri a saját, valódi Órangyalát.

Könnyen meglehet, hogy az RKB-energia és a Harmonikus Rezonancia nemsokára fotózhatóvá válik — már most vannak ilyen irányú készülődések —, de *ügyeljünk arra, hogy ne hogy túlságosan késő legyen akkor megrendülni!* Az már csak természetes, hogy önmagában véve e jelenségek fotózhatósága sem lesz képes a világot — helyettünk — előbbre vinni. Bárki megrendülne ugyanis e fényképfelvételek valóságán, *attól a naptól kezdve az Evangélium személyre szabott Feladattá válna*, s többé nem lenne, aki fogja a földi ember kezét!

Amióta emberi fajunk az atlantisziak „jogutódjaként” az ÉN-tudatot megkapta, azért ember, mert feladata a Tökéletesség elérése, sorsa pedig addig is az állandó Botladozás! Kilencvenezer esztendeje már ez volt a Titkok Titka, s a Beavatások nem csekély kiindulási pontja, avagy eredménye. Népek sokaságánál az erre való felkészítés fülbe súgva történt, s ha hétköznapi ember próbálta ellesni ezeket a titkokat, halálnak halálával kellett elpusztulnia. Az olyan korokban pedig, amikor a hétköznapi emberek észjárása kitermelhette a dölyfös uralkodó kasztokat, s a földbirtokokokért marakodó egyházakat, akkor a kozmikus kapcsolatra kész, csillogó szemű, „nem e világból való” embereket magukhoz öelve, mindig fellobogtak a máglyák, s a vér tudatát árasztották a vérpadok... Mert mindazt, amiről írtam, állam, vallás, erőszakszervezet nem fogadhatja el! Mert ők mindenütt és mindig az irányítás és befolyásolás lehetőségét keresik és szeretnék kiaknázni, míg a Magasabbrendű Tudat naponta, folyvást és mindhiába próbálja tudatosítani velünk, hogy **NE KERESSÜK AZ IRÁNYÍTÁST, MERT AZ UTUNK SZEMÉLYRE SZABOTT, MÉRTÉKE PEDIG A BELÖLÜNK ÁRADÓ LELKI BÉKE!** Ezt pedig csak gyűlölettől mentes, önzetlen, szeretetteljes élet fénysugara világíthatja meg!

Az a világ, amelyről e fejezetek szólnak, nem az emberre tartozik! Aki tehát ennek kutatására szeretné fordítani az idejét, bármiféle műszeres vizsgálódás helyett forduljon egyszerűen önmaga felé... Egyetlen segítséget azért ígérhetek: lehetőséget teremtek arra, hogy mindazok, akikben a Harmonikus Rezonancia él, megismerhessék egymást, s megtapasztalhassák az összetartozás határtalan örömét.

Kozmikus vendégeink

Amikor a Naprendszerben hármas égitest-együttállás veszi kezdetét - ennek részese a Föld is -, a négy dimenziós térből az emberi létsíkra áthatóulva, a Szeretet kötelékeinek különleges, harcos osztagai jelennek meg. E szellemi lények mindazoknak az embereknek a tízezreit felkeresik;

- akikben ugyan megvan a jó szándék önmaguk változtatására, de az akaratuk kevéske ehhez,

- akik önszántukból próbáltak ugyan már böjtölni, de az néhány óra múltán csóddel egyenértékű falánk evésbe torkollott,

- akik megpróbálták elhagyni a halott állatok húsának fogyasztását, de valakik rájuk ijesztettek, hogy ebbe bele lehet halni,

- akik folyvást keresik a természet szépségeit, a benső világuk felé fordulás lehetőségeit és a lelki békét, de állandóan mások segítségére szorulnak.

E szellemi lények háromdimenziós „formaruhája”, megnyilvánulási alakja a Harmonikus Rezonancia szeretetteljes lényeknek megnyilvánulási alakjára emlékeztet, ám annál alacsonyabbak, zömökebbek, kevésbé „kecsesek”, az energiaszintjük pedig sokkal nagyobb, ebből következően a „szárnymereitek” igen nagyok.

E „harcos” lények valamiféle kozmikus ütemtervnek megfelelően, a testi és lelki átváltozásra vágyakozó hölgyeket elsősorban a teliholdat megelőző éjszakán, a férfiakat inkább egyéb bolygók együttállásakor keresik fel, de mindenféle átfedés előfordul. Vagyis az újhold és telihold napjait is beleszámítva legalább kéthetenként egyszer megjelennek egy fergeteges küzdelemre, amely a szeretet és a gonoszság erői között folyik.

Itt nincsenek titkos haditervek, s a csata a következőképpen zajlik: e harcos seregek, e missziót vállaló lények, az általuk kiválasztott emberek fejére felett az égitest-együttállást megelőző éjszakán megjelennek, s kizárólag az illető alvása közben ereszkednek bele annak testébe. Ezt követően rögtön kipenderítik abból az RKB hideglelős energiáját, s miközben átveszik az RKB-funkciókat (vagyis gyors ütemben kezdik megsemmisíteni a halott állatok húsával és negatív gondolatokkal emberi testbe került asztrálvetületeket), az öröm sugárzását táplálják az emberi agyba. Amennyiben jelenlétük sikeres, akkor az ilyen ember azzal a szent elhatározással fog ébredni, hogy megváltozik, hogy ezúttal kibírja a heti egynapos böjtöt, hogy jobban fogja tisztelni a természetet és az életet, hogy többet viszi a családját kirándulni, s megpróbál jóban lenni másokkal stb. Ha pedig ezek után gondolataiban ölegendően erős, tetteiben pedig következetes, akkor e „szárnyas lény” kitartóan vele marad, mígnem valamelyik elkövetkező égitest-együttállásakor szeretettel átadja ennek az embernek az RKB-energiáktól és negatív gondolatoktól jócskán megtisztított testét az ehhez a testhez rendelt Harmonikus Rezonanciának.

Am eközben a gonoszság erői sem tétlenkednek: Ez az ember — bár őt félt és ismét az öröm sugárzása hatja át — pusztán megszokásból leül majd horrorfilmet és krimiket nézni, irigykedve gondol a szomszédjára, böjtöléskor fokozott elszántsággal kezd élelem után kutatni a hűtőszekrényben, s hagyja, hogy a stresszhelyzetek ragacsos izzadmányokat választhassanak ki a bőrpórusáin. Az őt választó és védelmező szeretetteljes rezonancia pedig, egy-két ilyen „túlkapást” követően, kénytelen megszegyenülten távozni ebből az emberi testből.

Ily módon szenvednek hát vereséget a szeretet erői az emberben, mi-

közben az emberi közeg asztráltér-hullámzását az RKB-energiák örömmel fogadják, a Harmonikus Rezonancia ugyanezt kerülni, az Ellenirányú Perdület megvalósítani, e-harcos lény pedig lecsendesíteni igyekszik. Minden egyes szorongás, izgalom és félelem, stresszhelyzet, idegfeszültség és káröröm a gonoszság erőit erősíti.

Kétség sem férhet ahhoz, hogy e folyamat során ki-ki saját maga döntheti el — a gondolataival és tetteivel —, hogy melyik oldalhoz szeretne csatlakozni, s ez utóbbi harcoss és szárnyas lény éppen azért jelenik meg, hogy a szeretet továbbadására igen alkalmas, de még befolyásolható embereket döntésre bírja, eltérítse a langyos középúttól, amely állásfoglalás (nélküliség) a matériából kifelé tekintető emberek számára többé nem hasznosítható.

Ahhoz sem férhet kétség, hogy e szempontból a tv, rádió, napi sajtó java-részt és legfőképpen a gonoszság erőit lehet képes csak szolgálni, hiszen szerepkörükből adódóan nem is tehetnek egyebet, mint hogy a saját, misztikus benső útjainktól, vagyis a saját MAG-unktól vonják el a figyelmünket. Mentségükre szóljon, hogy míg testünk-lelkünk és szellemünk isteni hármas egységének célja a bennünk mélyen elásott harmónia megteremtése, valamiféle belső tartás kifejlesztése és a lélek felé fordulás kellene, hogy legyen, testünk a matériában „megeszesedve”, tv, rádió és napi sajtó nélkül is mindent megtesz, hogy még véletlenül se kelljen önmaga szédítő mélységei felé tekintenie.

Ily módon pedig ne csodálkozzunk azon, hogy e harcoss angyalok ismét és ismét megjelenő seregei az általuk kiválasztott embereket néhány napig tartó keserves küzdelmet követően ismét és ismét kénytelenek magukra hagyni. S mi sem természetesebb, mint hogy a testből való kilépésük pillanatnyi kozmikus vákuumát kihasználva belezuhan ezekbe az emberi testekbe az illető pillanatnyi negativitására és húsfogyasztására jellemzően méretezett RKB-energiaörvény, hogy kacagjon egyet a szeretet megfutamodó erőin.

Mert hogyan is várhatnánk imára kulcsolt vagy zsebre dugott kezekkel, hogy a szeretet és a gonoszság erői közti küzdelem a Földön emberi részvétel nélkül legyen sikeres? Ugyan miképpen képzelheti komoly ember, hogy a szeretet és gonoszság erői közti „végső ütközet” tőle függetlenül fog zajlani, esetleg e látványosságra (amelyet állítólag harsonaszó kísér) valamiképpen nézőtéri jegyet is lehet majd kapni, vagy esetleg ha már „éppen arra járnak”, csak úgy mellékesen és kíváncsiságból „meg fogják majd tekinteni” azt...

Önmaga felett mond ítéletet, aki így képzei, hiszen ami történik, éppen az Ember érdekében történik, s még a szeretet erői is azért engedik szabadjárá végtelen türelemmel és igen nagy szeretettel a gonoszság erőit, hogy azok minden embert megkönyékezhessenek, aki egyáltalában megkönyékezhető. A tévedéseink kijavítása, csorbák kiküszöbölése ugyanis kizárólag a földi létsíkon, fizikai testet öltve történhet meg. S azért e nagy kegyelem, mert a gonoszság éppúgy mint a szeretet, magában az emberben rejlik, s az emberben

kell azt szétválasztani, e folyamat kapcsán pedig mindegyikünk csakis önmaga alakulhat, másokat változtatni és alakítani a lélek mélységéig nem lehet!

Hatalmas kerék forog előttünk, amelyen a maga módján minden arra járó ember lendít valamikorát. A kerék egyik oldala fehérre, a másik feketére van festve. A fehér a szeretet, a fekete a gonoszság erőit jelképezi. Van, aki jobban, akad aki kevésbé képes a keréken lendíteni, de az nem fordulhat elő, hogy a kerék fehérre festett oldalának lendítésekor a fekete oldal hasonlóképpen meg ne lendülne. Nem lökhetünk tehát a szeretet erőin anélkül, hogy a gonoszság erői támadásba ne lendülne, s a gonoszság valamennyi erőmegnyilvánulása hasonlóképpen: a szeretet erőit is mozgásba fogja hozni. Mindez pedig az ember lelki evolúciós folyamata érdekében történik, amelyből egyetlen földi ember sem maradhat ki. Életünk és tetteink olyan állásfoglalást jelentenek, melynek során annak a bizonyos mérlegnek a serpenyője nemcsak hivalkodó alamiznaosztásra és jótékony célú műsorokra, hanem minden egyes emberi gondolatunkra elmozdul.

Új és helyénvaló irányokba koncentrálódik az akarat, folyamatosan változik az emberi tudat, dimenzióváltás felé halad az emberiség. E korszak feladata szép és lelkesítő lehetne. Mit nem adtak volna az elmúlt korok legnagyobb emberi nagyságai, hogy napjainkban élhessenek!

Napról napra alakul e forradalmi lelki evolúciós helyzetkép, csak éppen mi magunk nem vesszük ezt észre. Mert ha észrevennénk, akkor az emberek mosolyogva köszöntenék egymást, ültetnék unokáik részére a diófákat, reményteljesen tekintenének a lemenő és felkelő napba, s örömben imádkoznának. Ehelyett a mai ember lógó orral és fogait összeszorítva lesi a földet, s képtelen észrevenni, hogy azért lóg az orra, mert a matéria, a föld sara húzza azt maga felé.

Éteri és asztrális aurák?

Figyelemre méltó, hogy hármas égitest-együttállások esetén a növények, állatok és az ember aurái NEM TÉRÜLNEK EL! Vagyis amiket ma bárhol aurákként próbálunk beazonosítani, eleve nem lehetnek azonosak az asztrális lényiségünkkel, tekintettel arra, hogy asztrálteste a növényeknek nincs, s nem lehetnek azonosak az ÉN-tudat vetületeivel sem, mert ilyen a növényeknél és az állatoknál nem létezik. Az aurák tehát nagy valószínűséggel a növények, állatok és az ember éteri lényével azonosíthatók, s itt már csak az a fogós kérdés merül fel, hogy helyénvaló-e, ha a Földanya égitest-együttállásokkor elmozduló auráit „éter auráknak” nevezzük? Mert ugyan hogyan is történhetne meg az, hogy a Föld elmozduló vagy mozgásban lévő éteri lény a három- és négy dimenziós terekben paradox módon az asztrál-lényeket hozza mozgásba?

E világokkal kapcsolatosan nem csekély figyelmet érdemel a következő tény: meg nem nyilvánult állapotukban az RKB-energiák és a Harmonikus Rezonancia kozmikus csatornákként funkcionálnak, köztük mégis alapvető különbség észlelhető. Mert amíg az ilyen alkalmakkor az RKB-energia az ember fizikai testét mindenáron birtokolni igyekszik, s kilépési helye mindig a test éppen legmagasabban lévő pontja (vagyis állva a fej, fenállva pedig a talpak), ha pedig az ember fekszik, akkor legalább két kisebb perdületre szakadva, talppontjai a test éppen legkiemelkedőbb részein találhatóak; addig a Harmonikus Rezonancia kizárólag nagy transzformátorunkon, az emberi agyon keresztül hajlandó csatlakozni. A Harmonikus Rezonancia a fejhez ragaszkodik, bármilyen testhelyzetet foglalunk is el, s ilyen esetekben kisebb energiaörvényekre szakadozni alig, avagy egyáltalán nem hajlandó.

Ezek a tények ugyanis nem kevesebbet jelentenek, minthogy e világokban is minőségi különbségek vannak az egyes lények között, s e szempontból a Harmonikus Rezonancia „Fénylényéhez” képest az RKB-energia valóban csupán valamiféle „takarító-energiának” számít.

És még valami...

Mindazon hármasság-együttállások alkalmával, melynek részese a Föld is, még valami elhagyja az élő emberi testet, erről azonban szinte semmiféle jellemzőt nem adhatok közre. Csupán amiatt írok róla néhány mondat erejéig, hogy mindazok, akikhez szól, vagy akiket ez közelebből érint, fontolják meg az alábbiakat:

Amikor égitest-együttállások alkalmával a Hartmann-háló ferdülése megindul, valami egészen fantasztikus jelenség lép ki a kismamák testéből. Az a sugárzás-képlet, az az energia, ami (AKI) ilyenkor megnyilatkozik, a születendő magzat ÉN-tudata, Isteni Önvalónk egyetlen lehetséges mércéje, az anyagi létsíkon felülemelkedő, romlatlan és Örök Megnyilvánulás, amely emberi mércéinkkel mérhetetlen és logikailag felfoghatatlan módon önmagának anyaölet választott!

Emiatt áldott állapotban lévő nők radieszteziát ne gyakoroljanak, az ezotériától, agykontrolltól, reikától, mahikaritól, fényadástól, talpmasszázsoktól és betegekkel való tömeges kapcsolatuktól óvakodjanak, semmiféle misztikumban ne mélyedjenek el, ebben ne vegyenek részt, s ne engedjék önmagukat ilyesmivel foglalkozók köreibe! Gondoljanak bele: aki áldott állapotban van, önmaga az élő misztérium! (Lásd a következő fejezetet!) Akkor miért lenne szükség ugyanezen folyamat pót-pótcselekvésére? Emiatt az auráikat „kitapogatni” ne engedjék, jóslásokba és kártyavető tüsténkedésbe ne bonyolódjanak és ne is vegyenek részt ilyen tevékenységekben, ilyen vonatkozású történeteket lehetőleg ne is hallgassanak végig, s a simogatásokat kizárólag

közvetlen hozzátartozóknak és barátoknak engedélyezzék! Mindazok pedig önmagukra vessenek követ, akik felelőtlenségükben — dohányzás és alkoholfogyasztás, tablettaszedés és merőben felesleges műtétek és vizsgálatok, valamint kísérletezgető orvoscsoportok tevékenységeiképpen — a félelem és rettegés asztrálcürhéit engedik önmagukhoz közel.

Tekintettel arra, hogy emberi világunkban, s a fizikai létsíkon ennél tökéletesebb és istenibb rezgéskepletet találunk képtelenség, egyrészt igen méltatlannak érzem magam, a kismamákból időközönként kilépő eme jelenség vizsgálatására, másrészt rendkívüli módon megerősödött bennem az az érzés, miszerint a legdiszkrétebbnek tűnő, bármiféle beavatkozás — még ha aurák kitapogatása vagy műszerek közelsége lenne is —, csak ártalmára lehetne annak az érzékeny Szeretetrezgésnek, mely (AKI) úgy határozott, hogy köreinkben emberként, nemsokára testet ölt.

E sugárzásoképlet NEM a fizikai létsíkhhoz tartozik! Létezésére mégis feltétlenül fel kellett hívnom a figyelmet, hogy a terjedő mágiák hadától a jövő generációit megóvhassuk. Hiszen jómagam is igen sűrűn találkozhattam ezotérikus körökben lelkesen tevékenykedő, önmaguk és magzatuk egészségét kockára tevő kismamákkal.

S még ezek után is kérek minden jó érzésű embert, önös indíttatásból, áldott állapotban lévő nőknél, lehetőleg még egy rövidke auramérés erejéig se kísérletezzen!

Végzetes botlás a lelki evolúciós folyamatban

Új és veszedelmes divat terjed Magyarországon, sokszor gyorsabban, mint az AIDS: az emberek mosolyogva vagy elkeseredetten, pihenésképpen vagy lárasztó munkával, gyűlölettől fröcsögve vagy hálás ima közben, naponta lebontják az auráikat... Új és veszélyes betegség terjed hazánkban: egyre több ember hordozza felesleges koloncként, terhes púpként, holmi elnehezült oldaltarisznyaként a ruházatán és fizikai testén kívül az ÉN-tudatát, a lelkét. S ha csak róluk lenne szó... De amit ma felelőtlenül elkövetünk, annak néhány évtized múltán az emberiség issza meg a levét.

Ezidáig kb. 100 olyan reflexológussal hozott össze a sors, akik talpmasszázs közben reumatikus fájdalmasokat vagy epilepsziát, aranyeret vagy áttételes rákot stb. vettek át; több mint 100 magabiztosságában megingott reikis keresett fel, akik a bőrproblémáktól a tüdőasztmáig, a szívritmuszavartól a rákig a legváltozatosabb betegségeket szereztek be reikizés közben; közel 50 radieszteziával foglalkozó kolléga jutott el az eszméletvesztésig, szívritmuszavarig, életveszélyes vérnyomás-ingadozásig és zárt osztályokig, s egy tucatnál több bioenergetikust, életmód-tanácsadót, kineziológust ismerek, akikből jelenleg a halál szaga árad.

Nem tudom, hogy mit, hol és hogyan rontottunk el, de egyre gyakrabban eszembe ötlenek a radioaktivitás úttörői, akik tucatszámra haltak meg, mire kiderült, hogy a radioaktivitás veszélyekkel terhes tudomány, s e hatások ellen védekezni. Ezen az ezredvégen valamibe belenyúltunk, amiről egyelőre fogalmunk sincs, s időbe fog telni amire rájövünk, hogy e divathóbortoknak is megvannak a maguk valós veszélyei, amelyek ellen még nem lehetünk felvérteződve, mert ez manapság nem tudomány!

Emberek tömege, teljesen meggondolatlanul, olyanképpen rángatja maga után a lelkét, ahogyan a gyerekek húzzák maguk után az utcán a léggömbjüket, s ember és lelke között egyetlen emlékeztető maradt csupán: egy ezüsfonál. Ezen keresztül, vagy ennél fogva lóg, lifeg az illető után a saját ÉN-tudata, mely ilyenformán természetesen nem is funkcionál.

Látszólag semmi baj sincs, hiszen a testéről önként lemondó ÉN-tudat helyett az irányítást valamely idegen szellemiség vette át, s éppen olyan értelmesen irányítgatja e földi testet, amint azt az eredeti tulajdonosa tette, habár mintha az illető hanghordozása, tekintete, reakciói, érdeklődési köre, jelleme, értékítélete nem a megszokott lenne, s némely viselkedésére valami nyugtalan önmaga-keresés és eszelős sürgősség válik jellemzővé, de e tünetcsoport az orvosi kóresetekben évezredek óta közismertté vált „megszállottsággal” semmiképpen nem azonosítható. Mivel pedig az illető ily módon nem ura a saját testének - hiszen azt önként idegen szellemiségnek engedte át —, az illető személyiségfejlődése, inkarnációs feladatsora, s a léleklángocska — mint szellemi koordinátor - szerepe sutba vágva leblokkolódott.

E jelenség az ezotéria iránt érdeklődők között gyakoribb, a legkülönbé-
lébb természetgyógyászati előadásokra, orvosi rendelőkbe, misztikus és okkult előadásokra, kicsi vallásos közösségekbe járók esetében minden 20 fő közül ma már legalább 1, de olykor akár 3 résztvevőre is igaz lehet. Pusztán a tényekre hagyatkozva, ezen önkéntes „felajánlás” a manapság olyannyira divatos AURALEBONTÁSBAN nyilvánul meg!

Az auráink szerepe elsődlegesen nem az, hogy legyen mit méricskélünk, csodálnunk, s hogy büszkeséggel töltsenek el bennünket, hanem hogy védelmet biztosítsanak az emberi szubjektumok számára, az emberközeli dimenziók szellemi lényeinek véletlenszerű vagy szándékos beavatkozása ellen!

Hogyan lehet az auráinkat másodpercek alatt lebontani? Tessék megdöbbenni, mert e tény, e szörnyű esetlenséget, kétségbeesetten érthetetlen kudarcot, póruljárt emberek százai mondatják velem: A léleknek „szárnyakat adó” könyvek válogatás nélküli olvasásával, bioenergia-átadással, reikivel, radieszteziával, hitbuzgó szektássággal, inkarnációs tapasztalatok és előző életek erőszakolt keresésével, felesleges csakranyitogatással, csodaváró „gyógyseánszokon” való részvételekkel és felelőtlen „beavatásokkal”.

Gondoljunk csak bele: ki alkalmas a tibeti ősjógára? Aki testileg és lelki-
leg megalapozott, s aki a külvilág felől a saját ÉN-je, benső világa felé szeretne fordulni. S mégis kik akarnak az agykontroll-tudásukkal, reikivel és más

misztikumokkal — amelyek egyébként az ősjóga korszellemnek megfelelő, modernizált változatai — a „szintjükre menni”, „isteni fényt adni” és „megvilágosodni”? Jelentős százalékban olyanok, akik testileg vagy lelkileg nem megalapozottak, akik még „nincsenek készen”...

Az egészségesekkel nem lenne baj, mégis javasolnám, hogy sohase higyjünk semminek, ami olyanformán szeretne terjedni, hogy vele kapcsolatosan minden kizárólag szép és jó! Mert ha közülük bárkit is belöknének egy vadászrepülő ülésére, kétlelem, hogy az illető a géppel fel tudna szállni, még kevésbé hinnék abban, hogy épségben földet érhet. Ismétlem ezért: megalapozott ember számára a fenti eljárások hasznosak és kifejezetten jók lehetnek, s az önmegismerés és másokon való segítség szempontjából követendő támpontokul szolgálhatnak, ám mindezekhez ismernünk kellene ezen eljárások veszélyeit, főképpen pedig az auralébonítás és építés módozatait.

Jó szándékú emberek hirdetik tanaikat, tartják tanfolyamaikat és terjesztik a ma már emberek százezreit érdeklő információkat, ám ennek eredménye az is, hogy az az információtömeg, amely történelmi korszakokon keresztül csak az arra érett, kereső-kutató emberekhez juthatott el, manapság mindenkihez, válogatás nélkül eljut. S az „átszellemítésre” kerülő új tanok lehetséges veszélyeire még nem készülhetett fel a védtelen emberiség.

A már póruljárt embertársainkon pedig valami furcsa kétség vesz erőt, amely egyre űzi és hajtja őket a legelképesztőbb külső segítségnek irányába. Am bármiféle lehetőséget vennének is igénybe önmaguk keresése közben — tekintettel arra, hogy auráikat önként meggyengítették vagy lebontották —, testüket ha idegen segítséggel megtisztítanák is, e gyenge fizikumot órák vagy napok alatt újabb idegen szellemi lény foglalná el.

Természetesen fenti szempontok egy mai átlagos, dolgát végző emberre nem igazak, s ilyenformán még az „ezotikusabb” emberek sincsenek veszélyben, mert e jelenség az auráikat lebontogatók közül is csak azokat veszélyezteti, akikben — éppen — erőteljesen megbomlott a test-lélek és szellem harmóniája. Szent Ferenc írja „Intelmek” című művében a megoldást: „De nem dicsekedhetnél azzal sem, hogy szebb és gazdagabb volnál mindenkinél, sőt, még ha csodákat művelnél és az ördögöket is ki tudnád űzni, mert mindez ellenkezne képességeiddel és nem tartozna rád.” Vagyis amíg a test és a lélek kapcsolata instabil vagy egyszerűen szünetel, nemigen segíthetnek az ősidők „ördögűző” szertartásai, sem a természetgyógyászokhoz való szaladgálás, sem a mások által történő „kezelés”. Vagyis a legjobb, ha az illető ilyenkor elsősorban önmagára hagyatkozik.

Fontos, hogy ilyen és ehhez hasonló tünetcsoportok esetén senki ne igyekezzék „megalapozatlanul” keresni a „másságot”, ne vállalkozzék felelőtlen „kalandor” szerepekre, ne dőljön be nagyképzű embereknek, ne egyezzen bele kíváncsiságból vagy kétségbeesésében reinkarnációs hipnózisokba, ne igyekezzék „csakranyitogató szertartásokra”, kerülje messze el az ezotérikus előadásokat; ellenben végezzen naponta egy-másfél órai kemény fizikai

munkát (fűrészelés, favágás, kertásás stb.), tartózkodjék minél többet a szabadban, lakáson kívül, élvezze az erdők csendjét, járjon el úszni, futni, stabilizálja a fizikumát és az egészségét, erősítse meg immunrendszerét, keresse a Hit gyógyító erejét! Auráink megerősödését ugyanis csupán a fenti módszerek biztosíthatják.

Aki már bajban van, fontolja meg Szent Ferenc szavait: „Ez a fajtája az ördögöknek nem megy ki másképpen, csak imádság és böjt hatására.”

Az orvosi terápiák feleslegessége és hatástalansága — amennyiben a modern materiális gépparkra vagy az agyműködést tompító gyógyszerekre gondolunk — teljesen nyilvánvaló, legfeljebb a *Thorwald Detlefsen* léleklélekgyógyászat jöhetne számításba, hívók esetében pedig segíthetne az egyház. Amíg azonban a kezdeti, fizikumunkat erősítő komoly lépéseket meg nem tettük, az ilyen irányú igényünk *merőben felesleges*. Ebből is kitűnik, hogy a teendők leginkább a *vezeklés* ősi fogalmához hasonlítanak.

Amennyiben az illető föld sugárzásban fekszik, e rezgéseket a testében rejtőző szellemiség a saját céljaira felhasználhatja, amire jellemző, hogy az ember nem lesz hajlandó a föld sugárzásban lévő fekvőhelyét odahagyni. Segítségül szolgáljon, hogy igen hasznos a naponkénti rendszeresen végzett mély lélegzés, a heti egy napos böjt, a rendszeres gyertyagyújtás és imádság, a naponkénti kiadós mosolygás. Ellenben kerülni kell a rádióhallgatást, TV-nézést, újságolvasást és a „csoportfoglalkozásokat”.

A jövőnk érdekében pedig hivatalosan felül kellene vizsgáltatni, hogy akik problémákat éreznek önmagukban, vagy elmeosztályokra kerülnek, hányféle és milyen tanfolyamon nyerték el ezt a magas „beavatási” fokozatot.

Az előző fejezetek korántsem megnyugtató, de kétségtelenül „evilágibb” magyarázata

Az emberi szervezetnek valószínűleg létezik egy OLYAN, nem-anyagi vetülete, amely az egyedi emberről igen sok információt tartalmaz, s amely egy igen összetett rezgésképletként feltehetőleg a fej feletti függőleges, vékonyka sugárnyaláb formájában kíséri minden embert. Ez a sugárnyaláb a hármas égitest-együttállások hatására — a Hartmann-háléhoz hasonlóan — a föld felé nyomódva összelapul és spektrum-szerűen mintegy szétterül. Ebből a spektrumból pedig az illető szubjektumra vonatkozó rengeteg információ válik nyilvánvalóvá. S mindez anélkül, hogy az illetőt ismernénk, anélkül, hogy megszólalna, s anélkül, hogy hozzáérnénk, kifaggatnánk vagy műszeres vizsgálatoknak vetnénk alá.

Nem tudom, ki hogyan van vele, de nekem ez utóbbi lehetőség kevésbé szimpatikus. Ha már választanom szükséges, inkább az aligha magyarázható,

mégiscsak tüneményes, *intelligens* törvényeket választanám a velük együtt járó Magasabb Tudattal egyetemben, mintsem azt a lehetőséget, hogy nem is oly sokára, tisztán fizikai megközelítéssel, s mondjuk egy távcsövön keresztül is megállapíthassa rólam a belügy, a külügy, és bármelyik kémszervezet, hogy milyen ember vagyok, mennyire megbízható, mennyire átverhető, s hogy éppen mire gondolok... S az sem kétséges, hogy a hozzám hasonló átlagemberek az ilyen esetekben inkább a misztikumokat választanák, mint a fizika eme „áldásait”.

Konklúzió

Az a körülmény, miszerint páratlan számú égitest-együttálláskor, vagyis a Föld aurájának megváltozásakor az előző fejezetekben említett jelenségek lejátszódnak, arra enged következtetni, hogy léteznek olyan kozmikus és természeti törvények, amelyekről nekünk földi embereknek fogalmunk sincs, s mint földi, mint pedig kozmikus értelemben az emberlétünk jóval bonyolultabb annál, ahogyan azt a tisztán materiális tudat elfogadtatni szeretné. Ami pedig bennünk, velünk és rajtunk kívül történik, sohasem „ész nélküli”, hanem valamiféle általunk ismeretlen Törvény szellemében megfogalmazott történet.

Porszem emberi mivoltunk mindezek kifürkészéséhez gyatra, kevéske és lehetőségek nélküli, de földi életünk során talán nem is ezek fürkészése lenne a feladatunk.

Magasabb szempontok alapján, s a mai embertől igen távoli helyen meghatározott Törvényeknek engedelmeskedik a Gonoszság és a Szeretet megannyi, köreinkben élő impulzusa, s ők valamennyien tisztában vannak azzal, hogy mindezek a mi érdekünkben, vagyis az Ember érdekében történnek, s hogy e folyamat során a legfőbb rendezőelv a Szeretet.

A természeténél fogva kíváncsi és törekvő embernek tudnia kellene, hogy földi létsík, negyedik dimenzió, éteri és asztrális lét, aurák, növény- és állatvilág, TISZTAN, ÖNMAGUKBAN NEM LÉTEZNEK! Rendszerezésre hajlamos agyműködésünk ugyan megköveteli ezt a primitív, boncolgató tevékenységet, mert értelmünk csupán ilyenformán képes a matériában továbblépni, de szükséges hogy tudatosuljon: a steineri tizenkét érzékszerv, a misztikus hét ősprincípium, a test-lélek és szellem hármas felosztása csupán emberi agyunk számára létező felosztások, de tisztán, önmagukban elkülönítve NEM LÉTEZNEK! *Mert e dimenziók, lényiségek, történések lüktető jellemzője sohasem a szűrt tisztaság - melynek semmi értelme nincs -, hanem a kozmikus összhang, s az egyidejű történések harmóniája.*

Emiatt, az iménti fejezetekben általam alkalmazott „áthasonlítás, áthasonulás, transzformáció, belépés, kilépés, negyedik dimenzió, perdület, felemésztés, energia, harmónia stb.” kifejezéseket kizárólag a könnyebb érthető-

ség kedvéért használtam, hiszen e jelenségekre nincsenek megfelelő emberi szavaink!

Mindazok a jelenségek, amelyekről szó esett, égitest-együtállásoktól függetlenül is, akár gondolati energiával is felidézhetőek, de mint ahogyan ilyesmivel jómagam sem kísérletezem, óva intek mindenkit, e nem éppen ránk tartozó jelenségek iránti túlzott kíváncsiságtól!

Az éteri és asztrál világok csatlakozási pontja, s egyúttal valamiféle transzformátora maga az Ember, aki e dimenziók keresztüztüében és fókuszpontjában áll. Mégpedig korántsem mint önálló szubjektum, hanem inkább mint egy forgalmas vasúti főpályaudvar, mint dimenziók „átjáróháza” funkcionál. Az a kegyelem, hogy e világokat egyidejűleg érzékelni tudjuk, emberi butaságunk és rátartóságunk zavarosában sikkad el. Az RKB-energiák és Harmonikus Rezonanciák a három dimenziós „félanyagi térörvény” megnyilvánulásukkal nem azonosíthatóak! Ez számukra csupán egyfajta „formaruha”, „vízum”, s amolyan „búvárfelszerelés”, melynek segítségével e szellemiségek az emberi aurák rétegeit szabadon átjárhatják. Ennek az átjárhatóságnak a már-már érzelmi vonzatait érdemes egy mondatban ismételten összefoglalni: Az RKB-energiák szeretik, az Ellenirányú Perdület megvalósítja, a Harmonikus Rezonancia elkerüli, a Kozmikus Vendégeink pedig csillapítani igyekeznek az érzelmek (az asztráltér) hullámzásait.

Szükségesnek tartom megjegyezni, hogy a szellemi dimenziók áttekintő és rendszerező vizsgálatát nem szorgalmaztam, a feladatot „kényszerpálya” szülte, s valószínűleg a radiesztézia tudományának fejlődése miatt vált szükségessé. Ezen ismeretek rövid „rendszerezésétől” (függetlenül attól, hogy jómagam szellemi dimenziókkal NEM FOGLALKOZOM), nem volt szabad eltekintennem. S már ez a rövid „rendszerbe foglalás” is, az egészségükért küzdő emberek tucatjai esetében vethetett fényt a személyes nyomorúságuk okára. Álljon azonban itt egy nálam jóval hitelesebb ember kritikus véleménye; *Paul Brunton* írja a „Felsőbbrendű Én” című könyvében: „Valóban elítélendő az a felfogás, hogy kellemetlenül ható és fantasztikus tanulmányokkal, kísérteties és háborzongató kísérletekkel kelljen bibelődnünk, vagy kísértetekkel és koboldokkal kelljen érintkeznünk azért, hogy felfedezzük azt, ami az emberben eredendően nemes és szép... Akik ezt teszik, legelőször is elveszítik szellemi útjukat, és sokszor azzal végzik, hogy elveszítik az eszüket is... Bár a pszichikai és okkult tanulmányokat ilyen módon aláértékeltük, nem azt akarjuk mondani, hogy teljesen értéktelenek. Hozzájárulnak a tudományos kíváncsiság és közkeletű érdeklődés kielégítéséhez — talán még a durva anyagelvűség gerincét is meg tudják törni. A gyakorlott kutatótól azonban csak vizsgálódást kívánnak — semmi esetre sem érdemlik meg egész életünket... Mint ahogy a nemes virág sincs tudatában annak a szépségnek, amelyet megtestesít, vagy az illatnak, amely belőle árad, ugyanígy az igazi szellemi ember is egyénileg csak ritkán tud arról a mágiáról, amelyet művel, a jóról, amit tesz, vagy a segítségről, amelyet nyújt!”

Polarizáció és szellemiség

Egy zavarba ejtő, szép dologról, egy ritka jelenség-féléről szeretnék szót ejteni. Törvény erejével mondogatjuk, hogy minden tárgy vagy élőlény, ami a három dimenziós terünkben létezik, polarizálja maga körül a teret. Ez pedig azt jelenti, hogy legyen bár kő, növény, állat, ember vagy bármiféle technikai alkotás, ha pozitív teret hoz létre, akkor valahol kell, hogy legyen neki negatív tere is, illetve ha negatív tere mérhető, akkor valahol másutt mérhető rajta pozitív erőter is. Ez pedig valóban igaz mindenre, ami ezeken a létsíkokon, vagyis a Matériában foglal el magának helyet, ebből következően azonban nem feltétlenül igaz azokra a jelenségekre, amelyek az emberközeli létsíkokat kötik össze egymással, s uralják a felsőbb dimenziókat is.

Mindazokra a feltárt és még fel nem tárt *szellemi és lelki* jelenségekre, (melyeket jobbára már legalább el tudunk képzelni, s amelyeket még elképzelni sem tudnánk,) igaz az, hogy a mi három dimenziós energiaterünkben nincs elenirányú visszacsatolásuk. Vagyis a jelenlétük apoláris jelenlét, s ha e *szellemi és lelki* jelenségek valamely tárgyra vagy területre kiterjesztik hatásukat, lényiségüket vagy megnyilvánulásukat, akkor ezáltal az a tárgy vagy terület is apolárisává válik! E folyamat pedig oda-vissza igaz!

Ha tehát egy szellemi dimenziókban szabadon közlekedő, értelemmel rendelkező megnyilvánulás birtokol valamit, ami az anyagi világhoz tartozik, akkor az a valami — legyen bár tárgy, avagy terület —, ezáltal immateriálisabbá, szentebbé (avagy ördögibbé) válik, mint a környezete. Ha pedig valamilyen formában az ember próbál meg valamely tárgyat vagy területet szentebbként (avagy ördögibbként) elbírálni, ugyanez a folyamat automatikusan végbemegy, s ily módon valóságos szent ereklyék és zarándokhelyek jönnek létre, hiszen erről a felsőbb dimenziókban ezúttal a saját emberi gondolataink fognak gondoskodni. Engedtessek meg nekem, hogy e könyv kezeimbe kerüljön erre az igen-igen szerteágazó területre bővebben ne térjek ki, helyette egyelőre búcsúzzunk el a szellemi dimenzióktól.

Ezernyi gondunk legfőbb oka

Az élővilágban közismert a létfenntartó ösztön elsődlegessége. Mindaddig a növény nem növekszik, az állat nem szaporodik, amíg a létét nem érzi biztosítotttnak, s a lehetőségekhez mérten mindent elkövet, hogy az élet dinamizmusa győzedelmeskedjék a halál felett. Földünk történetében elsőként az ember az, akire ez a törvény másképpen vonatkozik.

Tekintettel arra, hogy az ember relatíve létbiztonságban van, (nagy általánosságban nem szükséges naponta a vadállatokkal megküzdenünk, s nem kell naponta gyökereket kikaparnunk a hó alól, hogy éhen ne vesszünk) a sorrendben mindig második helyre degradált fajfenntartó ösztön esetünkben vezető helyre került, vagyis a létfenntartó ösztön eszméléséig törvény-erővel vezérel bennünket. (Ezért képes az ember télvíz idején is gyermekeket nemzeni, s bármely évszakban szeretkezni.) Ám az, aminek ilyenformán örülhetnénk, sajnálatos módon, önnön törvényeivel üt vissza ránk. Mivel ugyanis az embert a relatíve létbiztonsága miatt a fajfenntartó ösztön uralja, bármiféle társadalmi konfliktus, személyes jellegű, vagy családfenntartással kapcsolatos — nem komoly — gond, s a helytállás problémái az életben, a belső nemi szerveinkre visszahatva, jobbára tehát a fajfenntartás szervein keresztül képesek tudatosulni, avagy sem. *Emiatt pedig petefészek, méh, mell, here és prosztataproblémák átka nehezedik ránk!*

Ismételni szükséges, ezek általában nem nemi jellegű problémákat rejtenek magukban! Teljesen mindegy, hogy a piaci árak emelkedése miatt idegeskedünk-e, avagy a gyerek rossz jegyet hozott haza az iskolából, összevesztünk-e a szomszédasszonyunkkal, vagy megrágt a moly a téli ruháinkat: mindaddig, amíg a fajfenntartó ösztön uralja az emberiséget, idegfeszültségünkkel a belső nemi szerveinket fokozottabb gyulladással és fájdalomigénybevételnek (stressz) tesszük ki.

A lélegzetvétel gyakorisága és a földsugárzások

Az idegfeszült, stresszel és zaklatottsággal teli személyt a környezetében megforduló valamennyi embertársa valamiképpen „megérzi”. Teljesen mindegy, hogy empátiára, apró, észrevétlen mimikai jelzésekre hivatkozva magyarázzuk ezt aényt, vagy egyéb más „áltudományos módszerekhez” folyamodunk segítségért, egyértelmű kapcsolat fedezhető fel az ilyen személy belső zaklatottsága és a lélegzetvételeinek gyakorisága között. Az ideges, zaklatott személy, a felindult, robbanásig feszült idegállapot kapkodó, gyors lélegzetvételt kényszerít az emberre, s minél gyakoribb az ilyen külső és belső görcs, idegfeszültség és felindult lelkiállapot, annál mélyebben „programozódik” belénk a gyakoribb lélegzetvétel. S egy idő után — amit természetesen mi magunk észre sem vehetünk —, olykor már „akkor is” kapkodva szedjük (e bennünk élő feltételes reflex miatt) a levegőt, ha arra éppen semmi okunk nincsen.

Fentiekkel ellentétben a nyugodt, lassú lélegzetvételi tempó — ránk visszahatva — még nagyobb lelki nyugalommal telít, amit az embertársaink szintúgy „megéreznek”, s nyílt titok, hogy emiatt mindenki vonzódik az úgymond „kiegyensúlyozott” személyiségekhez, akikből „valamiféle” sajátos

nyugalom és harmónia árad.

A szapora, idegfeszült lélegzetvétel és a nyugodt, kiegyensúlyozott légzés (immár igazolhatóan) nem csupán saját magunkra és embertársainkra hat vissza, hanem a földsugárzások egyes fajtáira is! S ez csupán adalék ahhoz, amiről az „Intelligens és buta földsugárzások” című fejezetben olvashattunk.

Ideges és gyors lélegzetvétel esetén az intelligensebb földsugárzások hamar megtalálják az illető személyt, s „rárezegnek” annak testére, míg nyugodt lélegzetvétel és megalapozott, pozitív lelkület esetén ugyanezek a földsugárzások akkor is békén hagyják az illetőt, ha egyébként földsugárzásban fekszik. Ebben az esetben (mint ahogyan olvashattuk), ugyanezek a földsugárzások diszkréten odébb húzódnak a fekvőhelyről. Az már csak természetes, hogy a „megalapozott lelkiállapot” életfeladat kell hogy legyen, hiszen az nem jelenthetne különösebb örömet, ha valakit ily módon egy napig elkerülnek a földsugárzások, egy hónapog pedig nem! Vagyis erről az állapotról — mindenkinek önmagának — folyamatosan gondoskodnia kellene! Ugye felesleges írnom, hogy aki egy nagy örökségen, loftó ötös találaton, újabb üzleti huszárvágáson, másoknak okozandó káron, mások kihasználásán, stb. töri a fejét, azokat valahogyan nem lesz hajlandó elkerülni a földsugárzás!

Sajátos és igen sajnálatos tény, hogy a Kárpát-medencében élő emberek lélegzetvételének relatív gyakorisága viszonylag zaklatott embertípusra utal. Pedig ha belegondolunk, hogy napi néhány nyugodt és mély lélegzetvétellel a saját külső és belső nyugalomunkat szerezhethetnénk vissza, akkor ez a személyre szabott feladat már nem is olyan bonyolult.

A földsugárzások roppant mód szeretik azokat a személyeket, akiknél a percnkénti lélegzetvételek száma meghaladja a 20-at. Igaz ugyan, hogy az optimális 10-12-t igen nehéz elérni, de a földsugárzások jóval kevesebbet ártanak nekünk, ha valamiféle középértékképpen a percnkénti 15-16 légzést sikerülne elérnünk. Hogy értsük miről van szó, optimálisnak az 5-6 másodpercnkénti egy-egy be- és kilégzést neveztem (s hol marad ez a jógik 10 másodpercnkénti be- és kilégzésétől!), átlagosan elérendő a 4-5 másodpercnkénti be-kilégzés, s a földsugárzások azokat szeretik, akik 2-3 másodpercnként végeznek egy-egy be-ki légzést. Vagyis a különbség az egyes légzéstípusok között egyetlen másodperc! Kérem, ne vegyék figyelembe a szobatudósok által kihozott átlagokat, jómagam 1000 embert figyeltem meg! A magyar ember nem lélegzik, a magyar ember piheg!

Az itt közölt tény figyelembevétele önmagában még nem jelenti az egészséget, ennek figyelmen kívül hagyása azonban — paradox módon —, már elegendő ahhoz, hogy magyarázattal szolgáljon beteges magyarságunk némely nyügrére.

A feladat megfogalmazása tehát roppant egyszerű lenne: mindenki igyekezzék a lélegzetvételeit be-ki légzésenként egyetlen másodperccel meghosszabbítani! Nehogy azt higyjük, hogy ez könnyen megvalósítható! Ütemre,

taktusra nem szabad lélegezni! Vagyis korántsem arról van szó, hogy „beszámoljunk” a szervezetünknek, hanem arról, hogy tudatosítanunk kell önmagunkban és magunk körül a nyugalmat. Ha pedig nincs, akkor azt meg kell teremtenünk! S még mindig ne higgyük, hogy csak „ennyi”, és kész! Ugyanis a saját lelki nyugalmost egyes-egyedül olyanformán szabad megteremtenünk, hogy ezzel senkinek se ártsunk, s minden embertársunkat közben olyannak fogadjuk el, amilyen. Amit leírtam, az már kozmikus életprogram, életterv, s néhány milliárd társunk folyvást azért jár-vissza a Föld nevű iskolába, mert éppen ez az, ami hibádzik nála...

Miért terjed a zajkeltő eszközök iránti igény?

A zajkeltő eszközök a mai emberi társadalmak életében jelentős tényezőkké váltak, s ennek több oka van. Igen materiálisan megfogalmazva, a zajkeltő eszközök bárki kezében hatalmat jelenthetnek, hiszen ezeken keresztül másodperceken belül emberek százmillióit lehet —bármilyen célból— mozgósítani. Ez okból a zajkeltő hatások birtoklásáért (pl. TV, rádió) világszerte komoly hatalmi harcok folynak. Ebből a szempontból pedig még az is megéri, hogy emberek százmillióit naponta „jó műsorokkal” kápráztassunk, reggeltől estig mindenkit a saját „ízlésének” megfelelően kábítsunk, s ezek lassacskán, de annál biztosabban a befolyásunk alá kerülve, akkor ugranak majd, ha bármiféle, tőlünk származó „parancsot”, vagy kérést kapnak.

Nagy hatalmat képviselnek ezek az eszközök, s úgy lehetne őket jellemezni, hogy igen kevés olyan oldaluk van, amely pozitív lenne.

Másik fő oka a zajkeltő igény fokozódásának az ezredvég közeledte, s az ezzel járó „kellemetlenségek”, melyek nyomására minden emberben kiteljesedik egy bizonyos mértékű, de megállíthatatlanul növekvő belső üresség, mely arra szeretné felhívni figyelmünket, hogy fokozottabban foglalkozzék ki-ki önmagával. Ez — érdekes módon — valahol mindannyiunkat sért (*mivel rettegünk önmagunk ismeretlen mélységeiben elmerülni*), s előtérbe helyezi mindazokat az eszközöket, melyek a belső lelki igényt valamiképpen képesek elnyomni, illetve a figyelmünket elvonni a „kellemetlenségektől”. Ez utóbbi szempontból az emberi faj korszakoként más és más megoldást választott, melyeknek komolyan utánajárni igen mulatságos, de feltétlenül dokumentum értékű munka lenne. Manapság a legegyszerűbb és társadalmi szinten a legkönnyebben megoldható „önmegismerést gátló” ahrimáni és luciferi eszközök tehát a nagyipar által gyártott, s mindegyikünk által áhított rádiók, televíziók, zsebrádiók, kis- és nagymagnók, videók, stb. S mivel önmagával azonosulni ezek után is csak kevéske ember lesz hajlandó, megjósolhatjuk, hogy az ezredvég felé közeledve a saját belső ürességünk egyre fokozottabb elnyomása számunkra egyre energiaigényesebb feladattá válik, emiatt a száj és

a szem ingereit követően az ezredvég egyik legjobb üzlete a fül igényeinek bármilyen kielégítése lesz.

Némi kiegészítő az allergiák szakmai értelmezéséhez

A nikkell-króm allergiához:

E rendkívül agresszív fémek alkalmazásának sajátossága, hogy különféle technológiákkal igen tetszetős és fényes felületeket hoznak létre a legkülönbözőbb tárgyakon. Minél fémesebb fényű, minél csillogóbb valamely tárgy felülete, annál jelentősebb a radiesztéziai sugárzása is. Azt, hogy a radiesztéziai sugárzás pozitív vagy negatív erőterű-e, vizsgálni felesleges, hiszen ez kizárólag a tárgy alakjától függ, hosszú távon pedig a pozitív és negatív is egyaránt káros. A leginkább betegítő erőtereket a fémes fényű, fekete színű tárgyak hozzák létre.

A nikkell-króm allergia, melynek folytán a fémekre a szervezet már gyulladással reagál, s ugyanezen tárgyak, ékszerek, csatok stb. radiesztéziai erőterei egymást erősítő, s egymáshoz hasonló gyulladással folyamatokat produkálnak. E nikkell-króm allergia szokásostól eltérő, de igen frappáns tünetegyüttese, amikor valamely fémcsatos óraszíj vagy karperec radiesztéziai erőtere könyök- és vállfájdalmakat okoz.

A házipor- és toll-allergiához:

Minden egyes könyv valamennyi színes ábrája, fényképe vagy festmény-reprodukciója az ábrákra merőlegesen és szórtan pozitív teret, a könyv lapjai síkjának irányában negatív radiesztéziai teret hoz létre. Mint minden radiesztéziai sugárzás, ez is a tér polaritásával értelmezhető, vagyis ahol létrejön valamiféle pozitív, ott egyidejűleg létrejön negatív, de más irányú erőter is, s ahol negatív tér képződik, ott egyidejűleg képződik pozitív is. Csupán a megnyilvánulási irányuk más és más.

Akinek bármiféle allergiája van — melyhez nem kis mértékben a mozgásszegény életmód, valamint a rendkívüli mennyiségű fehérjefogyasztás is hozzájárul —, annak elegendő bemennie egy könyvtárba, elegendő a feje alá egy tollpárnát raknia, s elegendő ha már évek óta virágpor-allergiából próbálják őt „kikezelné”, s máris érzi a kellemetlen tüneteket, következményeket. Ez esetekben *nem az allergia ténye érdemel figyelmet, hanem a helytelen életmód, melynek szolid, de igen kellemetlen figyelmeztető jelzései az allergiás tünetek*. Ily módon, de csak másodlagosan igaz, hogy akinek „torokkaparó” érzése támad, az a fekhelytől két méternél közelebbre ne tároljon könyveket, helyezze át a video- és magnókazettákat máshová, kerülje a fülhallgatót és magnót, s könyvtárban se menjen a könyvekhez másfél méternél közelebb, aki pedig orrhagyon beszél, s az arcüregei igen könnyen

begyulladnak (de az arca inkább kipirosodik, mint lesápad), az kerülje a tollpárnákat, vegye le a fekvőhelyénél feje felett lógó képeket, kerülje a csillogó és domborított tárgyakat, s szintén ne feküdjön színes ábrákkal teli könyvek közelébe. Míg az előbbieken negatív, addig az utóbbi esetekben pozitív radieszteziái erőterek gerjedésére lehet számítani, de asztmatikus és torokkaparó érzések esetén érdemes a szobában a műanyag használati tárgyak, padlóvázák, faliképek, arany- és ezüst futtatású képkeretek, csillogó tárgyak, szamovárók, műanyagbilik, földgömbök, szobadíszek helyzetét szisztematikusan megváltoztatni. Az ilyen, allergiákat okozó radieszteziái erőtereket a földszugárásmérésektől eltérő módszerekkel kell mérni, e módszerekről az „Irányítható földszugáráások” című könyvemben részletesen írtam.

Igen fontos bármiféle allergia esetén a fehérjefogyasztás radikális csökkentése, a gyümölcs- és zöldségfélesek (petrezselyem zöldje, saláták stb.) bőséges fogyasztása, a rendszeres, jó levegőn végzett testmozgás, a napi másfél órai kemény fizikai munka és annak felülvizsgálata, hogy mi a feladatunk ezen a földön.

A virágpor-allergiához: Elsők közt jelentkezik, de sebaj, ezt majd követi a többi. Az allergiákra érzékeny szervezet már olyan gyenge, hogy annak sziate már „minden megárt”. Ezért az ilyen szervezetet elsősorban nem „óvnunk” kell, hanem heti egy napos, rendszeres böjtöt beiktatva meg kell szabadítanunk a salakanyagoktól és feleslegesen lerakódott fehérjéktől, életmód- és étrendváltoztatással fel kell erősítenünk az immunrendszerét, s fel kell készítenünk arra, hogy viselje el azt a megterhelést, mely az életben maradáshoz szükséges. Ha pedig igen sápadt az illető, ne feledkezzünk meg a fekvőhelyet esetleg erő földszugáráásokról sem!

A szemüvegkeret-depolarizáló

Miután felhívtuk a figyelmet arra, hogy *Peter Belt* akusztikai varázslása és a radiesztezia tulajdonképpen ugyanazt jelentik (Szőke Lajos - Tóth Tamás: Bérlet a III. évezredhez), egyre-másra érkeznek a javaslatok az akusztikai jelenségek tökéletesítésére és a földszugáráások „levédésére”. E sokféleség közül csupán egyetlen, ma már elterjedt eszközt szeretnék kiemelni, a szemüvegkeret-depolarizálót, kedveltebb nevén „szemüvegblokkolót”.

Ezen az elterjedt eszközön *Peter Belt* munkássága már alig ismerhető fel, s végül egy olyan — igen frappáns — elméleti értékű eljárás hódított teret, melynek a működési elve tisztán radieszteziái elv, hatékonysága maximális, de a technológiai eljárás talán még hosszú ideig gyártási titok marad.

Röviden a lényegről, amelyet az előadásainkban évek óta hangoztatunk:

Egy olyan valós fizikai paramétert, mely szinte valamennyi, bennünket körülvevő tárgynak a jellemzője, a mai fizika teljesen figyelmen kívül hagy.

Nézzük meg a legegyszerűbb esetet: Egy dróthúzó gép pontos méretre húzalt készíti. A gép egyik végén gyűlik a kész, feltekercselt huzal, a másik végén pedig lassan fogy az alapanyag. A kész huzalnak fizikailag elfogadott paraméterei vannak: tömege, súlya, szakítószilárdsága, anyagminősége, színe, hőmérséklete, s ha úgy tetszik, még száz jellemzője lehet, egyvalamire azonban eddig a fizika nem fordított semmiféle figyelmet: a húzógépből kijövő drótnak az egyik vége már készen van, amikor a másik vége még csak KÉSZÜL. Vagyis a drót egyik vége **idősebb**, mint a másik. Ez minden, utólag feldarabolt drótdarabkára is igaz, s mi ezt következetesen mérni tudjuk!

Mi a különbség az égbe nyúló jegenyenyárfa masszív törzse és a legfelső hajtáscsúcsa között? Mondhatná valaki: „Nevetséges, hiszen a törzs vastagabb, nehezebb, kergesebb stb.”. Ám ezek mind csak következmények. Mégpedig annak a következményei, hogy a fa törzse idősebb, mint a legfelső hajtáscsúcsa.

Egy gyakorlati példa, mely a fentiekből következik:

A „szemüveggyárban” készül a szemüveg. Fröccsöntő gépben születik a keret és a szemüveg két szára. S attól függően, hogy a technológiai folyamat során a darabok melyik fele szilárdul meg előbb, a kész szemüveg szárai között negatív vagy pozitív radieszteziái sugárázás lesz mérhető!

Ez a sugárázás jelentéktelenül kicsi, de ha valaki évek óta, reggeltől estig olyan szemüveget hord, amelyik számára nem megfelelő rezgéseket bocsát ki, akkor az illető megérezheti ezt.

Hogy ebből ne legyen probléma, a tanfolyamainkon, melyeket orvosoknak, egészségügyi dolgozóknak (és optikusoknak) tartunk, ennek a bevizsgálása 1991 nyara óta a tananyag részét képezi.

Majd három esztendővel az után, hogy erre ráirányítottuk a figyelmet, minden elmondható, csak az nem, hogy „ráijesztettünk” az emberekre. Miért nem figyeltek fel erre az „illetékesek”?

Érdemes tudni, hogy nem feltétlenül jó a „pozitív” sugárázás, s nem feltétlenül árt a „negatív”. Hogy melyik embertársunknak melyik sugárázás árt, az attól is függ, hogy mennyire legyengült az illető immunrendszere, negatív vagy pozitív jellegű földszugárázásban vagy valamiféle hasonló, mesterséges sugárázásban fekszik-e, hord-e nyakláncokat, fülbevalókat rendszeresen stb.

Azt, hogy egy szemüveg pozitív vagy negatív rezgést kelt-e, egy évi gyakorlat után bárki, az arcszínről is képessé válhat megállapítani, de biztosabb a mérés!

Az erősen negatív rezgést keltő szemüvegek többsége „feljavítható”. Ezt az eljárást évek óta magyar orvosok is alkalmazzák. (Sajnos ez a téma a szemészekig nem jutott el.) Ez azonban még így is nagyszerű példája az ezoterikus irányzatok frontális áttörésének. Amíg ugyanis megfejtettük a jelenség fizikai lényegét, annak gyakorlati alkalmazása — a jelenség magyarázata nélkül is — terjedni kezdett.

Hála annak, hogy az idő meg nem áll, azóta előadások tucatjain és

tanfolyamokon terjed ez a fajta „másság” is, s ez a téma — a maga teljes tárgyilagosságában — orvosoknak tartott tanfolyamokon és egészségügyi szakiskolákban is terítékre került.

Az elmúlt 5 évben szemüvegkeretek és szemüvegek ezreinek vizsgálata során — melyre főképpen beteg emberek szem-, fül-, arcüreg-, fog-, tarkótáji, halánték- és homloktáji fájdalmai esetében kerítettünk sort — nyilvánvalóvá vált, hogy szempontjaink szerint a kereskedelmi forgalomban bárhol is kapható szemüvegkereteknek legalább a 80 százaléka selejt. Mert a helyel-közzel tízezer forint értékű kerettől minden egyéb elvárható lenne, csak az nem, hogy viselőjének legkülönbébb fájdalmakat, depressziót, fülzúgást okozzon!

Vidéki előadásaim során talákoztam ugyan néhány kezdetlegesen barkácsolt eszközzel és készülékkel, s több olyan eljárással — melyeket orvosok is alkalmaztak —, melyek célja a fenti kellemetlen hatások megszüntetése vagy csökkentése lett volna, de az e hatásokat megszüntető, s bárki kezébe adható egyszerű eljárás és eszköz ez idáig hiányzott.

Orvosok és természetgyógyászok javaslatára emberek ezrei fúratták át a szemüvegkereteik szárait, hogy annak arcsápasztó negatív hatása megszűnjön vagy legalábbis csökkenjen, de ha ugyanez a szemüvegkeret történetesen éppen arcpirosító pozitív erőterrel rendelkezett, fejfájás és depresszió esetén a kidobásán kívül egyebet tenni nem lehetett.

Az a szemüvegkeret-depolarizáló, amelyik forgalomba került, feleslegessé teszi a szemüvegkeretek fúrását-faragását, s a rossz kereteket ezután nem kell kényszerűségből kidobnunk. Nézzük az eszköz forgalomban lévő használati utasítását:

A szemüvegszárak fejfájdító és szemrontó radiesztéziai sugárzásának (erőterének) megszüntetése kisteljesítményű PWB, vagy nagyhatású FAKTOR PLUSZ típusjelű eszközökkel

A szemüvegek szárainak radiesztéziai erőtere, mely a gyártási eljárás során, a technológiai folyamattól függő intenzitással és polaritással alakul ki, a szemüveg viselőjének sok keservet és szenvedést okozhat. A szemüveg szárai közötti erőter leggyakrabban szem- és fül-fájást, fülzúgást, fültömírgy gyulladást, halánték-, homlok-, vagy tarkótáji fájdalmakat, felső állkapocs- és fogproblémákat, arcüreggyulladásokat okozhat, de egy-egy szemüvegre jellemző, hogy mindig ugyanazt a fájdalmat idézi elő, míg esetleg egy másik szemüvegnek másféle hatása van. Ráadásul a negatív radiesztéziai polaritású keretek arcsápasztó hatásúak, míg a pozitív radiesztéziai polaritású keretektől az arc olykor bántóan kipirosodik. Fontos tudni, hogy e hatásnak semmi köze a dioptriához!

Figyelem: a szemüvegkeretek erőterét az állandóan, éjjel-nappal viselt fülbevaló és nyaklánc is befolyásolhatja! Az általunk forgalomba hozott kisteljesítményű, PWB típusjelzésű eszközt szemüveget használók részére; a FAKTOR PLUSZ típusjelzésű nagyhatású eszköz: gyakori használatra, optikai szaküzletek részére méreteztük. Segítségükkel a szemüvegszárak közti radiesztéziai polaritás igen hosszú időre, vagy véglegesen megszüntethető. Az eszközök áramforrást nem igényelnek, elemet nem tartalmaznak, blokkoló tulajdonságukat csak mechanikai sérülés esetén veszíthetik el, működési elvük kizárólag radiesztéziai ismeretekkel érthető, hatásuk azonban vitathatatlan. Használatuk roppant egyszerű: a PWB vagy FAKTOR PLUSZ típusjelű eszköz csatlakozóit a szemüveg két szárának legvégére kell csíptetni, s mindkettőt elengedve (pl. egy asztalra helyezve), azt 50 másodpercig nyugalomban kell hagyni.

Fontos, hogy míg az eszköz a szemüvegszárak radiesztéziai erőterének legerjesztését végzi (50 másodpercig), az idő alatt az eszköz és a szemüvegszár nyugalomban legyen, s egymással nagy biztonsággal érintkezzenek. E szempontból, radiesztéziai teljesen közömbös, hogy a szemüveg szárai fémből avagy műanyagból készültek-e, illetve a műanyag szárban van-e fém merevítő. Szakadás vagy törés esetén a vezeték legerjesztő hatása megsemmisül, s az eredeti hatást a szakadt vagy letört vezeték pótlásával vagy visszaforrasztásával már nem lehet elérni.

Figyelmeztetés: a PWB és FAKTOR PLUSZ típusjelű eszközöket feszültség alatti berendezésekhez és készülékekhez csatlakoztatni, hálózati konnektorba dugni SZIGORÚAN TILOS!

Használatához jó egészséget kíván a gyártó és forgalmazó:
FAKTOR BT.

Kísérletek PWB és FAKTOR PLUSZ típusjelű szemüvegszár-depolarizációval

Az alábbi kísérleteket kizárólag amiatt adom közre, hogy ezzel is elősegítsem a radiesztézia fizikájának alakulását, ill. megfejtését.

A szemüvegszár-depolarizálók tehát igen alkalmasak a szemüvegszárak radiesztéziai erőterének megszüntetésére. Mi történik azonban akkor, ha az előírt 50 másodperc (1 perc) helyett huzamosabb ideig a szemüvegszárakra kapcsolva felejtjük a PWB, vagy FAKTOR-PLUSZ típusjelű eszközt?

Az összekapcsolás utáni pillanatokban megkezdődik a szemüvegszár radiesztéziai erőterének legerjesztése. Ez a folyamat 1 perc múlva éri el a maximális határfokát. Ha a polarizáló eszközt a szemüveg szárával összekapcsolva hagyjuk, hamarosan a következő (radiesztéziai) rezonancia-jelenségek fognak lejátszódni:

- 15 perc múlva a szemüvegszár polaritása a depolarizálóval összhangban, az eredetivel ellentétes előjelűre változik, és maximális erősséget ér el.

- 30 perc múlva e rezonanciák önmagukat ismét legerjesztik, s a szemüvegszár semlegessé válik.

- 45 perc múlva a szemüvegszárak polaritása — a depolarizálóval összhangban ismét az eredeti előjelűre változik.

- 52 perc múlva az erőterek semlegessé válnak.

- 60 perc múltán a szemüvegszárak polaritása — a depolarizálóval összhangban - ellentétes előjelűvé válik, és maximális értéket vesz fel.

Tovább folytatni talán nem érdemes, de a folyamatból egy fizikusok és matematikusok részére sokat mondó „sorozat” bontakozik ki, melynek lényege a radiesztézia tudománnyá válásában a későbbiek során igen jelentős lehet. E rezonancia-jelenség bizonyára függ a depolarizáló „kezelési” módjától, anyagától, huzal-keresztmetszetétől, huzal-hosszától stb., túl sok tehát még az ismeretlen paraméter ahhoz, hogy a lényegét igazán megértsük. Optimizmusra tarthat azonban számot az a tény, hogy valamennyi tudomány hasonlóképpen kezdte. A folyamat ismétlése nélkül, hasonló jelenség játszódik le, ha 2 PWB vagy FAKTOR-PLUSZ típusjelű szemüvegszár-depolarizálót egymással összekapcsolunk.

A szemüveg (-keret) depolarizáló, mint „bűnös”...

Hat hónap alatt egyszer fordult elő, de várhatóan több ilyen eset is lesz: miután az eszközzel a szemüveg radiesztéziai erőterét megszüntették, „olyan fejfájást és szemproblémákat okozott, hogy azóta sem lehet használni”...

Csakis az derülhetett ki a vizsgálódások során, hogy ennek a szemüvegnek a tulajdonosa olyan állandó radiesztéziai erőterben élt (földszugárzások, nyaklánc és fülbevaló állandó viselése), melyet ezidáig a szemüveg szintűgy nem megfelelő, de az előbbiekkal ellentétes radiesztéziai erőtere, az ébrenlét állapotában, vagyis a szemüveghordás időtartama alatt véletlenszerűen éppen kompenzált. Miután a szemüvegkeret-depolarizáló a szemüvegszárak radiesztéziai erőterét leblokkolta, nem volt többé, ami az egyéb sugárzásokat — szintűgy véletlenszerűen — közömbösítse, s az előbbi erőterek ily módon immár szabadon igénybevehették az emberi szervezetet. A beteg ez esetben a fekvőhely áthelyezése segített, és az, hogy fülbevalóját éjszakára kivette. E példa azonban, szintűgy, mint a többi, éppen a szemüvegkeret-depolarizáló hatásosságát igazolhatja. Külön figyelmet érdemel azonban, hogy a szemüvegkeret-depolarizálót huzamosabb ideig nem szabad a szemüvegen felejtetni.

Szerves és szervetlen?

Az egyik „tudománytalan eszközünk” az L-alakban meghajlított drótdarab, melyet a radiesztézia legalitásának kezdetén, a használói iránti tiszteletből „lengyel-pálcának” neveztünk el, s amelyet Magyarországon előszere-ttel sárgaréz-ötvezetekből készítenek. (Tudvalevőleg e célra a műanyag és a fa is teljesen megfelelne.) Ennek kapcsán a tanfolyamaimon figyeltem fel arra, hogy egyesek kezében a réz-alapanyagú lengyel-pálcá napok alatt oxidáló-dott. Amikor pedig már vagy a tizedik ijedt ember kérdezte meg tőlem, hogy mi van ilyenkor, s hogy „tán csak nem beteg”, már készen álltam a felelettel: Szó sincs arról, hogy beteg lenne, csupán olyan nyomelemhiánya van, melyet a kezében tartott drótdarab anyaga pótolni képes. S valóban, a későbbi kollégák közül — akik a lengyel-pálcát rendszeresen használták —, a kezükben tartott segédeszköz egy idő után nem barnult, zöldült vagy feketedett tovább, hanem szépen kifényesedett.

A radiesztézia tudománya sohasem állította, hogy a segédeszközünk optimális anyaga a réz-ötvezet, épp ezért sűrűn javasolom is a rászorulóknak azt a frappáns megoldást, hogy a kezükben tartott és napok-hetek alatt kifényesedő tárgyakat kár tovább fogdosniuk, mert azokból már az emberi szervezet kivonta mindazokat a nyomelemeket, fémsókat, melyekre szüksége volt. (Hiszen ne feledjük el, hogy valahol, valamilyen szinten a világunk molekuláris és atomos rezgésekből áll, s a tudomány mai állása szerint igazán semmi akadályja nem lehet annak, hogy valamely rezgésbe a számára éppen szükséges rezgésképlet bele ne hatoljon.) Ha pedig valaki ennek alapján következetesen újabb és újabb anyagokat keres, rájöhet a kezében éppen oxidáló-dó drótdarabról, vasdarabról vagy fémtárgyról, hogy szervezete milyen nyomelemekben szenved hiányt, s esetleg anélkül, hogy erről tudott volna, a hiány már pótlódott is. Szó sincs arról, hogy a világ ilyen alapon szerves és szervetlen anyagokra lenne osztható!

Az emberi szervezet nyitott és befogadó rendszerként működik, s mindent meg is szerez magának, ami a fenntartásához szükséges, s aminek beszerzése ilyen formában módjában áll. E „beszerzésben” pedig nem csekély szerepet és feladatot vállal a bőrfelületünk, mely az élővilág egyik csodája lehetne. S ha valamely szervezetünkben hiányzó anyag közelébe jutunk, az élő test le fog arra csapni anélkül, hogy ez tudatosulna bennünk, s függetlenül attól, hogy ezzel az anyaggal a nyelvünk, tenyerünk, vagy a hátunk közepe érintkezik!

Szerves és szervetlen? Ha csak ezen múlik, az emberi anyagcsere nem ismer lehetetlent! Ebből a szempontból bizonyosan becsap bennünket az emberközpontú „tudományunk”. Akinek jódhiánya van, figyelje meg: amennyiben este néhány csepp „szervetlen” jódot cseppent tárhol a bőrére, a jódfolt reggelre eltűnik. S ha már nincs jódhiánya, a jódfolt nem fog eltűnni.

„Ugyan már” — tehetné bárki felháborodottan az ellenvetést — „Akkor a

nők java része miért szenved állandóan vashiányban? Hiszen egész álló nap fogdossák a konyhai fazekakat!" Való igaz! A nők hiába fogdossák a fazekakat, kanalakat és villákat, s hiába szopogatják a rozsdás szeget, mert a vas hasznosítására alkalmas szervrendszerük beteg! Vasra a nyomelemeknél jóval nagyobb mennyiségben van szükségünk, de elegendő vasat tartalmaz a környezetünkben fellelhető tápláléktömeg is. Igaz ugyan, hogy az ún. „szerves” vasat a friss növényekből könnyebben hasznosíthatja a szervezetünk, mégsem érünk el vele semmit, ha a belső szerveink e feladatra alkalmatlanok. Sajnos gyakrabban élünk vissza, mint gondolnánk, az emberi szervezet képességeivel. S ha már ez megtörtént, nekünk, saját magunknak kell — böjtökkel, gyógyteákkal, reflexológiával, bioenergiával és polarizált folyadékokkal — gondoskodnunk az immurendszerünk, belső szerveink, s vashiány esetén például a lép megerősítéséről. Nehogy azt higyük, hogy ez könnyedén sikerülhet, hiszen közben szinte minden hétköznapi tevékenységünk e folyamatok ellen hat. De ugyanezt el lehetne mondani egyéb más hiánybetegségekről is. Amikor például a macskák nyalogatják a meszelt falat, a tyúkók a téglák közül kicsipegetik a maltert, s a kisgyerek a járókáját rázva az ujjával „kifugázza” és lassan elszopogatja a falat, meddő és felesleges dolog azon vitatkozni, hogy létezik-e szerves és szervetlen mészevegület. Amennyiben a mézhiánnyal küszködő emberi szervezet meszet talál, ha módjában áll, fel is használja azt. Nekünk azonban megadatott az a nagyszerű lehetőség, hogy az ilyen igényekre utaló apró jelzéseket értelmezni legyünk képesek, s próbáljunk meg ennek szellemében segíteni önmagunkon és másokon.

Szerves és szervetlen értelemben egyetlen lényegbevágó különbséget érdemes figyelembe vennünk, s éppen ez az egy az, mely a tudományt nemigen érdekli: Ami már szerves, az önálló szellemi lényvel rendelkezik, az Élet által „áthasonlított”, azaz önálló éteri aurája van, amelyet meg is tart, amennyiben főzéssel, sütéssel tönkre nem tesszük. Az ilyen szellemi lényekkel rendelkező, tehát „szerves” anyagokat a szervezetünk könnyedebben dolgozza fel. Mindaz pedig, ami szervetlen, az előbbremutató szellemiséget nélkülözi, étertesttel nem rendelkezik, emberi szempontjaink szerint tehát halott anyagok, melyet a szervezetünk nehezebben tud éteri aurával ellátni, azaz „áthasonlítani”, szerves anyaggá alakítani.

Az emberi szervezet nem két, hanem száz tűz között él, s próbál meg helytállni a sokféle kihívás közepette, s törekszik arra, hogy közben ne csak megőrizze, hanem tökéletesítse is Isteni Önvalóját. Eközben az Anyaghoz húzza vissza a szervetlen anyagok tömege, amelyek előbbremutató szellemiséget nem képviselnek, s emberi ösztöneit „elemberteleníteni” igyekeznek mindazok a szerves termékek, s valamennyi olyan molekula, amely önálló ösztönlényeket tartalmaz (leölt állatokból készített ételek).

Halálinformáció a növényi létben

Nagy-nagy tudományunkban kissé botladozva kezdtük vallani, hogy a hagymát keresztben nem szabad vágni, a sárgarépát szintúgy, s vágott virágot betegekhez nem szabad vinni. Mert a hagyma és a sárgarépa keresztben vágva a szellemiségét veszti, a vágott virág pedig halálinformációt tartalmaz. Hogy hol itt az igazság, azt nehéz megállapítani, mert az egyik embertársunk keresztben harapja, a másik centrifugálja a répaféléket, aki pedig nagyon ügyel arra, hogy hosszában vágja ezeket, az olajban kisütve teszi tönkre azt a bizonyos „szellemi” információt. Nézzük inkább azt, hogy a növényi léttel kapcsolatos melyek az alapvető radiesztéziai megfigyeléseink:

A természetben elfoglalt helyéből adódóan a növények a földi, fizikai létsíkon túlmenően éteri léttel (is) rendelkeznek. Törésre, tépésre, vágásra, csonkításra valamennyi növény reagál, ez a reakció azonban már nem jellemző az érett növényi részek, termések, magvak szedésére. A reagálás radiesztéziai erőter megváltozásával jár, mert az éteri test pillanatnyi, csonkítás, tépés, törés közben bekövetkező meggyengülése, megszűnése igen jól mérhető. Ilyenkor a halálinformáció behatol az „Anyagba”, s végigfut az élő növény összes sejtjén, idegáramán.

Ezt követően a megsértett növény is és a letört része is „megnyugszik”, s mindkettő körül ismét mérhetővé válik az éteri aura, mely a sérült növény esetében — új erőre kapva — segíti elő a gyógyulást, míg a letört, levágott, letépett rész esetében az ozmotikus nyomás csökkenésének függvényében — lassan csökken. Amennyiben tehát a letépett, tört vagy levágott részt vízbe tesszük, az éteri aura éppúgy jelentkezik, mint az élő növény esetében, s mintha ez a rész még mindig az élő növényhez tartozna. A vízbe helyezett virágok, gallyak, a sérült felületükön bekövetkező roncsolódások miatt rothasztó baktériumok táptalajává válnak, ami a későbbiek során ezen felületi rothadással arányos auracsökkenéssel jár. Az ilyen esetekben az éteri aura megsemmisülését látványos fonnyadási és elszáradási periódus kíséri, s a vízben tartott növényi rész elhal. Szabad sejtfelületek, hajtáscsúcs-impulzus és genetikai adottság esetén — sejtosztódással — ivartalan növekedés indulhat meg, s ha a baktériumos rothadás sejtroncsolásait a növényke képes féken tartani, körülötte az éteri aura ismét megjelenik: s a halálból új élet születet.

A növényi aurák, amikor a növényt a földből gyökerestül kitépjük, maradóan sérülnek. Az aura eltűnhet véglegesen is, s negatív betegségjelzésként, ellenkező polaritással válhat mérhetővé, míg nem az ozmotikus nyomás csökkenésével járó levélfonnyadással együtt lassan ez is elenyészik.

Melyik falnak nincs cementsugárzása?

Az általam tartott tanfolyamokon 1988 óta oktatás tárgyát képezi, hogy a falak cementsugárzása rossz közérzetet kelthet. Mivel pedig — a fekvőhely elhelyezésénél fogva — legtöbbször a fej kerül a falhoz a legközelebb, a fal cementsugárzása (depresszív közérzet, migrénes fejfájás stb. formájában) első sorban a fej és az ízületek problémáit fogja előidézni.

A fal cementsugárzása hidegérzetet kelt, mely hidegérzet a cementsugárzás „mértékével”, azaz a fal minőségével arányos. Szerencsére e hatásokat a sokat mozgó emberek egyáltalán nem képesek érzékelni, de ha már baj van, nem szerencsés, ha emiatt megmosolyogjuk a nálunk betegebbeket! Minden szempontból legrosszabb a panelbeton, ezt követi a vasbeton és a sima beton, majd szorosan utánuk sorakoznak a legkülönbözőbb alapanyagú téglák. S ha már fal: akkor a legjobb a vályogtéglából készült és a vertfalú ház.

Már kialakult érzékenység és jól behatárolható szervi gyulladások (örjítő fejfájás, fülzúgás, hideglelés közérzet, nyakfájás, reuma, sokizületi gyulladás stb.) esetén sohasem ajánlatos a falhoz 40 centiméternél közelebb húzódba lepihenni!

De vajon van-e olyan fal, amelyiknek nincs cementsugárzása? Igen van! A fal cementsugárzása egy ma még „korszellem” által megvetett, mégis igen egyszerű módszerrel tökéletesen megszüntethető. E módszer alkalmazása esetén ugyanis a falak — még ha nekik is támaszkodunk —, kelemes melegérzettel lephetnek meg bennünket. Persze azt nem állíthatom, hogy a legvadabb panelsugárzást is kivédené e módszer, de ennek panel esetében elvi akadálya is van, mindenesetre azt állíthatom, hogy egy magunk fabrikálta beton- vagy téglaházat ezúton roppant kellemessé lehet varázsolni. Az eljárás pedig a következő, s higyük el, megéri:

A falakat — anyaguktól függetlenül — *kivülről és belülről*, a vakolat alatt *hosszában és keresztben* elhelyezett strukatúrnád-borítással kell ellátni. Ezzel a fallal, egyidejűleg tüzelőanyagok tonnáit spórolhatjuk meg, de spórolni a náddal — nem érdemes! Vagyis minden falat, keresztben és hosszában, de az már csak természetes, hogy a közfalak esetében azokat kell számításba venni, ahol a fekhelyünket egyáltalán elhelyezhetjük.

Ne tévedjünk meg, földsugárzások ettől még léteznek, s e módszer csak a fal cementsugárzása és a fal „hidegérzete” ellen véd! Vagyis ha valakinek ettől nem javulna a közérzete, illetve a fal közelsége számára továbbra is kellemetlen közérzettel párosul, akkor abban a szobarészben egyéb más, természetes eredetű földsugárzás hatásai is érvényesülnek. Mindenkit újól meg kell hogy rendítsek: a föld mélyén folyó vízerek sugárzásai akkor is érzékelhetőek, ha egy panelház huszonharmadik emeletén lakunk! S még egy megrendítő tény, legyen bár ez a megszokott ismétlés: bármiféle szervi fájdalom esetén meg kell találnunk azt a lelki okot, mely miatt az állandó rágódá-

sunkkal elértük, hogy a gondolatainkat mindig figyelemmel kíséző földsugárzások a fekvőhelyünkön felkerestek bennünket!

Az ezotéria nem mindenkihez szól. Egyáltalán nem tragédia, ha valaki enélkül éli le az életét. A tragédia az, amikor — *Bistey Zsuzsa* szavaival élve — valaki e Tudás alapjaiba belekóstolva, azt nyomban aprópénzre akarja váltani, s ily módon embertársai ezreit vezeti tévútra.

Egyáltalán nem baj, ha valaki — a kizárólag önmagából elszármaztatható — őstudást nem igényli és nem is érti. Az sem baj, ha egy családnak szegényprű ég az arcán, amiért valamelyik családtagjuk vegetárius lett, s az sem baj, ha a kollégák röstellkedni kénytelenek egy olyan kolléga miatt, aki nem fogyaszt szeszes italt. De ha a sikerkönyvként eladott „ezotérikus” szakirodalmat bújva valaki négykézlábra ereszkedve vonyítani kezd a teliholdra, ha valaki az apró gyermekeit „iskolázza be” ilyen helyekre, vagy pedig féltudásával a „vakok és süketek” között önös egzisztenciát teremt, akkor felmerülhet a gyanúja annak, hogy talán az illető nem egészen értette meg a személyre szóló hívást.

A Kozmosz, az Evangélium, az Ezotéria és a Hívás ugyanis mindig személyre szabott! S erre vonatkoztatva hihetünk bármit, de Hinnünk Bárkinek csak akkor szabad, ha tisztán és világosan érezzük, hogy hite és mondandója minden érdek nélküli, s számára e „tények” anyagi és erkölcsi bázist nem teremtenek. S mivel ezek szerint azzal a szent kötelességgel született a Földre, hogy Hitet adjon másoknak, ezt sohasem a tömeg fejére ülve, nem az embertársai vállára állva, s nem a hátukon jegyzetelve teszi meg, hanem a lehetősége szerint szerényen, mélységes alázattal és alulról mutatja a követendő Utat.

Ha pedig fentiek ismeretében szétnézünk a „próféták, beavatást végzők, nyomakodók, ígét hirdető, akasha krónikában olvasók, jövőbe látók, szellemidézők és vajákosok” között, azonnal megérthetjük, miért tart e témakörök-től a tudomány és az egyház, az állam és az ország, s miért tartanak tőle az emberek.

Az egyszerű ember és a hierarchia

Sokan vagyunk mi, egyszerű emberek, minden tizből legalább hatan. „Hinném én” — mondjuk — „de legalább lenne már valami bizonyosságom ezekről a földöntúli dolgokról!” — mondjuk ismét, s nem tudjuk (mert nem tudhatjuk), hogy a jelenlegi „lelki érettségünkkel” milyen nagyon veszedelmes dolgokkal játszódunk. Talán a legtipikusabb példát említeném, melyről a világért se higyjük azt, hogy nem gyakori!

A jó képességekkel megáldott, műszaki képzettségű materialista ember hetek óta azon rágódott, hogy higyen-e ezekben a dolgokban, avagy pedig a „józan eszére” hagyatkozva élje tovább az egyszerű emberek életét. S egy este,

amikor már nem bírta tovább, csak forgolódott az ágyában, hangosan megszólalt: „Uram! Ha tényleg létezel, küldj valamiféle bizonyosságot nekem!”. S legnagyobb megdöbbenésére egyszer csak azt érezte, hogy teste súlytalanná válva felemelkedik az ágyáról, s lebegve látja odalent - önmagát. Ijedten sikoltott fel az agya, mire ő maga „észhez térve” a padlóra zuhant, s ezt követően két hétig egyfolytában dadogott, bárhol kellett is megszólalnia.

Két hét múlva ismét a kezébe került valamilyen könyv, s ismét elkezdett rágódni: „Hinnék én mindezekben, ha valamilyen formában személyesen is meggyőződhetnék róluk”. Ez alkalommal egyetlen perc sem telt bele, s emberünkön hányinger vett erőt. Ennek utána körbefordult vele a világ, s mire egy sóhajtás után összeszedte magát, ott állt előtte egy halványszürke, karcsú, magas, vegetárius ufonauta. Emberünk bezöldült, nekiesett a falnak, s a küszöböt kaparva csápolta ki a szobából, majd egy hétre betegállományba került.

Az ész bajjal jár, s néhány nap múlva azon kapta magát, hogy ismét a régi téma kereng a feje körül. Éppen a foteljában pihengetett, amikor ismét kitoltak ajkán a szavak: „Ha valóban léteznek ezek a dolgok, nem ártana némi bizonyíték, például itt és most!”... Ám amikor a következő pillanatban a szeméi láttára 45 fokos szögben félrebillent a feje feletti súlyos csillár, s ráadásképpen úgy is maradt egy fél percig, ő egy gyors mozdulattal lefordult a fotelból, s körmeivel a szőnyeget kaparva, szűkülve igyekezett a „biztonságot nyújtó” konyha felé.

Egy újabb héttel az eset után keresett fel az illető, s amikor néhány percen belül kiderült, hogy e jelenség és a reakció számomra nem idegen, így szólt: „Tudja, hinném én ezeket a dolgokat, ha volna végre valami kézzel fogható bizonyíték ezekre vonatkozóan...”.

Ném voltam képes őt megnyugtatni, s nem tudtam neki ezek után mit mondani... Mózes mindhiába faragta izzadva a bizonyágtábláit, ha odalent a hívei néhány napot sem bírtak ki, s minden generáció naponta bizonyágot kér! Mintha a Magasabbrendű Tudatnak egyéb tennivalója sem lenne.

Vegyük észre, hogy mindhiába jönne a „bizonyíték”, ha éretlenek vagyunk a befogadására! „Hiába mondod, úgysem érti” - mondják minden elmúlt korszak nagy tapasztalatú bölcsei. Mert ugyan, mit érhetne el a bizonyítékokra éhes magunkfajta ember, aki valójában úgysem képes továbblépni? Két eset azért még lehetséges:

Vagy gátlástalan emberek karmai közé kerülve csalódní lesz kénytelen, vagy pedig, ha továbbra is „bizonyítékokra” éhezik - ahelyett, hogy abbahagyná a dohányzást, leszokna a húsevésről, meditálni kezdene, elfordulna az anyagi haszontól, avagy végezné a becsületes, hétköznapi munkáját -, pechjére a Hierarchia a legközelebbi sóvárgásakor leküld majd két teljes percre a szobájába egy hétfejű sárkányt, hogy egy kicsit viaskodhassanak egymással...

Ne kínlódjunk, ne siessünk és ne így „törekedjünk”! Csak remélni tudom, hogy akik e könyvet - és az előzőeket - végigolvassák, ennél valamivel több tapasztalattal fognak rendelkezni...

Hogyan keressük az utunkat?

Talán még gyermekkoromban láttam egy filmet, amely kalandos formában, az ókori rómaiakról szólt. A filmben egy bájos fejedelmi hölgyet két ifjú kísért éppen, amikor egy tölgyfa ajtó állta útjukat. Nagy bőszen odalépett a rátartibb, hogy egy elszánt mozdulattal felrántsa azt, ám az ajtó csak nem akart nyílni. Végül már öklével verte, lábával rugdalta, válláival feszegette, mígnem annyira kikészült, hogy az ajtó elé volt kénytelen engedni szerényebb társát is, aki ugyanígy járt. Most már ketten veselkedtek neki, s teljesen kimerülve éppen faltörő kost cibáltak oda, amikor szívük hölgye lépett az ajtóhoz, s egy elegáns mozdulattal, oldalirányba félrehúzta azt.

Hogyan is keressük hát az utunkat? Roppant egyszerű: sohasem a megszokott sémáknak engedelmessé, hanem minden újra nyitott szellemeleggel, minden embertársunk felé elfogódottság nélkül és önzetlenül közeledve, félelmeket, számítás és szorongást nem ismerve. S lehetőség szerint a saját, belső lelki békénk megvalósításával. *Tudjuk, ismerjük és szeressük meg hibáinkat, mert csak ezáltal válhatunk képessé arra, hogy ezeket másokban is elfogadjuk*, magunkban pedig szeretettel javítgatni próbáljuk. Tanulmányozzuk a felszínre került, igazi szellemi tudást, melyből megtudhatjuk, hogy embernek embertől nem kell félnie. Az ember ezen a Földön és ebben az életben csakis egyvalakitől félhet: Önmagától!

Ha pedig valahol az Utunk keresése közben ezotériával, újdonsággal, lelkesítő irányzatokkal, segítőtársakkal, „mássággal” találkozunk, ezek után már könnyedén képesek lehetünk mi magunk is annak eldöntésére, hogy az a társ, az a tudás és az a könyv kell-e nekünk. Roppant egyszerű: ha az a társ, az a könyv, az az irányzat, az a „másság” félelmet, szorongást, büntudatot, gátlástalanságot ébresztene bennünk, vagy rossz szájízt hagyna maga után, nyugodtan dobjuk félre, vagy veszítsük el azt! Higyjük el, ezzel veszítjük a legkevesebbet...

Találkozásom a Fénnyel

Ma is találkoztam egy olyan emberi lényel, akit bár azelőtt sohasem láthattam, a szemeibe nézve mégis pontosan tudtam, hogy valahonnan igen jól ismerem őt. Tiszta, átható tekintet, minden erőszakot mellőző arcvonások, lelki béke és átlátszóság. Semmi maszk, semmi megjátszás, minden gyanakvástól mentes pillantások, még ha emiatt — apró áldozatokként — a hétköznapiok a mai emberi világban kissé nehezebben is telnek.

Éreztem, hogy ebben az ifjú testben sokat szenvedett, igen öreg és igen

bölcs lélek lakik, olyan Lény, aki már a kozmikus Tudás részese, mégsem zavarhattam meg, még a gondolataimmal sem, mert a lélek e tökéletes járműve, ez az emberi test, a jelenlegi földi inkarnációjában még csak tizen-éves lehetett.

Régóta nem titok, hogy egy öreg ember is lehet gyermeteg, s egy kicsi gyermek megnyilvánulásai is igazolhatják a fiatal testben rejlő hatalmas inkarnációs tapasztalatokat.

E fiatal Lény tiszta szemein keresztül a Krisztus-impulzus tekint ránk, s mi észre sem vesszük (ha nem éppen megrontani igyekszünk). A kozmikus Szeretet leküldte sokat tapasztalt idősebb testvéreinket, hogy küzdésünkben lehessen kire támaszkodnunk. Köztünk járnak láthatatlan seregeik, s várják, hogy rájuk ismerjünk végre...

Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, s e szempárból Buddha bölcsesége, Mózes intelme, Salamon ítélete, a régmúlt életek szenvedése és a Jövőben való töretlen Hit tekintett rám. Láttam rajta, hogy „csodavárás” helyett ő maga építgeti istene és lelke új templomát, s mindegy, hogy lány-e avagy fiú, férfi vagy nő: kecses mozdulatairól érzem, már-már megveti mindazokat a tevékenységeket és örömeiket, amelyek csak a fizikai létsíkot érintik, evilágnak szólnak, s amelyek csupán azt célozzák, hogy homályos szemekkel kapaszkodó fizikai testünk minél szerencsésebb, önzőbb és hosszabb életű legyen itt a Földön.

Kicsit szégyenkezem, mert érzem, hogy ő már megértette a Hívást, hiszen szemeiből a lélek lélekhez szól, s ezzel rádöbbsentett arra a tényre, hogy a bennünk rejlő isteni Lény meglelése érdekében, olykor hétszámra, egyetlen percet sem áldozunk.

Nem kérdeném, milyen vallású ő, mert ez teljesen lényegtelen, s jól tudom az ismerőseim köréből, hogy van köztük buddhista, mohamedán, keresztény, zsidó, Jehova tanúja, és „pogány” is. Köztük ez már mind nem lényeges, mert ők szeretettel fogadnak minden embert és minden élőlényt, jelszavuk a „nem ártani”, számára és számomra e vallásos alapok teljesen lényegtelenek, s elegendő, hogy mindegyikük az ősi bölcsességből gyökerezik. Tiszta, nyílt tekintetéből kiolvasható, hogy ő már csak a Szeretetet ismeri, mert a Fény már megérintette őt, s évezredek óta várja, hogy ezt valamiképpen átvegyük Tőle.

Tudom, idejében Rájuk fogunk ismerni, s ahelyett, hogy örülnék neki, ez egy kicsit elszomorít. Az emberi társadalom gyűlöli, és mindig is gyűlölte a „másságot”, mert retteg tőle. Ez az ifjú tekintet a saját jövőnk záloga. De ha a XXI. század máglyái fel fognak lobogni, előre tudom, hogy azokra Ő lesz majd rákötözve. S ahogyan még egyszer rámnéz — én már azt is tudni vélem, (hiszen a szemeiből világosan kiolvasható,) — hogy ezt ő maga is igen jól tudja...

Az 1990-es évek felnőtt lakosságában minden nyolc tiszta szemű nőre egyetlen tiszta szemű férfi jutott. A helyzet mégsem olyan megröszélt, mint inkább figyelemfelkeltő: az ezredvégi inkarnálódások során ugyanis — amint az ebből az arányból kitűnik —, az igen-igen nagy tapasztalatokkal rendelkező lelkek inkább női testet választanak maguknak. Ez pedig arra utal, hogy az ezredvég filozófiájában nagyon is helye lesz valamiféle szelekciónak, vagy inkább „színvallásnak”, ahol is mindenki önmaga döntheti majd el, hogy a lassan kiteljesedő Szeretet, vagy a kaszáló gonoszság pártjára áll-e. Ennyi tiszta szemű nőre pedig — arányaiban — azért van szükség (a 8:1-hez arányt igazolja), mert a jelenlegi emberiség ennél sokkal materiálisabb már nemigen lehet, ezért ezek a „női” lelkek a jelen életfeladatuk mellé ráadásul még azt is vállalták, hogy fejenként egy-egy igen materiális, vagyis végképp elkallódott férfit (általában a férjüket) az életük során megpróbálják „átalakítani”.

Ösemlékezeti szinten a „tiszta szemig” igen sokan eljuthatnánk, ha az emberiség gondolatvilágát nem Ahrimán és Lucifer uralná. Emiatt ezt az ösemlékezést minden hétköznapi tevékenységünk csak homályosítja, s ugyanezt teszik a világvallások is. Aki mégis oly szerencsés, hogy az útjára talált, 7-8 év alatt csillogóvá teheti a saját szemét. Ha azonban időközben ismét az útját vesztené, szemének csillogása 1,5 év alatt megszűnik, elenyésszik!

A csillogó szemek a felnőtt lakosság körében igen ritkák, általában minden 80-100 férfi és nő között akad egy olyan, akinek úgy csillog a szeme, ahogyan azt a Krisztushierarchia megkövetelné. A többiek szeme savószínű és elhomályosult, foltokkal teli, szinte „maszatos”, fénytelen és megtört, s a mai ember szeméből, legyen bátor, nagyképű avagy igen fontos ember, szorongás és félelem olvasható ki.

A szeméi tisztaságát mindenkinek kötelessége lenne megőriznie! (Tekintsünk bele egy kisgyermek átható, tiszta szemébe, s utána nézzünk a tükröbe! Amiről szó esett, az nem szemészekre tartozik!)

A tiszta szem a gondolkodásmód és az életvitel függvénye! Sajnos még e kevéske tiszta szemű ember között is akad néhány, aki tudatosan a mágiák és a gonoszság mellett teszi le a voksát, s ezzel nagymértékben megröszélt másokat. Az ilyen ember csak egyetlen embertípusra képtelen hatni: akinek szintén tiszta a szeme. Mert a tiszta szemű embereknél a steineri 12 érzékszervből legalább 10 ismét működik, vagyis az ilyen embereknek igen jó megérzéseik vannak, s csak a saját akaratukból csaphatók be.

Ettől függetlenül a tiszta szemnek is csupán akkor higyjünk, ha általa Lélek üzen a Léleknek!

Ami most következik, minden generációra vonatkozik, annak ellenére, hogy ezidáig főképpen 35 éven aluliakkal kapcsolatosan vannak tapasztalataink.

Ha egy csoport pozitív lelkületű, tiszta szemű (a szem mindent elárul!), intelligens ember egy helyiségben beszélget — ami véletlenszerűen igen ritka dolog, mert ilyen embereket igen nehéz találni —, a helyiségből, olykor az egész épületből kiszorul a földsugárzás. Ez tény!

Ha egy ilyen embercsoport kirándul, táborozik vagy sétál, az összes Hartmann-háló és vízérsugárzás tisztelettel válik szét előttük! Sajnos az ilyen emberek csak ritkán találkozhatnak, mert mindegyikük a saját kötelezettségeivel, pozitív lelkületének — társadalom ellenében való — megőrzésével és életének fenntartásával küszködik. Az utópia pedig az, hogy értelmes, nyílt-szívű, változást igénylő RÁKBETEG fiatalok néhány hetet az ilyen pozitív lelkületű (nem különféle vallási szektákhoz tartozó!) fiatalok társaságában tölthetnének, együtt kirándulhatnának, élnének, étkeznének (a helyes étkezés nem probléma azoknál, akikről itt szót ejtünk), s emellett, hogy állandóan földsugárzásmentes helyen lehetnének, s gyógyulnának, ez idő alatt többet megtudnának a Magasabbrendű Intelligenciáról és az Univerzumról, mint amit az összes iskolájuk és az Élet ezidáig produkálhatott számukra.

Akikről itt szó esett, nem istenítik a pénzt, s általában nincs is nekik, sokkal többre becsülik az értékes lelki kapcsolatokat. Többnyire mérnökökről, tanárokról, orvosokról, egészségügyi dolgozókról van szó, akik bárhol képesek önmaguk sajátos világát megteremteni (függetlenül atól, hogy hová veti őket a sors), s akkor is képesek példamutató módon élni és alkotni, ha környezetük emiatt nem sokra becsüli őket.

Az önmagunkra találásunk legszolidabb lehetősége, melynek segítségével másokra is rátalálhatunk

Egy igen egyszerű, mégis hatásos módszerről: az ÉLŐFA-TERÁPIÁRÓL ejtsünk néhány szót.

Az élőfa-terápia igen egyszerű energianyerési módszer, s ha nincs is hazai szakirodalma, Keleten komoly hagyományai vannak. Aki valaha is átölelt egy egészséges fát, s közben behunyta a szemét, vagy a hátát a fának vetve elmélázott, biztos lehet abban, hogy ősi ösztönének engedelmességgel, ezt a terápiát alkalmazta. Maga a terápia az egészséges fák — általunk mérhető — bioenergiájának megcsapolásán alapszik. Az elvesztett energiákat a fák rövid időn belül pótolni képesek.

A terápiának három módozatát ajánlom, mert radieszteziái szempontból mindhárom megállja a helyét.

1/ Csendes, lehetőleg közeli és biztonságos helyen, ahová naponta eljárhatunk, nézzünk ki magunknak egy „szimpatikus” fát, mely ezután „kizárólag a miénk lesz”. Ehhez a fához rendszeresen vissza kell járnunk, s ha átölelve vagy hátunkat nekivetve, fejünket nekitámasztva képesek vagyunk beszélni is hozzá, akkor a fa, életenergiája rezgéseit át fogja adni nekünk. Ha csukott szemmel is nyugton maradunk, s a boldogság érzete tölt el bennünket, akkor bármikor nyugodtan hagyatkozhatunk az önbizalmunkra. Ha azonban pillanatonként izgatottan körülnézünk, hogy lát-e valaki bennünket, akkor forduljunk pszichiáterhez, vagy minél előbb változtassunk az addigi életvitelünkön!

2/ Nyugodt, csendes, de távoli helyen, ahová tán többé az életben sohasem juthatunk el, állapodjunk meg egy szép fánál, s fogadjuk bizalmunkba. Ha őszintén felfedtük előtte másnak soha ki nem mondott, be nem vallott titkainkat, már nem volt hiábavaló az utunk.

3/ Valakivel kettesben, akinek szemébe merünk nézni, keressünk egy fácskát! Álljunk egymással szemben, a fa két oldalára! A fa ezúttal ne legyen túlságosan vastag, lehet hajlékony suháng is. A fát közrefogva öleljük meg (egymást), s hajtsuk egymás vállára a fejünket...

Ha olyasmit érzünk, amit eddig még soha, s közben önkéntelenül lehúnyjuk a szemünket, ez még nem szerelem: csak önmagunkkal találkoztunk! Nem kellene a szavak! A csend az, ami e találkozásból bennünk az életünk végéig megmarad. Ha az ölelés közben simogatásra vágyunk, még ez sem szerelem: csupán ismerkedés önmagunkkal. Ha az ölelést csók is követi, a terápia a maga varázsával többé már nem ismételtető!

A csoportlélek-impulzus

Steiner több munkájában utalt arra, de mások is megemlítik, hogy az atlantiszi középidőig az emberi fajt és az emberi tudatot a csoportlélek uralta és határozta meg. Ezt sok szellemkutató és látnok hasonlóképpen magyarázza, s ami ezek összecsengésében figyelmet érdemel, az nem más, mint a „csoportlélek-impulzus”. Mert e csoportlélek-impulzus azóta következetesen kíséri az emberiséget.

Az emberi ÉN-tudat az atlantiszi végső időkre, a faj beavatottjainál kristályosodott ki, hogy az atlantisziaktól a mai emberiség még éppen átvehesse az őstudásnak azon morzsáit, melyekre létét és kultúráját alapozhatja. Amikor történelmünk hajnalán — a példának okáért — Ábrahám kimondta, hogy „ÉN”, abban az ÉN-ben benne rejlett az egész családja is, s neki még igencsak erőt kellett vennie önmagán, hogy ezt az ÉN-t saját magára vo-

natkoztassa. Mert Ábrahám és az EN, Noé és az EN még úgy kapcsolódnak egymáshoz, (ne feledjük, hogy olyan korban éltek, amelyben a szomszédos törzsek tagjai még semmibe vették a másik törzshöz tartozók életét,) hogy ez az ÉN, kimondva erőteljesebb kötelék volt a közössége minden tagjával, mint amit egy vérszerződés biztosíthatna. Ma ezt az ÉN-t és ezeket a neveket úgy szabadna értelmeznünk, ahogyan a Habsburg-házat vagy az Árpád-házat. Az ÉN köteléke olyan erős volt ezeknél az embereknél, hogy Ábrahám családjának, vagy Noé családjának a mindenkori, arra érdemes férfitagja, ismét és ismét felvette atyja nevét, s mindenkor ugyanezt mondta, érezte és gondolta: ÉN! S habár ily módon az Ábrahám-ból Ábrahám-házat, Noéból pedig Noé-házat képeztünk, semmit nem vonhat le e nagy történelmi és bibliai nevek értékéből és nagyságából, ha azt mondjuk: e nagy nevet — hogy fenntartsák —, mindig átvette a következő generáció. Ily módon nem nagy meglepetés, ha egy bibliai név mellett azt olvashatjuk, hogy: élt 630 évig.

Az emberi lélekfejlődés során elsőként fajunk kaphatta meg a tiszta ÉN-tudatot, vagyis az emberi lélek az evolúciós fejlődése során, új feladatokra vált alkalmassá. A csoportlélekhez szoktatott előző lehetőségeinkhez képest ez nem kis dolog, és nem is kis teljesítmény. Nem csoda hát, hogy az egyéni ÉN-tudattal frissiben rendelkező lelkek sora nyomban vissza is élt e nagy kegyelemmel, és az ÉN-tudatból — a ló másik oldalára átesve — Ön-tudatot, önösséget, ÖN-zést faragott. Vagyis alighogy a homo sapiens — fél isteni (atlantiszi) segítséggel — megtudhatta, milyen is ez a nagy-nagy kegyelem, határtalan önzést épített ki önmaga és szűkebb közössége köré.

Mivel pedig a Magasabbrendű Tudatunk célja nem ez volt, furcsa módon, de teljességgel észrevétlenül kísér bennünket a csoportlélek-impulzus, az atlantiszi végső idők óta. Kísér, és kísért, ki hogyan nevezné, hiszen valamennyi történelmi korunkban mindkét variációra bőven található példa.

Ábrahám nagy leckét kapott az ÉN-ből, s igencsak kikövetelte tőle a Teremtője, hogy amikor kimondja, hogy ÉN, akkor ebből a fogalomból még a saját fiát is felejtse ki! S Ábrahám megláthatta, hogy amennyiben Hite van, ez az ÉN-tudat nem veszélyeztetheti a családját. Mert ez kellett, hogy legyen az első lépcsője annak, hogy ezzel a „szűkre szabott” ÉN-tudattal elfogadhasunk másokat, más törzsbé, más nemzetségbe való, más felekezetű, más hitű, más világtájról született embereket is. S lám, mihelyt Ábrahám megértette a „leckét”, fajunk lassan felhagyott az emberáldozatokkal, s még lassabban ugyan, de megtanulta tisztelni a vért.

Sorra kipróbáltatta velünk a csoportlélek-impulzus a szabadság, egyenlőség, testvériség eszméit, s ezt próbálgattuk, amikor a „Hazáért!” felkiáltással, kardot kivonva rohantunk az ágyútűzbe — és a halálba.

Ma is itt él velünk a csoportlélek-impulzus, kísér és „kísért” is bennünket. Kísér, amikor a sportolóinknak drukkolunk, s „kísért”, amikor a bőrfejúek, csövesek és galerik ÉN-tudatot előlő tevékenységét kell elviselnünk.

Ezek után immár felmerülhetne bennünk a gyanú, hogy ez a csoportlélek-

impulzus nem véletlenül kísér bennünket az irdatlan messzeségből és múltbéli ködös homályból újra és újra ránk találva.

A csoportlélek-impulzus éppen olyan élő szellemi rezgés, mint amilyenek a Kozmikus Szeretet-impulzusok és a Krisztus-impulzusok, s összességében a lelki evolúciós fejlődésünk tendenciájára hívja fel a figyelmünket: igenigen távoli, de immár látható feladatunk az, hogy mielőtt a Felsőbb létsíkok magasabb szellemi régióiba juthatnánk, (ahol majd fizikai test, éhezés, szomjúság, fájdalom, izzadság és fázás-érzet nélkül folytathatjuk tevékenységünket,) az ÉN-tudatunkkal felvérteződve minden emberi lénynek el kell jutnia odáig, hogy a Kozmikus Szeretet alaptörvényét megtapasztalva, s immár kozmikus intelligenciával felvérteződve, magasabbrendű östudatával ki-kilefaragja önmagából az önösséget, az önzést, hogy *amikor kimondjuk azt a szót, hogy ÉN, akkor abban benne legyen az az önkéntes áldozat*, mellyel emberi gyökérfajunk minden egyes egyede önként kéri és kívánja, hogy a csoportlélek-impulzus - mint új vallás - beteljesedjék rajta.

Amikor kimondjuk azt a szót, hogy ÉN, abban a szóban az érzéseinken keresztül legyen benne a Föld-anyánkkal és az élőlényekkel való teljes azonosulás, s minden élő tisztelete.

Hatalmas evolúciós ugrás ez a lélek számára, olyan hatalmas, hogy ennek megvalósítását csak a Vízöntő-korszak vége felé kéri majd számon tőlünk. Ugyan nem ettől a kétezer-egyszáz-valahány évtől függ az, hogy sikerül-e mindegyikünknek ugyanezt önmagában megvalósítania, de abban a kimondott ÉN-ben benne kell hogy legyen az ÉN-tudattal megtapasztalt vallamennyi kozmikus érzés, s az ÉN-tudatunk önkéntes elvetése is. Mert amikor majd oda jutunk, hogy egy vadidegen embernek azt mondjuk: „gyere be, a házam a Tiéd”, s ő, bárki legyen is, éppen így fog érezni velünk szemben, akkor érthetjük csak meg, hogy ÉN-ünk a mai, önös értelemben — örökre elveszett.

Am az az ÉN, melyet helyette megkapunk, a csoportlélek-impulzus szellemében egy olyan ÉN lesz, melyben a szellemi régiók és a fizikai testben élők közössége jobban egyesül, mint ahogyan mi manapság kimondanánk azt a szót, hogy MI. S amikor ilyenformán az Enyéből Tiéd lesz, s Miénk, akkor észrevehetjük majd, hogy hívnak bennünket...

Ez az a bizonyos „keresztre feszítés”, melyet a személyre szabott Evangéliummal, kinek-kinek önmagának kell — önmagán — végrehajtania, s kinek-kinek önmagának, önkéntes véráldozattal kell önmagában felépítenie azt a bizonyos új templomot. VÉR=TUDAT! Vagyis az önkéntes véres áldozat — ne értsük félre — nem kiontott vért, hanem olyan tudati változást követel meg tőlünk, melyek a földi inkarnációk sorozatán át, közelebb vezérelhetnek bennünket ehhez a csoportlélek-impulzushoz, s hogy amikor majd ki kell mondanunk a majdani kozmikus tudatunkkal, hogy ÉN, abban egy morzsácskányi se lehessen abból, ami csak az ENYÉM!

Ez pedig nem lesz egyéb, mint önkéntes jelentkezésünk, felvételünk és magabiztos, félelem nélküli belépésünk abba az ÚJ SZÖVETSEGBE, melyben

egymás kezét fogva áll majd zsidó és keresztény, buddhista és mohamedán, s mindenki, aki erre „megérett”. Mert mindazok, akikben e sorok olvastán gyűlölet lángja lobban, vallási hovatartozásuktól függetlenül — még az ÓSZÖVETSEG lapjai között botorkálnak, és menetelnek.

Említettem, időnk van, bőségesen. S a közeljövőben lesz még egy ezredvégünk is. De veszélyben csak azok lesznek, akik a félelem, a szorongás, a kétségbeesés és a meghasonlottság útvesztőjét vállalják fel, hagyva, hogy a még kiforratlan önös tudatuk és az ösztönlényük vezesse őket. Ahelyett, hogy rájönnének: azért kapták az ÉN-tudatot, mert ezzel a kezükbe kerülhetett a gyeplő, amellyel kinek-kinek önmagának kell a tudatát és a lényét alakítania.

A pont és a vonal, az egyenes és a sík...

Ha bárhol a világban létezne egy öntudattal rendelkező pont, meg lenne győződve arról, hogy ő maga a kiterjedés nélküli tökéletesség, és semmit nem ismerne el, ami pontszerű lényébe nem illene bele. Rajta kívülálló történést nem ismerne, s pontszerűségéből adódóan képtelen lenne felfogni bármiféle kiterjedést, vagy irányt. Ebből adódóan vitába sem kezdene arról, vajon rajta kívül létezhet-e más pont is, s beleőrülne annak gondolatába, hogy esetleg létezhet a pontok sokasága, az egyenes.

Ha a világon létezne Tudattal rendelkező egyenes vonal, számára teljességgel természetes lenne, hogy létezik a pont, hiszen belátná, hogy ő maga is pontok sokaságából áll. A pontot olyan alapegységnek tekintené, melyből mértékegységet is alkotna távolságról, sebességről, gyorsulásról... Ami azonban a kiterjedést illeti, csupán két lehetőséget fogadna el: előre, és hátra. Nem foghatná fel, hogy mit jelent a jobbra és balra, hiszen ilyen irányú tapasztalata nem lehetne. Látása „csőlátás” lenne, s kettétörne annak gondolatára, hogy esetleg oldalra is lehet nézni.

Ha létezne a világban Tudattal rendelkező sík (mondjuk egy asztallap), módjában állana végtelen számú egyenes és görbe vonalat, valamint pontot felismerni, melyek „természetesen” mind-mind rajta helyezkednének el. Tudná, merre van a jobbra és a balra, de a fejét felemelni képtelen lenne, hiszen ez „sík-szerű” logikájába semmiképpen nem férne bele. Alapegységének tekintené a pontot és az egyenest, de azt a feltételezést, hogy rajta kívül más sík is létezhet, nem fogadhatná el.

Tételezzük fel, hogy létezik Tudattal rendelkező tér. A tér szerencsés helyzetben van, mert rajta keresztül nyilvánul meg az anyagi világ. Alapegységének tekinti a pontot, egyenest és a síkot, s velük a legkülönbözőbb fondorlatos tevékenységekre képes. Mindent elfogad, ami az őt is alkotó három dimenzióba beleillik, de mereven elhatárolja magát attól a gondolattól, hogy létezhet olyan tér is, melyben több, hozzá hasonló, három dimenziós tér is

elfér.

Ha létezne olyan, öntudattal rendelkező négy dimenziós tér, mely elgondolkodna önmagán, bizonyosan alapegységének tekintené a pontot, amelynek sokasága egyenest alkot, tudná, hogy az egyenesek sokaságából áll a sík, s a síkok sokasága alkotja azokat a három dimenziós tereket, mely három dimenziós terek alkotják őt. S míg az egyenes metszete lenne a pont, a sík metszete lenne az egyenes, a három dimenziós tér metszete lenne a sík, a négy dimenziós tér egy-egy metszete lenne az őt alkotó, számtalan három dimenziós tér. A négy dimenzió úgy lapozgatná önmagában a három dimenziós földi erőtereket, mint ahogyan mi lapozgatjuk a földi erőterben a füzetlapokat. A négy dimenziós tér számára csak éppen annyi lenne egy földi atomháború, mintha nálunk, a mi világunkban kissé elmázolódna egy utcasarki falragasz.

A négy dimenzió végtelen számú földihez hasonló erőteret ismerne, de mivel az anyagi világok a három dimenziós terek sajátjai, a négy dimenziós tér a saját legkülönbözőbb három dimenziós tereit különleges fényszögű rezgéseként látná át, s ahhoz, hogy bármit is eggyel alacsonyabb dimenzióban átéljen, a rezgéstománnyait megváltoztatva, „materializálódnia” kellene. S az már csak természetes, hogy a négy dimenziós tér képtelen lenne felfogni, hogy létezhet öt dimenziós tér is.

Összefoglalva; párosítsuk a fenti következtetéseket:

pont	és	egyenes
egyenes	és	sík
sík	és	tér
tér	és	magasabb dimenziók

Ha az egyenes végtelen számú pontból, a sík végtelen számú egyenesből, a tér pedig végtelen számú síkból áll, miért szakadna meg ez a törvényszerű folyamat — esetleg a szűkagyú emberi logika miatt itt —, s miért ne lehetne, hogy a magasabb dimenziók végtelen számú térből állanak? S ugyan már, miért lenne kivétel a mi (egyetlen?) „világunk”?

Szűkre szabott emberlétünk ezen elképzelésekkel szemben igen sok buktatót talál, s e buktatók létjogosultságát a „normális” fogalma szentesíti. E beszűkült értelmet csak úgy láthatjuk át, ha rövid időre visszatérünk a síkhoz, vagyis az eggyel alacsonyabb dimenziószámhoz.

Majdnem bizonyos, s teljesen érthető, hogy a sík megrettenne a tértől, s halálfélelem töltene el emiatt. Mert hogyan is élné meg a sík például egy ingaóra gömbjének ide-oda mozgását? A Semmiből megjelenne egy rajta (vagyis éppen a síkon) átrezgő pont, mely először kicsi, majd nagyobb, végül ijesztő méreteket öltő koronggá növekedne, majd pontként ismét megszűnne létezni. S hová tűnt? a „nemlétezőbe”? Mert a sík, a füzetlap, mindig csak a rajta éppen átrezgő átmérőt lenne képes érzékelni.

Éppent így, ha egy lándzsával átszúrnánk a füzetlapot, a füzetlap a lándzsa méreteire semmiképpen nem tudna következtetni, s ha papírlapra rajzolnánk egy néhány centiméternyi átmérőjű korongot, ez a lap semmikép-

pen sem hinné el, hogy az a kicsike korong a földi erőterben esetleg egy százezer kilométer hosszú, nagyfeszültségű távvezetékcsodrony, a maga iszonyatos tömegével együtt.

Nos, tökéletesen ehhez hasonlóan, az elénk kerülő szögecske negyedik dimenziós rezgésvetülete tehervonatnál hosszabb kiterjedést feltételezhetne, s a negyedik dimenzióban otthonosan mozgó emberi gondolataink — attól függően, hogy pozitívak-e vagy negatívak —, több dimenzióon keresztülrezgő lavinákat indíthatnak meg.

A tized fontossága

Évszázadokig tiltakoztunk ellene, hiszen nem ismerhettük szimbolikus lényegét. S most, hogy már nincs, ismét vissza fog térni hozzánk. Megijedünk persze nem szükséges, hiszen immár nem lesz kötelező, s mégis, aki önmagában az új templomot építi, önként fog hajlani erre. A „tizedről” van szó, melynek szimbolizmusa ily módon az önnevelésünk legtökéletesebb eszközévé válhat, s nem csekély elvárás — önmagunkkal szemben.

Persze közben el kell felejtünk a keservesen összekapargatott pénz-beszolgáltatást, el kell felejtünk a papoknak szánt legsilányabb jószág „áldozatát”, s el kell felejtünk a tavalyelőtti, kukacos dió maradékának „felajánlását”!

Mi hát a tized? Lelki érettségünk ugródeszkája. Alap, melyről továbbléphetünk. Alap önmagunkról — önmagunknak — önmagunkhoz. S nehogy azt higgyük, hogy ez könnyű feladat! S ha valaki előveszi a „buzsáját”, mondjuk neki rögtön, hogy tegye csak nyugodtan el. Mert nem erről van szó...

Vegyük hát sorra:

- Tized, az étkezésből...

Kényszeres evést is írhattam volna, hiszen majdnem minden magyar ember így és ezt (t)eszi. A magunkfajta ember — ha módjában áll — a halál információját lehetőleg nem veszi magához, amellet maximálisan tiszteli az életet, vagyis jobbra már elhagyta a húsevés kényszerét, vagy éppen most küszködik vele. Miért írom ezt? Mert a tizedet illetően önmagunk jelképes „odaadásáról” van szó — vallási hovatartozás nélkül! —, s e jelképes gesztus nem engedtet meg velünk, hogy káposztából annak földes gyökerét, sárgarépából a kidobandó zöldjét, maradék kifőtt tésztákat, lerágott csülköket „vonjon meg” magától az ember! Ezzel ugyanis új templomot önmagunkban nem lehet építeni, s Új Szövetséget a Magasabbrendű Tudattal nem lehet kötni! Mert aki erre pályázik, az tovább botorkálhat az Ószövetség oldalain a jó öreg próféták felügyelete mellett. Nos, megijedni különösebben nem kell, mert amiről írok, az mai magyar értelemben nem vallásosság!

Mit ajánlhatunk tehát fel önként és kinek? Mondjuk veszünk egy zacskó

szőlőt, kikeressük belőle a legszebb fürtöt, amit feltétlenül magunknak tartottunk volna meg, esetleg olyasvalakinek ajánlanánk, akit nagyon szeretünk, s most erről a csodálatos fürt szőlőről lemondva, felakasztjuk azt egy erdei mogyoróbokor ágaira, leejtjük a friss avarba, vagy egyszerűen egy villamosmegállóban letesszük a padra, felakasztjuk egy drótkerítésre. Ne feledjük, önmagunkat „nevelgető” áldozat az, amit vállaltunk! S ne féljünk, a szőlő nem fog megromlani, mert a továbbiakban ahhoz semmi közünk! Ne nézzünk hátra, ki az a piszok alak, aki lehajol érte, hiszen önként mondtunk le róla! Hogy pedig ezen önkéntes áldozatot ki és ki által veszi magához, ahhoz ismét csak semmi közünk, az már ne legyen a mi dolgunk!

Ugyanezen téma másik variációja: tized a kényszeres evésből... Ezt nem kell magyarázgatni: elemi esetekben minden tíz evésből egyet, haladóknak minden tíz nappól egyet ki kellene hagyniuk. E megoldás azonban kínos odafigyelést igényel, emiatt célszerűbb, ha hetente egy napot böjtölünk. Nem fogjuk elhinni, milyen hallatlan mélységekig a gyomor uralma alatt állunk! Ez még a sokadik sikertelen kísérletünk után sem fog kiderülni, csak akkor, ha már túltettük magunkat a gyomor uralmán, s elmondhatjuk, hogy például „Hetente rendszeresen, a hétnek ugyanazon a napján nem eszem”. S ez idő alatt sem gyümölcsöt, sem szilárd ételt nem szabad enni, amit ez idő alatt elfogyaszthatunk, csak gyógytea lehet, vagy tiszta víz.

- Legnagyobb áldozatunk: az Idő...

Egyetlen hét százhatvannyolc órából áll, s az idő, amint tudjuk: pénz. De nekünk az Időből kell áldoznunk, mégpedig minden földi létsíkon eltöltött időnk tizedrészét. (Ne akarjunk túlságosan sokat, ez kizárólag a 35. életévüket betöltött nőkre és a 40. életévüket betöltött férfiakra vonatkozik!) A fiatalabbaknak ezt még nem kell gyakorolniuk... Higyük el, ez már „vérre megy”! Mert ez azt jelenti, hogy ennek a 168 órának a tizedrészét, vagyis 16,8 órát, tehát heti kétszer nyolc órát fel kéne áldoznunk, mégpedig önkéntes, szeretetteljes, viszonzást nem váró ADÁS-ra. Félre ne értsük, ha valaki elhatározza, hogy heti két napot pihen, kirándul, elmélkedik, az nagyon helyénvaló, de ezúttal nem erről van szó! Hanem bármiféle, ingyenes karitatív tevékenységről, idős emberek szeretetteljes ápolásáról, önkéntes szakmai tanácsadásokról stb.

Akad ilyen buta alak? — kérdezné a Kedves Olvasó. Tessék elninni, akad! S az esetek többségében meg sem fogalmazódott bennük, hogy a tized szimbólumának végrehajtásáról van szó. Vagyis az ilyen emberek egyfajta lelki kényszernek engedelmessé azért teszik, amit tesznek, mert egyszerűen ezt így tartják helyesnek. Nos, jómagam is hasonlóképpen cselekszem, s már évek óta ugyanezt tettem, mire 1993 telén sikerült rádöbennem, hogy ez nem egyéb, mint a tized fontosságának szimbolikus üzenete, vagyis egészen egyszerűen: *belső lelki kényszer az önnevelődésre!* S ámbár hetente ingyenes előadásokat is tartok — jóllehet amelyek egyesületnek módjában áll, előadói díjat azért fizet—, mindezekről függetlenül: minden kedden és csütörtökön

tudvalevőleg ingyenes tanácsadást vállalok, s hogy ne kelljen rám oly sokat várnia a rászorulóknak, a keddi napokon nem eszem, csupán gyógyteákat iszom. Nos, erről a továbbiakban csupán csak annyit, hogy ez idő alatt nem haltam éhen, s nem ment tönkre a családom. Ehelyett emberi kapcsolatok ezreire tehettem szert, és sorozatban találkozhattam — ezen „áldozatom” eredményeképpen — olyan emberi lényekkel, akikkel már sok-sok földi inkarnációval ezelőtt is társak és szövetségeseink voltunk a Föld nevű iskolában!

- Tized a tapasztalatainkból...

Ez jórészt az előbbiekhöz kapcsolódik. A tapasztalatait mindenki azért szerzi, hogy azokat továbbadhassa. Erre pedig nőknél 35, férfiaknál pedig a 40 éves életkor már éppen megfelelő. Kérek azonban mindenkit, hogy aki esetleg már tizen-, vagy huszon-éves korában nagyon sokat tud, nagyobb nyilvánosság előtt tovább ne adja azt! Mert ami ebben az életkorban megalapozott tudásnak tűnik: morzsája csak annak. S ez vonatkozik a művészetekre is...

- Tized a stresszből...

A magyar ember a hétköznapjait (és az ünnepnapjait) javarészt stresszhelyzetben tölti. Ha ennek ismeretében elhatároznánk, hogy ezentúl csak minden tizedik izgalmat, idegességet, „nagy zabálást”, „főnöki pillantást” fogjuk komolyan venni, önmagában már az is jelentős változásokat eredményezne, az egészségünk javára.

A heted és a hét

A 3 után a 7 az emberiség legkedvesebb száma. Hét évenként kicserélődnek a sejtjeink, a 7. nap mindig a pihenésé, 7 évenként alapvetően változik az emberi természet és az emberi létminőség, s 7 évenként az ember egy szellemi feladattal előrébb lép(!).

A 7. napot munkával tölteni bűn volt, s ezt még István királyunk is igen nagy szigorral büntette. Mivel pedig 6 nap becsületes munkát követően az ember képtelen 1 napot henyélve vagy vakaródzva eltölteni, nyilván valahol itt rejlik a lényeg, s a megoldás is: a 7. nap az összegzés, a mérlegelés, az Elmélkedés napja kell hogy legyen, s ezzel egyidejűleg telik még belőle az örömteli pihenésre is.

A hét 7 nappól áll, s ez időbeosztásunk alapvető egysége: a Hold-hónap negyed része, melyet — anélkül hogy tudnánk róla —, egy hetes ciklusokban egy-egy őselemnek szentelt az emberiség. Ezek az őselemeknek szentelt heteken, tehát az év minden napján, de hetente és naponta váltva (és sorrendben avagy sem) a 7 ősprincípiumnak hol egyike, hol a másika ügyel ránk, emberekre, s a feladatuk nem csekély: mindegyikünkön be kell hajtaniuk azt az általunk önként (!) vállalt életfeladatot, melyről a megszületésünket követően jobbára mindegyikünk szeretne megfeledezni.

Nos, sok embertársam számára emiatt nem is a tized, hanem a „heted” a mérték. Ők a hétből egy napot pihennek, egy napot böjtölnek, egy napot Másra száznak.

Az Ószövetség java részén végigvonul az ősi szokás: aki a hetedik 7 esztendejét tölti a Földön, azt 7 évig a közösség köteles eltartani. Vagyis aki ezidáig, azaz 42 éves koráig nem gondolt volna őseink közül ilyesmire, azt ezáltal vezették rá az elmélkedés és önmagunk felé fordulás szükségességére. Akik pedig ezt önmagukban megvalósították, a következő 7 év periódusában már elmondhatták az unokáiknak: „Heted-hét országon is túl jártam”...

Az ahrimáni energiák másodlagos hatása

Rudolf Steiner szerint az embernek 12 érzékszerve létezik, ebből a hétköznapi életben közismerten ötöt szoktunk megnevezni, s a többi hétről nincs tudomásunk. Materiális földi feladataink végzése során a közismert öt érzékszerv látszólag tökéletesen elegendő, s gondot e lehetőségek szűkössége csupán akkor kezd okozni, ha az ember megérzi a matéria korlátait, s a Hierarchia hívását.

Az ahrimáni energiák elsődleges hatása és legfőbb elvárása, hogy valamennyi emberi lény próbáljon az öt közismert érzékszerve bővületében megmaradni. Akit pedig az öt érzékszerve a befolyása alatt tart, azt egy cukrászdai krémes, egy esti krimi, egy kéjelegve kielégített kényelmi szempont a legkedvezőbb ahrimáni irányba, mézesmadzagon rángathat.

Az ahrimáni energiák másodlagos hatása, hogy aki az öt érzékszerve bővületében él, s nem igyekszik ezeket uralni, az tökéletesen képes elnyomni önmagában a steineri 12 érzékelési képességből a maradék hetet.

Aki tehát a saját testét jó járműként képes kezelni, s megpróbálja azt (a lehetőségei szerint és az egyre gyarapodó tudásának megfelelően) maximálisan „karbantartani”, egyúttal uralni lesz képes a biológiailag beazonosított öt érzékszervét, s ennek eredményeképpen megnyílnak számára a szervileg be nem azonosítható, eddig elnyomott érzékelési képességei, mégpedig a fizikai testének ismerete és az azzal kapcsolatos „gondviselése” arányában, esetleg mind a hét rejtett érzékelőképességére szert tehet.

Az öt érzékszervünk valamennyiét pedig — nem kis akarattal —, de minden ember képes lenne uralni! Vitára legfeljebb csak az adhatna okot, hogy vajon az egyensúlyérzékelő képesség hányadik is lesz e 12 között?

Steiner után — szabadon

Az ősi misztériumokból, apáról fiúra szálló gyermekmesékből és a látokok tapasztalataiból kikövetkeztethető, hogy az előző emberi korszakok (vagyis a lemúri és az atlantiszi emberiség) kultúrája és technológiája java-részt a mágián alapult. „Könnyű dolguk volt” — mondhatnánk, s csak akkor lepődünk meg, ha rá tudunk csodálkozni arra, hogy valójában mi magunk voltunk a lemúri és atlantiszi ember is, de a szárnyaló lélek evolúciós folyamatai jelenleg más jellegű feladatokat és próbatételeket követelnek meg tőlünk.

Nem sok vitára adhatna okot, hogy sajnos az atlantiszi testünk lecserélése óta sem sokat komolyodott fajunk, hiszen abban az időben is öltük egymást, s ma sem teszünk egyebet, talán csak a módszerek változtak. Persze panasz-kodnunk nem szükséges, hiszen azóta az emberi lélek fontos feladatokat kapott és próbált megoldani, s ilyenformán az atlantiszi korszak meghasonlottsága is feledésbe merült.

Igen jellemző módon a régebbi korszakokat mindig a mágiával próbáljuk összekapcsolni — s tesszük ezt jelen pillanatban is —, s ily módon próbáljuk meg csodálni azt, ami akkortájt volt teljesen természetes. A mai korok embere az atlantiszi időkben meg nem élt volna, mint ahogyan az atlantiszi ember sem lenne képes korunkban — és köztünk — megélni. Mégis fontos tudnunk, hogy tevékenységeink java része ma is a mágiával azonos. Csupán azt a természetes tevékenységet, melyet a régiek mágiának neveztek, mi elneveztük időközben tudománynak, hivatalos orvoslásnak, biológiának, kémianak, fizikának, anyagmegmunkálásnak stb. Ahelyett, hogy rájönnénk: ez ma ugyanaz, mint a régieknek a saját mágiájuk, a régiek tudományát ledegradálva, őseink sok esetben számunkra érthetetlen tevékenységére ragasztjuk rá a „mágia” elnevezést, hogy a mi valamennyi „mágiánk” ezáltal mint „tudomány” tűnhessen fel. Pedig a mágiáknak is vannak és voltak törvényei, s az emberi szellem minden korban csak azokat a mágiákat fogadta el, amelyek lehetővé tették, hogy az ember segítsen másokon, s amely az emberiség és a természet szolgáltaiban állt. Mióta az emberi szellem köztünk él, minden egyébnek a neve fekete mágia, legyen bár az szellemidézés, kőolajkitermelés, vagy operáció.

Az a fajta mágia, melyet az atlantiszi ember alkalmazott, olyan érzékszerv volt, ami az emberrel a szeretet jegyében vele született, avagy sem. A mágia ma sem tanulható, amennyiben a régi korok tudására gondolunk. Tanulhatók a mai mágiák: a kertészet, orvostudomány, fizika, stb., de a régi mágiák — amennyiben valakinek tanulnia szükséges —, még ha a korszellemnek megfelelő elméletük és gyakorlatuk is születik, bizonyosan tévútra vezetik alkalmazójukat, s ily módon több kárt okoznak, mint amennyi hasznot általa remélni lehetne. *Mágia és haszon nem viselik el egymást!* S ha bármilyen formában is megférne egymás mellett a régebbi korok mágiája és a mai haszon,

akkor az bizonyosan nem a szeretet mágiája, még ha látszólag segíteni is képes.

A mai korszak mágiái (a fizika, kémia, orvoslás stb.) a mai kor emberére szabott tevékenységek. A régebbi emberi korok mágiái, akár ha ősrégi emlékek formájában is felültenek bennünk, s különösen, ha a szeretet jegyében törnek fel, szívünkben élnek és saját mélységeinkből táplálkoznak, nem okozhatnak nagy bajt. De kínosan ügyeljünk arra, hogy ezeket a ma mágiának nevezett ősi tudományokat (foglalkozások és gyakorlatok formájában, erre készülve és akarattalosan) 21 éves korig egyetlen fiatal se tapasztalhatta meg! Adottságokkal éppen vízöntőkori fiataljaink rendelkezhetnek, de amíg a tanulmányaikat be nem fejezik, szakmájuk nincs, egzisztenciát nem teremtenek, párt nem választanak, lakást nem építenek, gyermekeiket nem nevelik fel, mindaddig nem a mágia a dolguk, hanem a „matéria”!

A mágiát illetően, mint ahogyan az várható is volt, a jövő negyedik dimenziót is feltételező — anyagtalan — fizikája, mivel képtelen volt ellenállni a materiális vágyaink pergőtüzének, a megszületését követő néhány órán belül, minden lehetséges fejlődési irányban fekete mágiává aljasult, régi és új értelemben egyaránt.

Csupán ismétlésekbe tudok bocsájtkozni, s teszen ezt majd még egyszer a könyv vége felé. A jövő orvosa lelki gyóntató is, a jövő lelki gyóntatója orvos is, a jövő fizikusa és kémikusa mágus is, a jövő mágusa pedig fizikus, kémikus, sőt biológus is kell hogy legyen! *A Teremtés a négy dimenziós világnak sarkalatos részét fogja képezni, ebben a négy dimenziós tudományban, orvoslásban és lelki tevékenységben azonban egyöntetű igényként fog megjeleni egy elvárás is: Istent nem emlegetni, hanem majd Cselekedni kell!*

Hol kezdődik a mágia?

E fejezet nem lesz valami hosszú, de annál mélységesebb lényegre takar. Miután az egyik ember a másik tevékenységében véli felismerni a mágiát, s az egyik vallási felekezett a másikat vádolja ezzel, az igen nagyfokú bizonytalanság miatt emberek mutogatnak egymásra, s ha bárkire — többen — rábizonyítják, hogy tevékenysége nem egyéb, mint mágia, akkor az illető gyorsan hozzáteszi, hogy „Igen-igen, de fehér mágia”.

Másutt már szót ejtettünk arról, hogy bármely hétköznapi tevékenységünk egyenrangúan, vagy súlyosabban is latba eshet, mint maga a mágia, *néhány embertársunk pedig éppen arra büszke, hogy fekete mágiával, anyagi ellenszolgáltatásért másoknak ártani képes.* Ez utóbbiakat egyáltalán ne irigyeljük, s lehetőleg ne is tartsunk tőlük! Csekélyke „földi” örömükért sok-sok eljövendő földi inkarnációjukkal fognak „vezekelni”.

A mágia megnyilvánulásai az élet minden területére kiterjednek, az

ördögűzéstől az operációig, a megérzéseinktől az atommag-hasadásig. Jelleget tekintve gyakorta előfordul, hogy ami az egyik ember kezében becsületes munka, az a másik kezei között mágiává válik, s az is lehet, hogy egy-egy élet-helyzet vagy érzelmi szituáció következtében ez a bizonyos „határ” hol jobbra, hol pedig balra tolódik. Azt azonban mindenkinek éreznie kell, hogy hol is kezdődik a mágia:

A MÁGIA (AKÁR FEKETE MÁGIA, AKÁR FEHÉR MÁGIA), MINDIG OTT KEZDŐDIK, AHOL KEZDETÉT VESZI A TUDATLANSÁG, AZ ANYAGI ÉRDEKELTSÉG, A BIRTOKLÁSI VÁGY ÉS A BECSVÁGY! Önmagában tehát sohasem valamiféle eljárás a mágia, hanem önző embert céljaink tehetik csak azzá. Ha egy parasztbácsi könnyező szemekkel a tenyerét ráhelyezi unokája fájó testrésztére, ez bizonyosan nem minősül mágiának. Annál inkább mágia, sőt fekete mágia az, ha a legújabb típusú hidrogénbombán 1000 jól fizetett kutató dolgozik.

A gonoszságról

A tavaszi szellő, miközben a fellegekkel játszadozik, földközébe jutva olykor megérinti a Föld felszínét is. A magasabb dimenziókból a matériában történő megtestesülést ehhez hasonlatos „érintésként” kellene értelmeznünk, vagyis ezen érintés, az evolúciós fejlődése során határtalan lehetőségeivel játszadozó lélek számára: a testet öltés az anyagban. Mert a fájdalmat és a szenvedést, az éhséget és szomjúságot, a hideget és meleget, a gondolat és a hideg anyag ütköztetését csak fizikai testben lehet megtapasztalni.

Mindez a Szeretet kozmikus törvényeinek keretei között zajlik, mely szempontból a rossz nem egyéb, mint a felszabadult, de helyét még nem lelő jó, vagyis az ilyenformán céltalan és vaktában működő nyers fizikai vagy szellemi erő, a poláris világnak, vagyis a lelki evolúciós színházi díszletnek nélkülözhetetlen velejárója.

Emberi környezetünkben a testet öltések sorozata, a materializálódás a gonoszságot automatikusan létrehozza, hiszen amennyiben minden azonnal a „helyére” kerülhetne, a Föld nevű iskolára az emberiségnek semmi szüksége nem lenne. A poláris világ velejárója, hogy a világosság nem értelmezhető sötétség nélkül, meleg nem lehet hideg nélkül, fehér nincs fekete nélkül, s „a rögöz kötött jó” önmagát semmisítené meg, ha nem létezhetne a rossz. A Rossz tehát a Jó poláris párja, az ember lelki fejlődését szolgáló Feladat.

A gonoszságot, a bűnt, meghasonlottságot, rettegést és félelmet a felsőbb dimenziók képtelenek befogadni, hiszen ott ilyesmi nem értelmezhető. Mindezeknek nagyon is szükséges helyei az emberi és ember-közeli világok. Gonoszság csak ott létezik, ahol ember létezik, s csak azokban a dimenziókban értelmezhető, melyekbe az ember aurái, éteri, asztrális lénye, és gondolatai

elérnek. Ezek az alapvetően „materiális és matéria-közeli” tulajdonságok nem is annyira az emberhez, hanem fejlődési lehetőségképpen a matériához kötődnek. Kegyetlenség-e avagy sem a Föld nevű iskolában, de „tananyagként” jelenleg az ember hivatott arra, hogy azonosuljék a gonosszszal, majd egyre több ilyen irányú tapasztalattal felvérteződve, ahol csak lehetséges, önszántából kerülje el azt.

A helyét nem találó, de szüntelenül kereső Jó, az emberi világunkban alakulva, s helyét — még — nem lelve, olyan érzelmi rezgések és negatív romboló energiák vetületévé válik, mely az emberi faj gondolatainak keresztül újra- és újraképződve, az ember-közeli szférákban önmagából folytonosan újratekinti az emberi fajt építő legdrasztikusabb energiát, a Sátánt. A Sátán pedig, mint az emberi faj szellemi terméke, létrehozta önmagának — ha kell —, még a kénköves poklot is, s minden lehetőséget megragad — visszahatva a Föld sarában leragadt emberre —, hogy önfenntartó erővé váljék. A Sátán olyan eszme, mely az emberiség jobbítását célzó törekvések egyike, s pusztába kiáltott eszme is maradt volna, ha az emberi faj - kegyelemképpen a Föld nevű iskolát ki nem próbálhatta volna. Ily módon a Sátán (mint eszme) abban a pillanatban vált önfenntartó erővé, amelyik pillanatban az ember (mint eszme) a felsőbb dimenziókból a Földre került.

Minden Hierarchiának, minden fejlődő lénynek, minden fizikai létsíknak meg kell hogy legyen a maga néven nevezett Sátánja, mert a Szeretet törvényei kényszerítik ki, hogy minden lény, amikor a fejlődésében arra a szintre érkezik, önerejéből kerülje el mindazt, ami nem helyénvaló.

S mint ahogyan a tavaszi szellő, miközben a fellegekkel játszadozik, s földközelségbe kerülve olykor megérinti a Föld felszínét is, a földi tereptárgyakon enyhe légáramlatokat, önmagát fékező turbulens légörvényeket hoz létre. Ez az önmagából kiszakadt, s önnön energiájából öncélúan küzdővé vált nyers erő a gonosszsz, de mint ahogyan a játszsi szellő a földközelségből ismét a fellegekbe száll, s odalent önmagát felemészítve elcsitul a tereptárgyakon képződött légörvény, ugyanígy fog a gonosszsz is elcsitulni, ha majd az emberi faj — túllépve a Föld nevű gyakorló pályát — magasabb dimenziókba lép.

Ma még nem tartunk itt, de már ma is előbbre mutató intés lehet az, hogy *pokol csak bennünk létezhet. S a céltudatosan irányított és önnön magát fenntartani óhajtó gonosszsz mindig valódi emberi testekre vágyik!* Az emberközeli dimenziókban a Jó és a Rossz nem külön világokban létezik. Ezek olyan, egymást értékelő szellemi képletek, melyek ugyanúgy vegyesen élnek ezekben a világokban, mint ahogyan az emberi fajnál sincs senkire ráírva, hogy az egyik szent, a másik pedig apagyilkos. Egymásról ugyan ők is könnyedén megállapíthatnák, hogy ki hová tartozik, de ennek a saját — magasabb — szintjükön jelentősége nincs, hiszen mindegyikük az emberi világ közelébe predesztinált feladatot végez, ám csapataik „hétköznapi” akcióit — anélkül, hogy ezt még csak sejténék is —, a mi emberi gondolataink mélységesen meghatározzák! Náluk ugyanis csak olyanformán derülhetne ki, melyik

„csapatba” tartozik, hogy milyen földi ember testét próbálja uralni, s melyik ember gondolatai szimpatikusak számára. Ennek megfelelően, kedvük szerint használhatják emberi testünket, melyet olyanformán vesznek igénybe, mint ahogyan mi magunk beszállunk egy autóba, mondjuk a hátsó ülésre. Az már csak természetes, hogy amennyiben valaki azt az autót kedveli, amelyik minden kocsmánál önmagától megáll, akkor olyan autóba száll majd be, ha pedig valaki egy olyan autót választ, amelyik csak templomok előtt áll meg, akkor ebből következően ő jobb szereti a városnézést, avagy a templomok bensőségebb világát. Ily módon választhatják bármelyikünket a gondolati dimenziókkal rokon világokban élő szellemi segítők saját járművükül, s mivel egy ministránsgyerekekben a gonosszsz szellemi lényei igen-igen unatkozának, ebből adódóan ők nem a ministránsgyerekek körül, hanem esetleg a kocsmatöltelékek környezetében fognak ólálkodni. Félre ne értsük, valóban így igaz, ahogyan írtam: szellemi segítők ők, még ha a gonosszsz erői is. Mert nem ők a gonoszok, ők csupán felhívják tapasztalatlan emberlányunk figyelmét az elkövethető rosszra! S akinek a gondolatait hiába is befolyásolnák rossz irányba, eleve tudják, hogy úgysem érnének el vele célt, azt egyszerűen otthagyják, valamely könnyebb „prédáért”.

Berkeikben természetesen lovagias küzdelmek és komoly vetélkedők is folynak, s mint ahogyan földi körülmények közepette komoly dicsőség megfékezni egy vadkant, vagy megnyerni egy siugró versenyt, éppen így, az emberközeli világokban nem kis érdeme a gonoszsznak, ha egy szent életű embert hálozhat be, s nem kis veresége a szeretet erőinek, ha egy-egy jobb „földi járművük” elsikkad.

Ettől függetlenül, jóság és gonosszsz egymással mégsem, és semmiképpen nem lehet egyenlő, mert a szeretetnek nem a szeretetlenség, hanem a közöny az ellenpólusa, s mert *amíg a szeretet erői sohasem akarják a földi ember földi tevékenységét irányítani vagy meghatározni, addig a gonosszsz erői, hogy védbástyáikat a gonosz emberekben fenntartsák, köréje rendezhetik a valóságot*, befolyásuk alá igyekeznek keríteni a gondolatait, s cselekvési kényszert alkalmazhatnak.

Amíg csak ember él a Földön, a gonosszsz jóvá alakításának, vagyis az eredendő „jó” kallódó helyének megtalálását egyetlen módon lehet segíteni: ennek egyetlen katalizátora a Földre született, s mindig tiszta lappal induló Ember.

A gonosszsz a Földön csak akkor lendülhet támadásba, ha az egyes embereknek, avagy az egész emberiségnek valamiféle okulásra van szüksége, s amennyiben a saját dimenzióiban ugyanez a gonosszsz túlságosan nem ragadtatja el magát. Ezért a gonosszszszal szemben az álláspontunk egyértelmű és stabil kell, hogy legyen. Fogadjuk el létezését, hiszen a poláris világképet tagadnánk, s ostobán és vakon hinnénk a sötétség nélküli világosságban és a fekete színt mellőző fehérben, avagy a rosszat mellőző örök „jóban”. Fogadjuk el a gonosszszsz létezését, de gondolkodás nélkül segítsünk embertársai

nkon, akiket ugyanez a gonoszság bármiféle formában fenyeget, és magában a gonoszságban soha ne vállaljunk részt! Van azonban ennél nehezebb feladatunk is, melyet külön szeretnék kihangsúlyozni: kerüljük messze el a gonoszság ideiglenes fegyverraktárait, az életünk bármely területébe belopózó kétségbeesést, szorongást és félelmet! Bárki aki erről megfeledkezik, az őt titokban emésztő gonoszság legjobb partnere, akinek gondolatain ez a sötét, s mégis építő jellegű erő hizni képes.

Füstáldozat a szellemeknek

Jól sejtjük, a régi áldozati szertartásból jól virágzó iparág — és dohányzás lett. A baj csupán az, hogy ez az áldozat olyan szellemi lényeket mozgósít, melyekre végképp semmi szükségünk nincsen. Ha helyett áldozatunk a saját testünknek szólna, jobban járnánk mi magunk is és ezek a dohányzással mozgósított szellemi lények is. Azon felül, hogy mennyit ártunk magunknak, ez olyasféle hívást jelent, mint amikor füttyentünk a kutyánknak, s ezt követően elmarad a parancs...

„Tudod-e, milyen érzés dohányzó férfival csókolózni?” — kérdezte egy nyolc év körüli kislány a kishúgától — „Olyan érzés, mintha az ember koszos hamutartót nyalogatna”. Nos, ez bizonyára így igaz a másik nemmel kapcsolatban is, s lehetne sorolni a rossz példákat és betegségeket, de észrevette-e akármelyik dohányos azt, hogy mindazok, akik már komolyan elindultak az útjukon, kerülni kezdik őket? Hogy a *dohányzás korántsem a „Ki vagyok én!”*, azaz az *„Én is vagyok ám olyan legény, mint ti!”* szituáció, hanem a *szellemi meghasonlottsággal, az önmagukat nem találással, a pótcselekvéssel, az életfeladatunktól való irtózással és a saját magunktól való félelemmel egyenértékű.*

Korunk tudományai; a matató anatómia, diszfunkcionális biológia és test nélküli lelkészet helyett...

Ha egy erőműben zavar támad, először megszólal egy vészjelzés, mely felhívja a szakképzett kezelőszemélyzet figyelmét arra, hogy valami nincs rendjén. A kezelőszemélyzetnek a továbbiakban több, hibajelzéseket összegző, okos berendezés áll rendelkezésére, melyek segítségével behatárolhatja a hibát, s kiküszöbölheti a fellépett zavarokat.

Emberi testünk egy nyitott rendszerben működő erőmű, s ha benne zavar támad, vészjelzések közvetítik számunkra ezt a tényt. Szervezetünkben a vészjelzések: a betegség és a fájdalom. Sajnos azonban a továbbiakban semmi-

féle okos megoldás nem áll rendelkezésünkre annak megállapítása céljából, hogy a lélek és szellem mely területein kellene keresnünk a zavar okát, amelynek tüneteiképpen a betegségek és fájdalmak szervezetünkben felléptek. A testi tünetek nem egyebek a „zavar” fizikai síkon megvalósuló riasztójelzéseinél. Szigorúan tudományoskodó korunk pedig, ahelyett, hogy a tapasztalatok gyűjtésére törekedne, valamennyi fellelhető eljárással — legyen az orvostudomány vagy természetgyógyászat —, a betegség- és fájdalomjelzések megszüntetésére, vagyis az erőművi vészcsengő vezetékének elvágására összpontosít. Nem kell tehát túlzottan komoly embernek lennie annak, aki rájött már arra, hogy ezzel az „erőművi hiba” még korántsem hárult el.

Az emberi test riasztójelzései, a betegségek és fájdalmak fő oka sohasem a fizikai síkon, hanem a magasabb létsíkok, valamint testünk kapcsolatában rejlenek, s riasztás és vészjelzés akkor következik be, ha bennünk a Harmónia csorbát szenved. Ha pedig ezen összetett problémakör helyett az orvos „tablettákat ír fel”, a sebész operál, a csontkovács csontot ropogtat, a masször masszíroz; soha, egyikük segítségével sem fog a beteg rájönni arra, mi is a diszharmónia valódi oka! *Vagyis minden ilyen esetben az orvos és a természetgyógyász lélek elleni merényletet követ el* (hiszen az erőmű attól még nem válik üzemképpé, ha elvágják a vészcsengő vezetékjét). Még gazdasági, biológiai és emberi szempontjaink szerint is kár-okozásnak nevezhető bármely, hasonló jellegű tevékenység, s kár-okozás marad még „gyógyulás” esetén is, hiszen nem tettünk egyebet, minthogy megszüntettük valakinek a testi panaszait. E kár-okozás, e lélek elleni merénylet csak akkor nem következik be, ha felhívjuk az illető figyelmét arra, hogy a testi tünetei megszüntetésével egyidejűleg próbálja megoldani a lelki problémáit is: gondolkodjék el azon, melyik életterületen vállal sokkal több, avagy kellemetlenebb feladatot annál, mint amennyit elviselhetne, van-e olyan ember a környezetében, akivel képtelen rendezni a kapcsolatait, valóban úgy érzi-e, hogy minden tevékenységét lelki béke övezi, s nincs-e valamely tevékenységében túlzottan sok labilitás, diszharmónia; gondolja végig, mely területeken „kísérti” őt a szorongás, kétségbeesés és a félelem, s melyik embertársának nem tudott megbocsájtani...

Ez első fokon elegendő is lenne, hiszen a többi kizárólag a betegre tartozik, s ily módon a testi és lelki nyavalyák — habár igen nagy odafigyeléssel —, de megoldhatóak lennének.

A teremtés ledegradálódási folyamata

Az ember, valamiféle őszállapotára emlékezve, folyvást „teremtteni” akar. Ezen alkotási kedv olyannyira a vérében van, hogy arról lemondani semmiképpen nem is tudna. A gond csupán ott kezdődik, hogy másként zajlott e folyamat mondjuk 100 évvel ezelőtt, s másképpen zajlik napjainkban. Mert

miként is volt ez 100 évvel ezelőtt? Nézzünk egyetlen példát: A parasztember, kötényébe nyúlva kivett abból egy maréknyi gabonát, lassan, komótosan előbbre lépett egy lépéssel, s egy nyugodt mozdulattal a friss szántásba szórta a magokat. E két megfontolt mozdulat időtartama alatt (4-6 másodperc), minden egyes gabonaszem bioenergiával felvérteződve, „megáldva” került a talajba, hogy ily módon őrizze és sokasítsa meg, nemzedékről nemzedékre az Életet.

Hogyan zajlott ez a folyamat mondjuk 1000 évvel ezelőtt? A mindenkor „beavatott” papok a talajba kerülő magvakat még külön szertartás keretein belül is megáldották, hiszen e magok rejtették a jövőndő Életet!

S hogyan zajlik ugyanez ma?

Hideg gép vasfogai között csattog a kalász, s veri ki a szemeket, amelyek beton gabonátárolóba kerülnek. Sehol egy emberibb hely, sehol egy pozitív gondolat! Mielőtt a magok a szabadba kerülnek, közülük a legjobb minőségűeket megfestik (nehogy valaki elloppja vagy az állataival feleltesse azokat), s ezt követően ugyanezek a magok adagológép fémfogain megszűrve szóródnak a földbe. Sehol egy gondoskodó vagy áldó mozdulat, sehol az Élet iránti tisztelet, hiszen minden törekvésünk a magok nagyságában, a siker- és fehérjetartalmában, s a mennyiség és minőség irányában merül ki, melyeknek semmi közük az Élethez. S tesszük ezt tervezőasztal mellől, gépszörnyetegeket létrehozva, hogy ezáltal a földi életünk biztonságosabb, kényelmesebb és egyszerűbb legyen. Vagyis napjainkra végre — több ezer év után — eljutott az ember oda, ahová vágyakozott, s ahová Lucifer is kacagva kísérte: a fizikai testünkkel önmagunkat tökéletesen azonosnak véljük, ennél többre nem is vágyunk, nagymértékben segítve ezzel útjaikon a szabadosság erőit.

Persze ettől még a teremtési kedvünk a régi maradt, s anélkül, hogy ezt észrevennénk, teremtési szándékunkat naponta kinyilvánítjuk, tevékenységünk egyre iszonytatóbb szörnyetegeket szül. S ha ez csupán a Teremtés szándékát érintené, már régen megbocsájtottuk volna magunknak, hiszen bizonytalanság akad majd Valaki, Aki felhívja figyelmünket arra, hogy ez talán mégsem a mi dolgunk. Sajnos azonban ezáltal, önmagunk szabad akaratából — anélkül, hogy ezt észrevettük volna —, életünk a fizikai létsíkon történő, beszűkült tengődéssé változott, mely ugyan ily módon lehet akármilyen „hosszú”, csupán annyi örömünk telhet abban, mint egy önmagát önerejével ketrebe zárt vadállat-félelnek, hiszen az ilyen típusú „életekből” a harmónia és a lelki béke immár rendszeresen, valahogyan elmarad.

Az igazi bátor ember

Az igazi bátor ember — egy társadalom elvárásaival szemben — nem az az ember, aki dohányozni mer a metrón, aki borosüveggel a kezében próbál-

gatja férfiasságát, aki a tilos jelzésen át mer sétálni, aki hófúvásban hajadonfóval mer közlekedni, hiszen mindezek a „bátorságok” csupán azt igazolják, hogy valahol léteznie kell valódi bátorságnak is, melynek az előbbieknél csupán pótcselekvései.

Az igazi bátor ember talán inkább az, aki ha meghalhatna is — életben marad, aki a lelki békességért félpénzen is munkát mer vállalni, aki meg merészeli engedni magának, hogy ne aggódjék a piaci árak állandó emelkedése és a munkanélküliség réme miatt, aki — ha minden ember jobbra tart, akkor ellenkező irányba fog elindulni, s aki megengedheti magának, hogy mellőzze a szorongást, meghasonlottságot és a félelmet.

A világért se higyük, hogy ez utóbbi — mondjuk — pénz kérdése! Mindazok, akiknek vagyon jutott, rettegnek annak az esetleges elvesztése miatt, vagy még többre kezdenek törekedni; mindazok, akiknek biztonság jutott, félelemmel gondolnak a biztonság esetleges elvesztésére, s mindazok, akiknek fizetésemelés vagy ingyen telek jutott, öröm helyett először azt nézik meg, hogy vajon mennyit és milyet kapott a „másik”. Az igazi bátor ember az, aki helyett örülni kezd...

Hogyan működik az ezredvég csúcstechnológiája?

A XX. század legnagyobb látnokai szerint, amennyiben az emberi faj ezen az ezredvégen megállja helyét, a magfúzióval előállított energiák intenzitását és hatékonyságát egy borzalmas erő fogja felülmúlni: az emberi gondolat. S akik képesek túllépni az olyannyira istenített, ugyanakkor eleve kudarera ítélt mikroelektronika bűvkörén, igencsak megtapasztalhatják a kozmikus csúcstechnológiát. Könnyen lehet, hogy a mai, materiális tudattal kismértékben bele is rendülnek ebbe, de ami ma olyan nagyon valószínűtlen, holnapra már technológia lehet!

Kérem a Kedves Olvasót, ha első olvasásra valami eszeveszett dolognak tűnne is, higye el: a gondolat forradalmasításának és valódi szupererővé válásának kiindulópontja: az életmódváltás! S ha csúcstechnológia születéséről kell beszélnünk, ma még legfeljebb csak egyvalami kerülhet szóba: e csúcstechnológia születésével kapcsolatos, eddigi legfontosabb tapasztalatok összegezése. Higyük el, ez sem csekély dolog!

Tudjuk azt, hogy mindenkinek önmagának kell eldöntenie, kíván-e e folyamat részeseként tevékenykedni, avagy sem. Amennyiben ezt nem kívánja, úgy a téma túl van tárgyalva. Ha azonban részt óhajtana vállalni ebben, a következőket fogja tapasztalni:

- Az életmódváltás a — mai szemmel normális, a jövő szempontjából bigott — környezetet, mégpedig elsősorban a közvetlen környezetet mindig rendkívül sérti. Legtöbbször éppen onnan tudhatjuk meg, hogy „valószínűleg már jó úton járunk”, hogy még a velünk esetleg rokonszenvező családtagjaink

is megharagszanak ránk, vagy pedig láthatóan és mélységesen sajnálni kezdenek bennünket. Ez minden „kezdő” keresztje, s e szempontból az „elbírálás” teljesen hasonló ahhoz, mintha híd alatt kezdenénk aludni, alkoholistákká válnánk, félpucéron mennénk színházba, vagy pedig a nadrágból kilátszana a fenekünk. Mert a „tucatember”, akiből a társadalom áll, csupán típus-elbírálást és kész kategóriákat ismer, s minden ilyen „különbséget” személyes sértésnek könyvel el.

- Az életmódváltás lényege — hiszen egyéb út nincs —, hogy a világon senki mást ne igyekezzünk ezután megváltoztatni, csak önmagunkat. Változtassunk, s majd a saját példánkon okulva változni fognak mások is (avagy sem).

- Aki ezt elkezd, kellő időben tanuljon meg mosolyogni önmagán, mert a továbbiakban a mártír-ábrázat nem kecsegtet semmiféle sikerrel. Aki ugyanis ezt — önmagán — megkezdi, egyúttal az őskeresztények küzdelmét kezdi megvívni. Más út nincs: az erőszak megtörése a kozmikus szeretet erejével... E fegyvert azonban meg kell tanulnunk erőltetés nélkül és önzetlenül alkalmazni.

- Rá kell jönnünk, hogy azért kapta fajunk az ÉN-tudatot, mert nincs két azonos életút, s nem létezik két egyforma ember. Ebből adódóan az életmódváltáshoz bárki kaphat ugyan „irányelveket”, de másolni senkit nem szabad! Az életmódváltás kezdeti lépései tökéletesen személyre szabottak, s társakkal az ember csak a legvégén fog találkozni. Persze lehetnek társai közben is, de ezek az — általában újdonsült küzdőtársak —, a maguk bajában senyedők, a segítségre szoruló, a baj-társak, egyszerűen azok, akik éppen olyanok, mint amilyenek mi magunk vagyunk, s akikkel egymásra utaltan olyanképpen fogunk hajladozni a régi és az új között, mint egy jól méretezett nádszál. Higyjük el, amíg valaki az önerejéből nem emelkedik felül ezen a szinten, automatikusan az „örökös kezdők” táborához csatlakozik, s olykor élete végéig másokra szoruló, örökös kezdő marad.

- Ha valaki más szavára, kosztjára, módszerére hajlik, nem tudhatja, hogy mit vállal, hiszen ami az egyik embert sarkallja, az a másikat idegszanatóriumba képes juttatni, s amitől az egyik gyógyul, a másik megbetegszik!

- Egyre-másra térnek vissza az illető azon érzékelési képességei, melyeket az életmódváltás előtt oly ügyesen elnyomott, s ezek a furcsa képességek annak függvényei, hogy milyen gyorsan, vagy megalapozottan végzi önmagában az átalakítást. Ilyen képességek másoknál is fellángolhatnak, de higyük el, nem csúcstechnológia az!

- Kővér ember nem járhatja ezt az utat! Aki ezen automatikus folyamat során képtelen lefogyni, avagy még hízik is, az valamit nagyon nem jól csinál. Aki önmagában az új templomot építi, annak nemigen rakódhatnak le a felesleges zsírpárnácskái!

- Aki ezt az utat választja, valószínűleg nem hallgathat még a papra sem, aki a következőket mondja: „Kedves híveim, ma szigorú böjtöt tartunk, ezért megkérek mindenkit, hogy húst csak este egyen, de ha lehet, mise előtt egy

órával ne egyen senki semmit!” Nálunk ugyanis a legenyhébb változatú böjt a heti egy-másfél nap: semmi evés gyógytea-fogyasztással, utána következik a „kényszeres böjt”, ami ugyan nem kényszer sohasem, de az ember határozottan érzi, hogy „de jó lenne három-négy napot az étkezéssel kihagyni!”. S ilyenkor ha eszik, határozottan rossz lesz a közérzete. Már radikálisabb böjtök a 7, 9, 14, 21 napos böjtök, de arra ügyeljünk, hogy a Megváltó státusza már foglalt! Sohasse keverjük ide az élet által kikényszerített gyógyító léböjtkúrákat, de ha valaki az ilyenek után felzárkózik önmagához és bekapcsolódik eme tudati változásba, hát fogadjuk őt szeretettel!

- *Előbbre csak azok jutottak, akikben megszűnik a gyűlölet, akik valamennyi embertársukat képesek olyannak elfogadni - amilyenek, s akik e folyamat során ráébrednek, hogy ez a körénk rendezett valóság nem is olyan csúnya.*

Aki pedig ezek után önmaga is észreveszi az élet aprócska örömeit, azonosulni tud élő bolygónkkal, az állat- és növényvilággal; képessé válik ily módon arra is, hogy bármely közegben felismerje a „hasonszőrűeket”, akik e folyamatban már nem kezdők.

A történelem szerepe

Véres kardok, lángokban álló városok, síró asszonyok és gyermekek... Melyik korról esett vajon szó? Zavarba hoztam volna Önt? Nem!

Kitalálta a Kedves Olvasó! Mióta ember él a Földön, örökkön örökké ugyanez a képsor ismétlődik! S a kardok véresek, a városok lángokban állnak, az asszonyok és a gyerekek pedig sírnak! És általában jajszavukkal azt üvöltik és sikoltják fel az égre, hogy „NINCS ISTEN!”... Mert „ezeket a gonoszságokat egy szeretetteljes Isten nem tűrné”...

Nos, legyenek ezek a sorok a szokásosnál kissé vontatottabak. A lényegünk, mely el fogja bírálni földi tevékenységünket, összességében négy tagból áll. Sorrendben visszafelé, ÉN-hordozónk vagy mentális lényünk az a valóságos Tudat, mely koordinálni próbálja asztrális és éteri lényeink munkáját, asztrális és éteri lényeink hivatottak a lehetőségekhez mérten a külső és belső valóságaink megtapasztalására, s ennek alapján az érzelmi és értelmi lényegünk lassú formálására. Ehhez a megfelelő és mindenkor aktuális valóságot az ÉN-tudatunk rendezi elénk, s az asztrális és éteri lényünkkel összhangban levetíti a fizikai létsíkra egy földi járművet, egy feladatunk szempontjából éppen optimális fizikai, emberi testet. *Legfőbb feladataink egyike, hogy gondolataink állandóan harcok küzdelem színterei legyenek, külső körülmények által reánk kényszerített belső harc és vívódás formálja állandóan egyéniségünket*, melyet itt a Földön minden gondolkodó ember egyformán részekre tagol: test, lélek, szellem.

Elég volt a vérontásból! — mondhatná valaki, aki már elveszítette néhány hozzátartozóját, ám a Felsőbb Dimenziókban csendben szemlélődő ÉN-tudata máris csóválja a fejét, s ezeket gondolja: „Igen jól válaszoltál, mert a Szeretet ősi törvénye ezt fogja amúgyis megkövetelni tőled. De a hozzátartozóid mindaddig fognak körülötted hullani, amíg rá nem döbbersz, hogy hártatlan önzés a hozzájuk való ragaszkodásod, s ezzel kapcsolatban csak egy gondolatod lehetne: Uram, legyen meg a Te akaratom! Továbbá át kell még vennünk néhány leckét a saját gyötrelmeid közül, mert még nem jöttél rá arra, hogy az általad kimondott „ÉN” csak úgy lehet érvényes az isteni Hierarchiában, ha abban benne foglaltatik a Teremtés is. S amikor majd azt mondod, hogy „ÉN”, s azt érzed, hogy „MI együtt valamennyien”, akkor kimondhatod majd, hogy elég már a vérontásból... S ejnye-ejnye! Még azt sem tudod feledni, hogy a test csupán a jelmezed, s a kiontott vér csupán színházi kellék? Hogyan lehetne elegendő mindezekből, amikor értelmetlenség nem jutott el még a Lényeg?”

Ezt gondolná az a csendben harcainkat szemlélő Felsőbb Tudat, amely (aki) valahol mi magunk vagyunk. S ő (Ő) már azt is tudni véli, hogy igen sok testet fogunk még a Földön elnyúni mindaddig, míg mindezek a tapasztalatok „gondolkodás nélkül” nem kezdenek jönni a tudatunkból...

„Nincs Isten!” — kiált fel az anya, akinek meghalt a tizenéves fia, ám az őstudata, aki valahol ő maga, röpké évek alatt megszünteti a fájdalmat, mert nem ez volt a lecke. Az asszony ösztönlénye az előző életeiben valahol csúfosan megragadt, s a környezete állatkáit kedvesen becézgetve, gyűlöletet és zárkózottságot épített ki embertársaival szemben. Ezért a duálpárjával a négy dimenziós test-nélküli térben elhatárolták, hogy e nagyobb tapasztalatokkal rendelkező duálfél, a lelkének saját (!) másik fele, egy következő életben az asszony fiaként fog megszületni, nagy szeretettel maga után húzva, s az embertársai közé vezetve az „anyát”. Ennek azonban az az ára, hogy mielőtt a duálfelek a fizikai létsíkon, a földi testben felismernék egymást, s az ifjúvá serdülő fiú szerelemre gyúlna az anyja iránt, e leckét még a tinédzserkorban be kell fejezni, azaz az anyának vagy a fiúnak vissza kell térni a szellemi dimenziókba. Praktikusan pedig, mivel az asszony volt lemaradva, neki kell ezt a gyötrelmes érzést is megtapasztalnia... Szegény, ha tudná, hogy csupán szeretettel kéne a halott gyermekére gondolnia, s minden éjszaka vele együtt lehetne, amikor az éteri és asztrális testünk — alvás közben — e dimenziókba tapasztalatcserére visszatér!

Kész gyötrelme az élet, ám mi magunk vagyunk az okai! A gonoszság erői utasítást kaptak arra, hogy míg az ember a földi létsíkon tartózkodik, minden eszközzel próbálják meg eltéríteni őt az útjától. Miért gonosz? Mert ez a dolga. No nem itt, hanem a negyedik dimenzióban! Itt a gonoszság önmagában képtelen a gonoszságra, csupán egyre képes: arra, hogy a gondolatainkon keresztül befolyásoljon bennünket! S mi örökké szidjuk a Sátánt, aki csupán egy falra festett ördög, s csak akkor képes megjelenni, ha mi magunk, a gondolatainkban azonosulunk vele!

S a vér csak egyre folyik, a külső és belső világunk lángokban ég, s a fájdalomtól képtelenek vagyunk észrevenni, hogy a lángok tisztíthatnak is, ha mi úgy akarjuk.

E küzdéshez kaptunk egy földi testet, hogy általa megtapasztalhassuk az éhezést és fázást, a fájdalmat, szenvedést és szomjúságot. Nem több ez, mintha kaptunk volna egy személygépkocsit, s most az lenne a feladatunk, hogy benne ülve akkor is nyomjuk a gázpedált, ha már nincs üzemanyag, hogy rohanva ütközzünk neki más autóknak, valamit okuljunk abból, ha olykor egy-egy gumi defektessé válik, vagy a lökhárító elgörbül. Nagy előnyünk lehetne e küzdelemben, hogy tudván tudjuk, bajunk semmiképpen nem eshet, szinte úgy is mondhatnám, mintha filmről néznénk a saját küzdelmünket... Ám mi olyannyira azonosultunk e földi járművünkkel, hogy már nem érezhetjük: minden földi gyötrelme a földi testtel együtt elenyészik majd, s mi a tapasztalatainkat összegezve, bántatlanul és egészségesen — továbbmegyünk. S aki ezt meg nem érzi, nyomban a gonoszság eszközévé válik, hiszen gondolatait uralni kezdi a szorongás, félelem és gyötrődés, s mindent el is fog követni majd az ilyen illető, (vagyonokat gyűjt, kirabolja a földet, bunkert épít, erdőt irt.) hogy bebiztosítsa — önmagát. S ez itt megint a vég! Mert azzal, hogy nem vagyunk hajlandók tudomásul venni az elmúlást, halmozzuk a vagyont, s örökké, egész életünkben éhen akarunk halni, elősegítjük élő bolygónk kirablását, a vizek elszennyezését, a levegő megrontását, s ezzel az életünk lehetetlenné tételét. Imígyen pedig előre megtervezett földi harcunk, a saját, megtervezetlen földi kudarcunkká válik.

Hogy e kudarcot ne emlékezetből okozzuk magunknak, s hogy semmiképpen ne tudjunk valamikori emlékképek rossz sémáinak engedelmessé válva tévútra kerülni, minden földi inkarnációnk kezdetén hallatlan kegyelemben lehet részünk: megtapasztalhatjuk a Felejtést. Felejtés köde, felejtés folyója, felejtés itala, felejtés minden fórumon, és minden misztériumban megemlítve. Nehogy azt higyjük, hogy ez véletlen! Igen nagy hibát, lélek elleni merényletet követ el az az illető, aki megpróbálja ezt a kegyelemteljes fátylat idő előtt önmagában felszaggatni! S Bűnt követnek el mindazok, akik bármiféle címen hozzásegítik ehhez az illetőt, hacsak nem valamiféle igen indokolt gyógyulási és gyógyítási folyamat elősegítése a cél!

A Felejtés — kegyelem, s mint ahogyan a mester megjelenni, amint a tanuló megéri, ehhez váltig hasonlatosan, a lelkileg érett emberekben ez a fátyol, a Felejtés, vékonyodni kezd. Mert aki lelkileg érett, annak tudomására lehet hozni; mit végzett idáig, hiszen az ő lelke nyilvánvalóan elegendően erős ahhoz, hogy e tényekkel megbirkózzék. S ugyanígy tűnik a Maya fátyla is, lassan vékonyodva, mielőtt az ember a sírjába száll, azaz mielőtt ezt a testét „leadva”, új és jobb földi járművet választ magának. S ismét és ismét megválasztja majd azt a társadalmi közeget, azt a népet és azokat a szülőket, akikhez az optimális lelki fejlődése érdekében születnie érdemes. Senki ne szidja szüleit! Ő maga választotta őket. Senki ne szidja gyermekeit! Optimális szüleik-

ként választották ki ői ezek a gyermekek. Senki ne szidja embertársait! Mindannyian maszkban, színházi jelmezben vagyunk, s díszletek vesznek körül bennünket. S mindenki vegye észre, kiket szeret és kiket utál ezen a Földön! Mert ezek az emberek azért álltak elé a saját valóságukban, hogy bemutassák neki, milyen tulajdonságokat vet meg, illetve szeret — titokban, tudat alatt — önmagában. S mindenki addig fog erre a létsíkra visszajárni, amíg meg nem tanulja a leckét: hogy nem lehetnek ellenségei, senkit nem utálhat, hiszen valahol mindenki azonos mindenki mással, s hogy feladata a feltétel nélküli elfogadás, a mindent elviselő szelíd hallgatás, s a csendes odaadás áldozatkész és önzetlen vonzalma. S amikor ezeket valaki már igen jól tudja, még sokszor fog új és szép földi testeket kapni amiatt, hogy megtanulja: **a Szeretet vezérli a Kozmoszt! Az a fajta szeretet, amelyik nem ismeri a félelmet, amelyik soha nem mérlegel és nem vár viszonzást, s amelyikben nincs sem szelíd, sem pedig nyers erő.** Mert a Szeretetnek mindezekre szüksége nincsen! S amíg az emberfia a földi létsíkon ezeket tanulgatja, addig azt is meg fogja tanulni, hogy a vezérigazgató nem nézheti le a kifutófiút, s a titkárnő nem nézheti le a takarítónőt. Mert a vezérigazgatónak vezérigazgatóként, a kifutófiúnak kifutófiúként, a titkárnőnek titkárnőként, a takarítónőnek pedig takarítónőként kell — kizárólag önmagánál — különbbé válnia.

E folyamat során pedig fontos tudni, hogy amire a lélek éhezik: a mosolygás, a jó szó, és az önzetlen ADÁS, az sohasem kerülhet pénzbe! Vagy amiképpen *Eckhart* mester más szavakkal megfogalmazza: „Isten soha nem fogad el valakit fekve, ha ugyanúgy előtálálhatta volna állva is”. Súlyos szavak ezek!

S fel sem fog merülni egy ilyen emberben, hogy vajon a Kőjál megengedi-e, hogy a nyugdíjasok a kukákban turkáljanak, hanem indul és segít. S ha pénze esetleg nincs is, egy jó szót vagy egy fürt szőlőt attól még adhat...

Nos, e folyamat kapcsán... halott ember az, aki elzárkózik ezen a nyomasztó ezredvégen a kozmikus információk elől, mert ha ezt teszi, mindig és minden körülmények között idegen és külső segítségre lesz utalva! Vagyis ebből következően, önhibájából ezer veszély les majd rá, mert ahelyett, hogy a saját első megérzéseire hagyatkozna, s lassú, de biztos önmaga-változtatásával önként részesévé tenné magát az ezredvégi változásoknak, értetlenül fogja majd e változások szívajdító és kellemetlen viharában keresni a helyét. Ezernyi veszély és ezernyi megoldandó feladat, ezernyi tévút és ezernyi tapasztalat. S mindaddig dolgozunk lesz a Földön, míg mosolyogni nem leszünk képesek a gonoszság kísérletein, melyek minden alkalommal bennünket céloznak meg. Hogy pedig a lélek a megszokott konvencionális társadalmi kööttségek és elvárások nélkül, s berögzült kööttségektől mentesen vezérelhesse a testet a földi erőtérben, minden alkalommal és minden korban új és újabb díszleteket állítanak elének, melynek a neve: **történelem!** S a szellemi rezgések átütő erején keresztül úgy van vezérelve az emberi lélek evolúciós folyamata, hogy mindenki addig kínlódik, amíg csak akar, mindenki annyiszor

próbálkozik, míg vállalásait tökéletesen be nem teljesíti, s mindenki minden olyan élethelyzetet — ha kell, százszor is — kipróbál, amelyet már megpróbált ugyan, de melybe egy-egy hiba csúszott. Időnk van bőségesen. De hogy a gyarló ember néhány generációs silány tapasztalatával át ne verhesse magát a Teremtőt is, olyan célszerűen rendezzük magunk elé a földi valóságokat és díszleteket, hogy Kozmikus Tudat legyen a talpán, aki ebben utólag kiismeri magát. Vagyis bárhogy is számolgatjuk a trendeket, bármit ígérnek is a buta politikusok, s örülünk-e az életnek avagy sem, a jövőnkbe biztonsággal befelé nem láthatunk! *Mert nem maga a biztonság a cél, s nem is az előre tájékozottság, hanem ezeknek éppen az ellentettje: előre nem látva sorsunkat, s nem érezve a biztonságot, a kérdés csak az marad: emberek maradtunk-e minden körülmények között?* S amikor kimondtuk azt a szót, hogy EN, vajon megfogalmazódott-e bennünk az, hogy TE, s az, hogy MI valamennyien!

Miért helyes a feszületek tenyere közepén felszegezett Krisztus ábrázolása?

Mára, a fejlődés „irányvonaláiban” csalódottan, ismét százmilliók fordulnak a misztériumok felé. Hogy a címben foglalt kérdésre válaszolhassunk, próbáljuk nyomon követni a számmisztikai rendszerek által egységesen magyarázott első négy számot.

Az 1-es szám a magányos pont, a kiterjedés-nélküliség, értelmezve pedig a gömb tökéletessége, a Teremtőt jelképezi, melynek önmagában értelme nincs. A Teremtőnek „meg kell nyilatkoznia” ahhoz, hogy tudatos Istenné váljék, Teremtenie szükséges ahhoz, hogy a teremtményeiben megszemlélhesse, s mint tükörben, tudatosíthassa és felfedezhesse önmagát.

A 2-es szám számmisztikailag a párosság, a Teremtő és a teremtett világ egysége, a nekünk mindenünnen visszaköszönő poláris világ jelképe.

A 3-as szám az isteni Harmónia, a test, lélek és szellem egysége, az Atya-Fiú és Szentlélek, melynek szimbolizmusa az egyenlő oldalú háromszög ábrázolásában jut kifejezésre.

A 4-es szám a teremtett világ teljessége, a Földnek és a Föld szülöttjének: az Embernek a viszonya, életterünk és biológiai lényünk egysége, a Matéria és a bennünk rejlő isteni hármasság összhangzata, mely azonban sohasem felhőtlen. Ábrázolási módja a négyzet, vagy a kocka. A négyzet porba, homokba vagy agyagtáblácskába karcolva, melybe egy belerajzolt emberalak van zárva; s a kocka, melynek térbeli ábrázolása esetén annak oldalai rácsokból állanak, s az ember e kocka belsejébe, mint valami ketrecbe van bezárva, s mivel onnan szabadulni vágyik, folyvást és szünet nélkül rázza a kocka oldalát jelképező rácsokat. Jelképek ezek, melyek szerint az ember a Földtől, annak sarától nem szabadulhat, hiszen a jelenlegi feladatai ide kötik.

A misztériumokban hosszú évezredek óta a kocka-ábrázolás ugyancsak megszokott formája a kocka kiterített lapjainak rajza, vagyis a kereszt. A kockából keresztet egyszerű módon nyerhetünk, azt síkban kiterítve: egy oldalát felfelé, egyet jobbra, egyet balra és kettőt lefelé hajtogatunk. E változat, szintén mint mélyen tisztelt szimbólum, Jézus születése előtt sokezer évvel már közismert és elterjedt volt, s szintúgy elterjedt volt a feszület, tehát a keresztre feszített emberalak ábrázolása is.

A keresztre feszítés jelképezi, hogy az ember a Matériához van rögzítve, s feladatát itt kell végrehajtania, feladata pedig a földi körülmények közepette az éhezés és szomjúság, a fájdalmak és gyötrődés megtapasztalása.

A keresztre feszített Krisztus-ábrázoláson láthatjuk, hogy minden variációban az emberalak tenyerének és talpának közepét ütik át a szegek.

Akik a régi római kor igen nagy precizitással kidolgozott gyilkolási módszerét: az elevenen keresztre feszítést ismerik, azok előtt nem titok, hogy Jézus keresztre feszítése előtt ezt a műveletet szerencsétlen emberek százezerein „művészi tökélyre” fejlesztették, s ennek kapcsán a tenyér közepén történő felszegzést sohasem alkalmazták, amiből ismét kitűnik, hogy a keresztre feszített emberalak-ábrázolásnak a római kori gyilkolási módhoz semmi köze nincs. Köztudott ugyanis, hogy a tenyere közepén felszegzett emberalak a saját kínjai és szenvedése során, a tenyér és a talp ínszalagjai közül kiszakítva a szeget, a feszületről rövid időn belül leszakadna. Emiatt a római kori gyilkolási mód esetén a halálra ítéltnek a csuklójuk környékét (körülbélül a mai pulzusmérés helyén) ütötték át a szegekkel, s a lábaknál hasonlóképpen. S mégis, a feszületeken lévő emberalak-ábrázolásoknál — melyekkel kétezer éve Jézus szenvedéseit szimbolizáljuk —, egységesen a tenyér és talp közepén alkalmazott felszegzési módot láthatjuk. S ha ez az ábrázolási mód egységes, akkor nyilvánvalóan helyes is, ámde erre nem a kétezer éves bibliai történet, hanem az emberiséggel egyidős szimbolizmus adja meg a magyarázatot. Ez pedig — ha nem is túlságosan gyakori és nem is szó szerinti magyarázat —, igen egyszerű, s minden történelmi korban mégis igaz:

Amint arról már szó esett, az ember keresztre feszítésének célja a Matériához való rögzítés, a röghöz és földhöz kötés, ahol is a jelenlegi fizikai testünkben kell megtapasztalnunk a bűnöket és gyötrelmeket, s fájdalmak és szenvedések közepette kell — önmagunkra találva — a Matérián és saját magunkon felülemelkednünk.

Az ember tehát nem azért van keresztre feszítve, hogy belepusztuljon, hanem hogy ily módon megalázva, megsebezve rádöbbenjen porszemivoltára az Univerzumban, s önteltségét, határtalan elbizakodottságát elveszítve maradjon elegendő ereje ahhoz, hogy a fájdalmakat átérezve, a hiábavaló küzdéstől elfordulva a lelke megrendüljön, tekintete az Égre tévedjen, s legyen elegendő ideje a „megtéréshez”, a „hazataláláshoz”, a föld sarából történő felülemelkedéshez is. Emiatt az embert — ily módon szimbolikusan — sohasem a csuklójánál és a bokáinál keresztülszegezve és ezzel fizikailag

tönkretéve ábrázolják, hanem igen következetesen a tenyér és talp közepén keresztülszegezve, hiszen ily módon a szegek az embert maximálisan kiszolgáltatva a legsebezhetőbb és legérzékenyebb testrészén, a lelkileg történő megsemmisítés egyetlen lehetséges helyén, a napfonat, vagy plexus solaris középpontján hatolnak keresztül.

E pozícióból kell az embernek Emberré válnia, felülemelkednie a Matérián, s elhagynia a Föld sarát. E folyamat mindig egyedi és mindig személyre szabott, Krisztus keresztthalála tehát korántsem véletlen! Jézus nem csupán mártírhálált halt, hiszen ennek elfogadása mindegyikünk részéről roppant kézenfekvő és igen-igen kényelmes megoldás lenne. Jézus ezzel azt mutatta be nekünk, hogy a Matérián, föld sarán, földi vágyakon való felülemelkedést mindannyiunknak személy szerint önmagán kell — önként — végrehajtania!

Akik ezt értik, s akik nem értik, mindazoknak elegendő támpontot képesek nyújtani a Boldog-mondások, a Mi Atyánk és a Tízparancsolat, s mindezekhez még „vallásosnak”s sem kell lenniük. Sajnos avagy szerencsére, ezeknél jobbat a technikai civilizációnk évszázadai sem voltak képesek kitalálni.

Dühös kell, hogy legyen...

Dühös kellene, hogy legyen az az ízig-vérig materiális ember, akit az igen sajátos lelki békémmelemmel (ami ilyen esetekben önmagában is irritáló tényező), akarata ellenére megpróbálnék meggyőzni a Kozmikus Tudatról, a Magasabb Dimenziók létezéséről, vagy az illető szűklátókörűségének szűkösségéről. Mert abban a pillanatban, amint ezt megtenném, a kézzel fogható materiális vágyait, az anyagi haszonba fektetett bizalmát, röghöz kötött értékítéletét, isteni EN-tudatába merült önelégült hitét, vagyis az addigi élete értelmét kérdőjelezném meg.

S mégis, mi ebben a figyelemre méltó? Nem más, mint az, hogy az ilyen ember, még ha vélt vagy valós győzelmén, remélt vagy megvalósult sikerein önelégülten és magabiztosan körülmélelve, felém fordulva bármiféle formában megengedne egy kacagást, mindig azt érezném, hogy nem ő, hanem a magabiztosság álarca mögött meglapuló félelme kacag, hogy ne érezze olyan elhagyatottnak önmagát.

Dühös kellene, hogy legyen rám ez az illető akkor is, ha vitázni sem kezdenék vele, mert alapeleme a magabiztosság menedékébe húzódott kétségbeesés. Hiszen ezzel is azt a fajta félelmet rejti, mely — amennyiben sorsára hagyják, tanácstalanságra ítélik vagy sarokba szorítják —, akkor akár marni is képes. Ez a fajta és típusú magabiztosság, önteltség és gőg, magyarul: félelem, szorongás és belső gyötrelmelem csak addig lehet „boldog”, amíg a

szebbe, jobba, magasabba, értékesebbe, erősebbe stb. vetett vak hitét hinni képes, amíg e hitét és ezt a fajta reményét fel nem fedi, hiszen nem szívesen veszítené el, s nem is szívesen venne erőt önmagán, hogy ezeket más egyébre cserélje le.

Csámpás életút?

Betegség, öregség, kiszolgáltatottság, magány... Ismerős kifejezések és fogalomkörök, melyek az elmúlás előtti elesettség állapotát tükrözik. S mégis, ezúttal valami lényegesebből szeretnék szót ejteni, nem a közismert tényekről.

Minden ember a saját valóságának kovácsa, s minden ember olyan „Valóságot” rendez maga köré — anélkül hogy tudná —, melyből a saját, optimális lelki fejlődése érdekében okulnia kellene, s mely területeket és problémaköröket a földi élete során „lelkivé nemesítve” tovább kellene lépnie. Azt, hogy valaki sikerrel vette-e ezeket az *önmaga* elé állított akadályokat, a következők fogják jelezni:

I. Öregkorára megéri a „savanyú uborka” lelkiállapotot, már semmi sem lehet szép, sem jó, megéli a szorongó kiszolgáltatottságot, a társadalommal, villanszámlával, piaci árakkal lépést tartani nem tudó, állandó hiábavaló kapaszkodás érzését, megéli az előbbiekkal ugyancsak lépést tartó félelmet, s egyre jobban beszűkülve, - a saját fizikai állapota romlásában megbízható, rágódós témáraelve, a mások iránt érzett gyűlölettel, avagy sem, — magára marad.

II. Avagy a fentiek helyett öregkorára megéli a megbékélés nyugalalmát, a lelki és fizikai egyszerűség tiszta határait, s amellet, hogy többnyire mégis mosollyal telnek napjai, egyetlen intésére lelkes tanítványok népes serege veszi őt körül.

A tökéletlen ember

Kényes kérdések sora: mi lesz az 50 évre tervezett panel „öröklakások” sorsa? Mikorra fognak elbomlani a szántóföldeket ellepő szélfúttá nejlonzacsok? Mi lesz a domb tetejére telepített (!) radioaktív hulladéktemetővel, s vajon mi lesz velünk? A távoli Jövő régészei csak földbe süllyesztett sze-

méthegeket találnak majd utánunk? A mai ember a technika összes vívmányával szemégyártásra rendezkedett be. Környezetszennyező hulladékként minden „alkotásunk” zöme tíz éven belül, a maradék pedig az elkövetkezendő száz évben szemétre kerül. Szép jövő! Vajon dícsértűnkre válik-e?

Minden ember valamiféle emléket szeretne állítani valamilyen formában, hogy ő is járt a Föld nevű bolygón... Ne csüggedjünk, mert emlék lesz, bőségesen... Betonbunkerek, atombiztos óvóhelyek, paneldarabok, márvány temetői obeliszkek jelzik majd utunkat, s azt, hogy milyen fontos emberek voltunk...

S akkor egyszer csak, ezen ijesztő távlatok közepette, s ezen beteg irányzat égisze alatt, mint sötét éjszakából a szürkületbe, kilép néhány ember, akik ma még inkább csak önmaguknak ismételtetik a következőket: „Úgy szeretnék élni, hogy ne maradjon semmi fizikai nyom utánam... Mert amennyiben maradna, az már ellenkezne a Természet örökérvényű törvényeivel, s a szakadatlan körforgással, melybe nekünk is vissza kell térnünk.”...S ezek az emberek azon igyekeznek, hogy betont ne keverjenek, hogy pléhkonzervet ne vásároljanak, s műanyagba csomagolt árucikkeket ne fogadjanak el. Azon igyekeznek, hogy az a vályogház, amelyben laknak, az életük vége felé még tatarozva se legyen, hogy az elmúlásukat követően mielőbb, nyomtalanul termőfölddől esszen szét, ily módon visszaadva alapanyagait a Földnek.

Egyetlen emberi faj, s mégis milyen meghasonlottság! Komolyan írom, mondom és hirdetem: zavarban vagyok... S mélységesen szégyellem magam ez utóbbi embertípus képviselői előtt.

Mi szükséges a hithez?

A legtöbb embernél — sajnos — csak mérlegelés. S ha az illető úgy ítéli meg, hogy számára ez a „Hit” előmenetellel jár, praktikus, hasznos, vagy különösképpen jövedelmező, akkor a legelső nagyobb megrendülésig, avagy egy „jövedelmezőbb” „Hitig” kitart mellette.

Jómagam tanúja lehettem annak, amint egy kiszolgáltatott emberekkel zsúfolt helyiség előtt, melyben éppen egy párttitkár készült „lelkésítő” előadást tartani, mielőtt az illető belépett volna a helyiségbe, az ő nagy-nagy hitével köpött egy nagyot. Kétségtelen, hogy „magánvéleménye” nem csupán Hitének, hanem önmagának is szólt.

Az már csak természetes, hogy ezeknek a nagy-nagy „Hittel” rendelkező embereknek java része azóta is jó pozícióban van, s habár a jelen pillanatban éppen másban „hisznek”, e „dörzsöltebb” fajtának vannak kiszolgáltatva mindazok, akik az ő előző nagy-nagy hitében is éppen neki voltak kiszolgáltatva.

Nem ejtenék szót az emberi magatartás eme undorító, mégis teljesen szokványos formáiról, ehelyett valami egészen másra hívnám fel a figyelmet.

Mégpedig arra, hogy milyen nagyszerű formában rendeződnek elénk a saját inkarnációs feladataink, amelyet a Földre születése előtt, egy magasabb tudat-állapotban, ki-ki önmagának szabott meg. Hiszen a fentiekből is kiderül, hogy a volt párttitkár, az állandó „helyezkedése” miatt éppúgy undorodott minden eddigi „hitétől”, mint önmagától, akik pedig kiszolgáltatottak voltak az előző rezsimben, azok szintúgy kiszolgáltatottak lesznek ebben a rendszerben is, (és a következőben is,) mert ha szeretetteljes tevékenységet vállalva képtelenek kilépni ebből a körből, akkor a kiszolgáltatottságuk megtapasztalása továbbra is a testre szabott, karmikus feladatuk marad! Mert sem a párttitkár, sem a neki kiszolgáltatott dolgozó nem a saját útját járja!

Természetesen e lehetőségben az is benne foglaltatik, hogy mihelyt a „jól helyezkedő”, de kétes értékű vezéregyéniség, vagy az örökösen kiszolgáltatott „beosztott” az első megérzéseire hagyatkozva rádöbben arra, hogyan kellene továbblépnie, s ezt meg is teszi, nyomban változni fog a szín, a díszlet és a történelmi szituáció!

És ez még csak a Hit megalapozatlan része volt! Hol van ettől az igazi Hit, s hol van még az a személyes tapasztalat, melynek alapján valaki történetesen a reinkarnációra vonatkozóan csendes, mégis biztos hangon kijelentheti, hogy őneki Hitre egyáltalán nincs szüksége, mert ő Tudja, hogy ez így igaz, hiszen saját maga is megtapasztalta már.

S talán még annyit; ha az utolsó mondatban említett „Tudást” valaki olyanformán birtokolja, hogy ennek hangoztatásából erkölcsi, anyagi vagy egzisztenciális haszna származik, nehogy már elhigyük, amiket — a saját érdekében — összehord!

Ha bárkinek is segítségére lehetek ebben az önemésztő folyamatban, akkor csupán egyetlen kérdésem van. Vajon ki tudja-e mondani önmagára való rácsodálkozással és végtelen nyitottsággal a Kedves Olvasó az alábbiakat, amelyeket jómagam, meglepetéssel vegyes csodálkozással, naponta el szoktam mondani?

„Jól érzem magam,
Az egészségem tökéletes,
Örömmel telnek napjaim,
A Magasabbrendű Tudat irányítja minden lépésemet,
Testem és lelkem külső és belső mosolyban ellazult,
Öröm, megelégedettség, békesség,
Erő, elvárások, lelki béke és bőség
Ölelnek körül,
Tudom, hogy feladatom a másokkal szembeni határtalan türelem,
S hogy aki könnyen lépdel, az messzire jut.”

Extraszenszek ivadékai

X. rákból gyógyult, és most bioenergiát ad; Y, rákból sem gyógyult, és most talpat masszírozgat; Z. állandó alhasi gyulladással és depresszív tünetekkel „életmód tanácsokat” ad, és izmokat lazít... Amit felsoroltam igen kevés, de ahhoz éppen elegendő, hogy éreztethesse azt a vakvágányt, amire nem csupán X., Y. és Z., hanem A-tól Z-ig az „öngyógyító” betegek egy része kerül. Mindaddig senki nem nyugodhatna bele a saját, „csodálatos” élményeibe, s nemigen vállalhatja „áldásos” természetgyógyászati tevékenységet, míg rá nem jön arra, hogy a saját — meg nem szűnt — testi-szervi problémái, meg nem szüntetett lelki problémákat takarnak! S ahelyett, hogy az ilyen emberek örülnének a gyógyulás kegyelmének, egy-egy betegségből történő kilábalásuk sikerének, s hálát adva a Sorsnak, másoknak szolid tanácsokat osztogatva keresnék a megoldást az egyébirányú nyavalyáikra: bioenergiát adnak, csontkovácsolnak, betegségeket állapítanak meg, s miközben lehetőleg mindenütt ott vannak, tanfolyamot tucatjait végzik el. Mindezt sajnálatosan nem azért, hogy önmagukat végre valahogyan megtalálják, hanem azért, hogy lépést tarthassanak valamiféle őket sürgető, belső kényszerrel, amely kívül igyekszik megtalálni azt, amire jobbra csak belül lehetne rátalálniuk.

Ki az igazi győztes?

Szolid viselkedés, csendes hétköznapiak, kopottas ruha: s ők ketten, távol a zajtól, egymás szemébe nézve, fogják egymás kezét. Nem szól a rádió, TV nincs, újságot nem járatnak, nem kell a politika, sohasem rágódnak a piaci áron, nem tartanak háborútól, s ahol evilágon bárki más végképp magára marad, ők ott szorítják legjobban egymás kezét. Ők azok, akik mosolyukkal legyőzték az Időt.

Nem ismerik az erőszakot, tisztelettel bánnak valamennyi, őket lekezelő emberrel, s nem sérti őket senki nagyképűsége. Kapcsolataik kiterjedtek, s bár olykor megfordulnak kisebb-nagyobb társaságokban is, mégis inkább mások keresik fel őket.

Nem feltűnőek, érdekes módon mégis mindig a figyelem középpontjában állnak, s bár ők maguk ritkán kezdeményeznek bármit is, a szemek határtalan nyugalmat árasztanak, s ez a legtöbbször elegendő. Ha pedig kérdik is őket: hát válaszolnak. Mert ők ezredévekkel előbbre járnak a Föld nevű iskolában, mint embertársaik. Minden emberi cselekvés és kapcsolat mozgatórugója itt a Földön a Duáltörvény, melynek értelmében minden lélek két tagból áll, s az emberi lélek egész életén át keresi a másik felét, aki egy másik emberben

lakozik. Bennük pedig a lélek két fele végérvényesen meglelte egymást.

Duálpárt alkotnak ők ketten, s fejlődésük szempontjából, tapasztalatszerzésből vagy önzésből semmi nem köti már őket a fizikai létsíkhöz. Ez a világ már nem az ő világuk. Kinőtték... Számukra szűkre szabott már a Föld, s olykor úgy tűnik, elvágakoznak más dimenziók felé. S ennek ellenére, szebbnél szebb és jobbnál jobb fizikai testeket magukra öltve, újra és újra itt találkoznak a Matériában, ahol természetesen hamarosan ismét felismerik egymást.

Mégis: mi dolguk itt? Miért nem lépnek tovább? Mi köti őket ide? Azért jönnek, hogy segítsenek. Mert a duálok feladata nem a továbblépés! Ismét és ismét leszületnek közénk, a meg nem értésbe, a bűnök közé... Hogy a tömkelegben elvegyülhessenek. Természetesen erről ilyenkor mit sem tudnak, mégis eleven fénysugár vezérli őket útjukon, hogy mindaddig segítsék embertársaikat, míg közülük az utolsó is rá nem döbben arra, miként lehet a Föld nevű iskolából továbblépni.

Egyszerű emberpár minden hivalkodás nélkül a többiek között, kopottas ruhában, gyalogosan. Mit nem adnának a világ urai, az olajmágnások, bankárok s az összes nagyfejű, ha tudnák, kiket rejt ez a ruha, s ha beszélhetnének olykor ilyen emberekkel is...

Vajon kettőjüknek hány emberöltőbe került, s hány földi újraszületés volt szükséges ahhoz, hogy leszokjanak a gőgről, egzisztenciaharcokról, gazdagságról és efféle buta dolgokról, mely a legtöbbszörnek még halálossan komoly vizsgafeladatot jelent?

Ők ketten már vizsgáztak. Több földi kötelezettségük nincs. Amit tesznek, önként vállalt feladat. Természetesen erről ők jelenleg mit sem tudhatnak. Mégis ott él bennük az Érzés, mely arra készíti őket, hogy állandóan készenlétben állva fogadják mindazokat a tévelygőket, akiket a Szeretet erői irányítanak eljűk. S bennük nyomban megvilágosodik, kivel mi dolguk, kihez miképpen kell szólítaniuk, ki hol tart a földi feladatai végrehajtásában, milyen szinten igényli a jó szót, s milyen mértékig képes befogadni a dolgokat. A segítő szándék anélkül árad belőlük, hogy ezt valaha tudatosan megfogalmazták volna, s olyan botlásra ők már képtelenek, amit a Magasabbrendű Tudat el ne nézne nekik. S azok is Ők, akik a gonoszúsággal találkozva fellelik abban a szeretet csíráit, mint ahogyan a templomok mélyén is fellelhető a Sátán, s ez így is van rendjén, hiszen emberek vagyunk.

Hol található ők, a „szerencsések”? Ne kérdezzük! Éppen elvegyültek a tömegben...

I. SZÁMU MELLÉKLET

Alkoholos gyógynövénykivonat a házipatikában

Házipatikánk igen fontos kelléke lehet a fokhagyma, a virágpor és a több száz féle gyógynövény bármelyike, de ezek mellett sok kellemetlenségtől szabadulhatunk meg, ha tartunk otthon saját készítésű, alkoholos gyógynövénykivonatot. Csupán arra kell ügyelnünk, nehogy valamelyik családtagunk „gyengébb pillanatában”, a féltve őrzött gyógynövénykivonatunkat megigya.

A gyógynövénykivonatot, a hozzá felhasznált gyógynövények fajtáitól függően igen sokrétűen fel tudjuk használni, s amennyiben valóban célirányosan készítjük el, sokféle, bizonytalan eredetű és ráadásul méregdrága „cseppet”, csodaszert kiválthatunk vele. E kivonatunk felhasználható borogatásra, sebtisztításra, (nyílt sebek esetén csak a seb környékére!) gyulladáscsökkentő folyamatok csillapítására, baktériumos és gombás (külső) fertőzések megszüntetésére, s ne legyen kétségünk afelől, hogy a magunk által készített tinktúra jobb és hatásosabb, mint a svéd, osztrák stb., mert nem mai keletű figyelmeztetés, hogy a különféle nyavalyákat mindig az ember környezetében található, természet által megáldott anyagokkal kell orvosolni.

Alkoholos gyógynövénykivonat készítése céljára megfelel az üzletekben kapható, 96%-os tiszta alkohol, de jól felhasználható a szeder- és bodzapálinka is. A többi orrfacsaró vodkától, szesztől, pálinkától óvakodjunk, és sohasse vegyünk vagy fogadjunk el bizonytalan eredetű zugpálinkát vagy egyéb cukrozott készítményeket!

96 %-os alkohol esetén fele-kétharmada tiszta (forralt vagy desztillált) vízzel, illatos, tiszta pálinkák esetén egyharmada vízzel felengedjük (ez esetben a garatra kerülve sem okozhat nagyobb bajt).

Igen fontos a megfelelő gyógynövények kiválasztása, de legjobb, ha a gyógynövények megismerésének, szedésének, elkészítésének az öröme is a miénk. Ha évente, képzett vezető segítségével 5-6 féle növényvel nagy biztonsággal megismerkedünk, higgyük el, éppen elegendő ennyi! Jövőre ismét 5-6 féle, időnk pedig van elegendő. Jól tesszük, ha jólőre kiválasztjuk a gyűjtőhelyeket, hogy amikor eljön az ideje, ne akkor kelljen keresgélünk. Ugyeljünk arra, hogy védett növényeket ne akarjunk „beszerezni” (mindig akad ezek helyett néhány hétköznapi is), ez a növény nem azért lett védett nyilvánítva, mert olyan kiváló hatású, hanem azért, mert a kikapcsolás és kipusztítás szélén áll. Természetvédelmi területről, rezervátumokból még fűvet se hozunk haza! Ezt a fegyelmet egy nehezen kiharcolható szemlélet követeli meg.

A - lehetőleg szennyezett környezettől távol - begyűjtött gyógynövényeket árnyas és szellős helyen tárolva szárítsuk meg. Nyers, frissen szedett

gyógynövényeket két okból ne használjunk fel alkoholos kivonat készítésére. Először: mert a szedés öröme a tavaszé, nyaré, ősze, a kivonat készítésnek az ideje pedig a sokszor unalmas, „csöpögős” időszakoké, vagy a hideg téli napoké; másodsor: a frissen szedett gyógynövényekben lévő víztartalom miatt nehezebben állapítható meg a szükséges alkohol-víz keverési arány. A friss gyógynövények felhasználása elmélyültebb szaktudást és komolyabb előkészületeket, berendezéseket kíván, fokozott ellenőrzést igényel, ráadásul az így előállított termékek a szárított gyógynövényekből készülteknél nem feltétlenül jobbak.

A lehetőleg saját magunk által szedett és szárított, légszáraz gyógynövényeket, gondos átválogatást követően, mosárban vagy tisztább kesztyűvel tördeljük össze, szecskázzuk fel. E tevékenységet jobb, ha a szabadban végezzük, hogy a lakás ne teljék meg finom porral, s mentesítsük magunkat a könnyen múló, egyes gyógynövényekre jellemző allergiáktól. (A por is okozhat allergiát.) A kézi darálás nehézkes, az elektromos kávédaráló pedig azért kerülendő, mert a finomra őrölt keverékből a hatóanyagok - paradox módon - nehezebben válnak ki (többszöri kevergetésre lenne szükség). Alkoholos tinktúra készítése céljából megfelelnek az üzletben kapható gyógynövények is, de ez esetben csak forgalmas üzletből vásároljunk, hogy ne az évek óta pultokon porosodó árut kelljen hazavinnünk. Minél régebbi egy gyógynövény, annál inkább veszít a hatásaiból. Az sem biztos, hogy ha egy üzlet árut rendel, a legfrissebbet kapja.

A szükség szerinti gyógynövényekből összeállított keveréket az előkészítés után helyezük 3 vagy 5 literes dunsztosüvegbe, majd öntsük rá a felhígított alkoholt. Ne csodálkozzunk, ha a száraz füvek a felszínre igyekeznek, legtöbbször az üveg tartalmát jócskán le kell szorítanunk, hogy a legfelső rétegek is folyadék alá kerüljenek. A dunsztosüveget igen jól zárjuk le. A célján erre a célra nem megfelelő, jobb a lágy, műanyag háztartási fólia, de ez esetben is két fólia egymásra, mindegyik egy-egy gumival lezoritva. Az így előkészített anyagot két hétig hagyjuk állni. Ha időközben eszünkbe jut még valamit beletenni, újabb két hétig pihentessük. Két hét letelte után az üveg tartalmát apró lyukú szűrőn vagy gézen szűrjük le, a növényanyagot jól nyomkodjuk ki. (A nyílt láng és a dohányzás igen veszélyes, mert az alkonollal átitatott növényaprólék könnyen lángrobbanhat!) Nem baj, ha a szűrlet nem áttetsző: zavaros, vagy különféle színű, a folyadék hatásosságát ez nem befolyásolja. A nagyobb üvegpalackokba átszűrt „tinktúra” még hosszú ideig érni fog, de időközben már használhatunk belőle. Később letisztul, csillogó színt vesz fel, ilyenkor kisebb, de jól záródó üvegekbe átönthetjük. Az általunk készített kivonat egyre tisztább és szebb lesz. Ha szükségét érezzük, gombás és baktériumos bőrsérülések kezelése céljára külön, kis üvegekbe tömködjünk orbáncfüvet, s az üveget a már letisztult kivonattal töltsük meg. A „várakozási idő” ismét két hét, de az sem baj, ha az orbáncfüvet sokáig az üvegcsében tartjuk.

Alkoholos gyógynövénykivonatunk ízlés és tetszés szerint tartalmazzon illóolajokat (borsmenta, kakukkfű, fodormenta, gyöngyvirág stb.), gyulladáscsökkentő gyógynövényeket (kamilla, útifüvek stb.), de semmiképpen ne tegyünk bele olyan gyógynövényeket, melyek belsőleg felhasználva mérgezőek (farkasalma, nadragulya stb.)! Igen hatásos összetevői lehetnek az ily módon készített kivonatoknak: a bodzavirág, a fenyőtű (1-2 db tobozzal), a borsmenta, kakukkfű, orbáncfű, diólevél és diókopács, vadgesztenyelevél, kamilla (nem a szaküzletekben kapható kamilla, hanem az orvosi székfű!), a meggykocsány, ánizs és magja, angelika, citromfű, kis ezerjófű, fűzfakéreg, ürömfű, fodormenta, hársvirág, izsóp, nyírfalevél és fiatal kéreg, rozmaringlevél, tejoltó galaj, turbolya, tölgyfakéreg és zuzmó, s a zsurló gyógyító fajtája. (A szűrős gyöngyajakfű és a kígyószisz kesztyű nélküli felhasználásától óvakodjunk!)

A készítményünk áruba nem bocsájtható! Amennyiben a gyógynövénykivonat készítését komolyan elhatározzuk, igen helyesen tesszük, ha egyúttal a „Gyógyító növények” című közismert és közkedvelt, egész országban kapható kötetét kezdjük el tanulmányozni, de tevékenységünk csak akkor nevezhető sikeresnek, ha elmondhatjuk, hogy ezáltal, évről-évre több és több növényt ismertünk meg a környezetünkben.

II. SZAMU MELLEKLET

Fogpor készítése

A saját magunk által, vegyszermentes környezetben, utaktól távol gyűjtött, gondosan válogatott, tiszta, szellős és árnyékos helyen szárított és tárolt gyógynövényekből, teszés és ízlés szerint válasszunk ki 6-8 félélt. Ezeket szabadban, lehetőleg tiszta kesztyűben vagy mozsárban aprítsuk fel, morzsoljuk szét, majd közülük az erőteljesebb, szálás szerkezeteket távolítsuk el. Az így kapott keveréket porrá kell őrölnünk. Elegendően apróra morzsolat alapanyagok esetén a füveket kávédarálón is megőrölhetjük. Az ily módon nyert, igen finom tapintású porhoz teszés szerint adagolhatunk Neurozánt vagy ebből készült fogport, különösképpen akkor, ha a por - olykor méregzöld - színe zavarba hozna minket.

Egyszerre 1/4-1/2 kg-nyi mennyiséget érdemes készíteni. Az így bekevert fogport lehetőleg szabadban, teaszűrőn kétszer szűrjük, szitáljuk bele egy dunsztosüvegbe. Múló allergia vagy tüszögés így is előfordulhat. Szűrés közben a szálásabb, fogíny-sértő szerkezetek és rostos anyagok a teaszűrőn fennakadnak, miközben a Neurozánnal a gyógynövény-alapanyag tökéletesen elkeveredik.

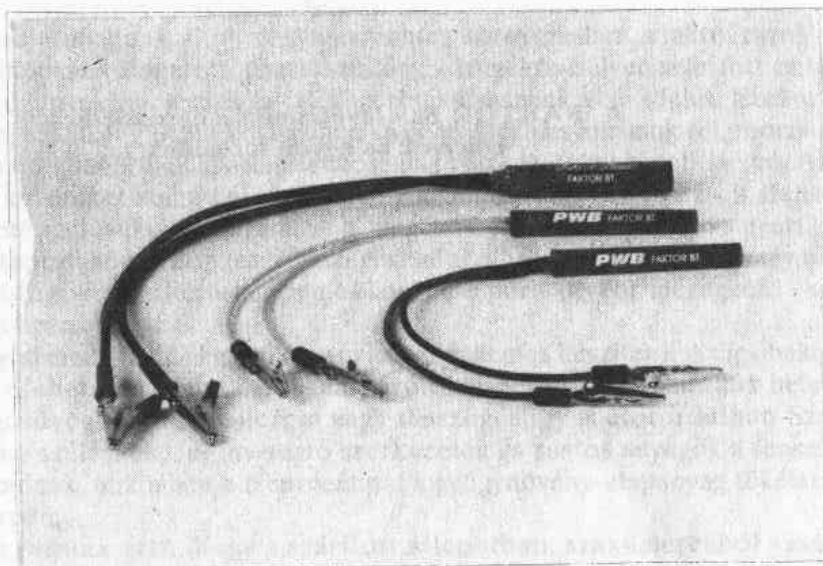
Ügyeljünk arra, hogy a szárított állapotban, szaküzletekből vásárolt gyógynövények esetén (amennyiben azt fogpor céljára használjuk fel) mindig fennáll a baktériumos fertőzés veszélye! Az a gyógynövény csak forrázva, teának vagy ülőfürdőnek jó! Célszerűbb, ha a magunk által gyűjtött gyógynövényekre hagyatkozunk. Tűzzük ki célul, hogy minden évben meg kell ismernünk néhány hasznos gyógynövényt! Sose féljünk attól, hogy a végén mindegyiket sikerül megismernünk: a soruk végtelen, de ettől mi még pár év alatt, erdőn-mezőn „mesterek” lehetünk.

Fogpor-keverékünk mindig tartalmazzon illatos gyógynövényeket (kakukkfű, borsmenta, fodormenta, fenyőtű stb.), nyugtató anyagokat (kamilla stb.), de a mérgező gyógynövények használatát kerüljük el! A legelső fogpor-keverékünkbe tegyünk zsúrlót, hogy fogköveink meglazuljanak, fogínyünk megerősödjék.

E fogpor, amennyiben hozzászokunk, összehasonlíthatatlanul olcsóbb lesz a tubusos fogkrémeknél. Ebből egy pici dunsztosüvegnyi (3-5 dl-es) fél évnél tovább is eltarthat.

A FAKTOR Bt. levélcímén megrendelhető
könyvek és egyéb termékek

PWB és FAKTOR PLUSZ típusjelű szemüveg neutralizáló

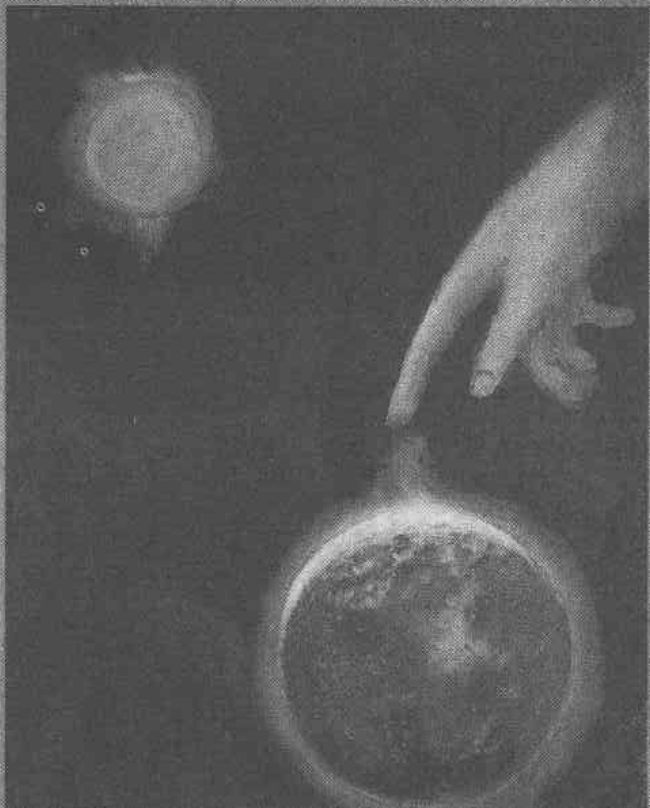
A PWB típus napi 15 szemüveg neutralizálására (depolarizálására) alkalmas, a FAKTOR PLUSZ típus folyamatos használatra alkalmas. Az optimális használati idejük 1 perc, de 2 percen túl semmiképpen ne hagyjuk a szemüvegre kapcsolva!

**Egészségkárosító földsugárzások
és kivédésük lehetőségei**

SZÓKE LAJOS – TÓTH TAMÁS

Bérlet a III. évezredhez

Bérlet a III. évezredhez

Szöke Lajos

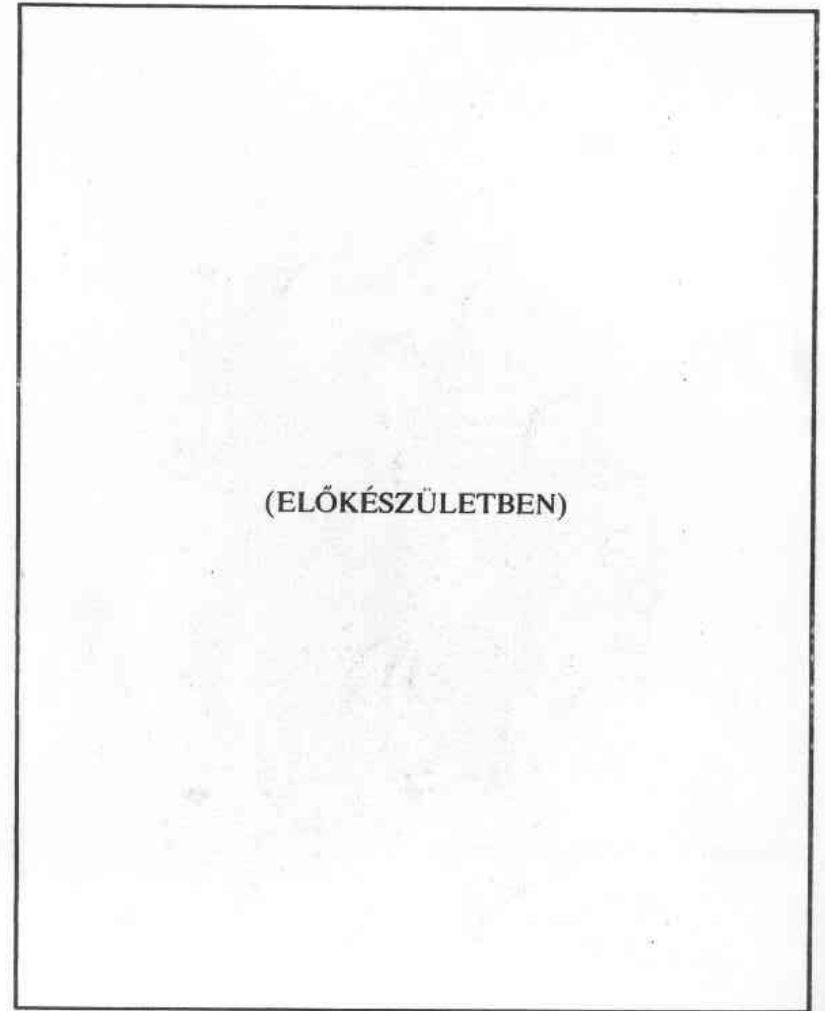
IRÁNYÍTHATÓ FÖLDSUGÁRZÁSOK

Irányítható Földsugárzások

**Az atlantiszi hagyaték Magyarországon
I. rész
INGÓKÖVEK**

**Az atlantiszi hagyaték Magyarországon
II. rész
FÖLDVÁRAK, FÖLDHALMOK, KURGÁNOK**